

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

SUSAN
MALLERY

İsildayan

Nerissa

*"Bu kitap damagınızda
keskin bir tat bırakacak."*

Booklist

www.bizimköşemiz.com

KORIDOR

"Mallery'nin anlatımı sürükleyici ve kışkırtıcı."
Publishers Weekly

Isıldayan

Sıradışı bir parti organizatörü olan Katie Marcelli şamatanın asla eksik olmadığı geniş ailesine çok düşkündür – kronik çöpeçatılıkları onu bezdirmiş olsa da! On sekiz yaşındaki kız kardeşi nişanlandığını ilan ettiğinde Marcelli ailesi nihayet gerçek aşkı kaliteli şarap ve güzel bir yemekle kutlar. Katie kız kardeşi için mükemmel olmasını istediği düğün töreni hazırlıklarına girer. Tek bir pürüz vardır: Damadın babası avukat Zach Stryker oğlunun genç yaşta evlilik yapmasına inatla karşı çıkar. Yakaşıklı ve küstah avukatın cazibesine kapılan Katie ise dikkatli olmak zorundadır: Çünkü Katie'yi büyük bir yardım organizasyonu için işe alan Zach, onun geleceğini de elinde tutar. Hem kız kardeşinin kalbini kırabilecek olan bu adama nasıl güvenebilirdi? Marcelli ailesinin kızlarından biri için düğün çanları çalarken tutkulu bir mücadeleye onu beklemektedir. İradesi güçlü bir erkeğin kalbindeki aile, aşk ve yuva kurmaya dair en derin hisleri canlandırmak hiç kolay olmayacaktır.

ISBN 978-605-4188-59-8

9 786054 188598

16 TL

Nerissa

Giriş

Önce sen en öp."

O "Hayır, sen öp!"

Sekiz yaşındaki Katie ikiz kardeşiyle önlerindeki kütüğe oturmuş yeşil küçük kurbağaya doğru baktı. Yaz güneşi ağaçlarda parlayarak otlarda şekiller oluşturuyor ve kütük ona meltemde dans eden perileri düşündürüyordu.

"Annem diyor ki bir kurbağayı öpmek prensese dönüşmek demektir," dedi Francesca kendinden emin bir sesle. "Ben o kadar da çok prenses olmak istemiyorum."

Brenna Katie'nin dikkatle kesip tutkalladığı gösterişli tacı geri itti. "Erkekler aptaldır! Kurbağalar ve prensler de!" diyerek kollarını yırtık pırtık dantel tül kostümünün üzerinde kavuşturdu, kaşlarını çatarak sert sert baktı.

Katie erkekleri o kadar çok sevmiyordu ama prens olmak farklıydı. Prensler beyaz atlarla kızları ne zaman isteseler dondurma yiyebilecekleri ve teşekkür mektubu yazmalarına gerek olmayan güzel kalelere götürürdü.

Ama Francesca bir noktada haklıydı. Bunların hepsi gerçekten bir kurbağayı öpmeye değer miydi?

"Sihirli bir kurbağa olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Kitapta kurbağanın başında küçük bir taç vardı. Bunun bir zamanlar prens olduğunu sanmıyorum," dedi ona Francesca.

Katie kurbağayla göz göze gelene kadar çömeldi. O da ona kocaman gözleriyle baktı ama zıplayıp uzaklaşmadı.

Francesca haklıydı - taç yoktu. Havada hiç pırıltı yoktu. Ama burada daha önce hiç kurbağa görmemişlerdi.

Ağaç halkasına ve yumuşak, canlı otlara baktı. Burada kız kardeşi ve o gizemli bir adaya giden şık gezginlerden, Sinderella'ya ve denizkızlarına kadar her şey olabiliyorlardı. Bazen oyunları o kadar ayrıntılıydı ki günler sürüyordu. Bugün prensesler gibi giyinmişlerdi ve kurbağayı fark ettiklerinde Kara Dük tarafından kimin kaçırılacağına karar vermeye çalışıyorlardı.

"Ya sihirliyse ve bizim inanmamıza emin olmaya çalışıyorsa?" diye sordu.

Brenna gözlerini devirdi. "O zaman öp ve gör. Eğer sihirli değilse yüzünün her tarafı sigillerle dolacak ve çok çirkin olacağından odanda oturmak zorunda kalacaksın."

Mutlu bir son değil, diye düşündü Katie. Ama yakışıklı bir prens bulup ona âşık olmayı gerçekten istiyordu. Bir sürü çiçekler ve dantellerin olduğu, göğün yıldızlarla dolduğu büyük bir düğün istiyordu.

"Senin kılık değiştirmiş bir prens olduğuna inanıyorum," diye fısıldadı kurbağaya. "Seni öpeceğim ve sonra her gece gelip beni bulmanı bekleyeceğim. Benim gerçek aşkım olacaksın ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

Cesaret almak için derin bir nefes aldı, eğilerek yaklaştı ve dudaklarını küçük kurbağanın yüzüne bastırdı. Bir şeyler hissetti. Sanki karıncalanma veya bir söz gibi.

Francesca arzuyla baktı ama Brenda kafasını salladı. "Yaşlanana kadar bekleyeceksin çünkü prens hiç gelmeyecek."

"Yanıyorsun. Gelecek ve ben burada olacağım."

Katie bekledi. Üç yıl boyunca her gece prensinin beyaz atıyla ' gelip onu uzaklara götürmesi için penceresinde durdu ve gökyüzünü seyretti.

Zaman içerisinde kurbağayı, öpücüğü ve inançlarını unuttu, ki bu iyi bir şeydi çünkü yirmi yıl içinde bir sürü kurbağa oldu ama bir kez bile prens olmadı.....

Katie Marcelli doğru kadroyla, dünyayı organize edebileceğini biliyordu. Ama iyi yardımın bulunması zor olduğundan, kendini; özel organizasyonlar, partiler ve seminerler gibi küçük projelere vermişti.

Kendi işinin başındaydı, saygın bir yaşam kurmuştu ve en iyi 500 şirket listesinin CEO'larını kıskançlıkla ağlatacak beş yıllık bir kalkınma planına sahipti. Dışarıdan zorlu, rahat ve sorumluluk sahibi biri gibi görünüyordu.

İçerden ise sınırları midesinde beysbol oynuyordu ve biri az önce üçüncü alan çizgisine faul topu vurmuştu. Elini midesine bastırdı ve arabada içtiği dördüncü fincan kahvenin midesinde aside dönüşmek üzere olduğunu hissetti.

Gergin, çok heyecanlıydı ve topuklu ayakkabılarla yürümek ayak bileklerini ceylan gibi incc yapıyordu ama aynı zamanda gelecekteki topallamadan yürüyebilme yeteneğini tehdit ediyordu.

Century City ve Beverly Hills'e bakan geniş pencerenin önünde durduğunda Oh lütfen, oh lütfen doğru şeyi söylemeye izin ver, diye düşündü. Bunun gibi fırsatlarla her gün karşılaşılıyordu.

Şirketini bir basamak ileriye götürmek istiyordu ve bu iş bunu yapacak gibi görünüyordu. Tek yapması gereken...ışıldamak, göz kamaştırmaktı.

Kelime onu gülümsetti. Ah evet. O "göz kamaştırıcı". Parlak, kabarcıklı, iyi bir şampanyadaki gibi.

"Bayan Marcelli? Bay Stryker şimdi sizi görecektir."

Katie kalın kapıyı açık tutan ve girmesi için işaret eden elli yaşlarındaki iyi giyimli kadına doğru döndü. Katie Rhode Island büyüklüğünde ofise ilerlerken bilekleri itina ile döşenmiş kalın halıda batıyordu. Burası; yerden tavana kadar pencereci, henüz daha pırıl pırıl klasik mobilyaları olan, pencerelerin karşısındaki duvarda bir çift masif koltuklarıyla ve zarif giyimli Sunset Bulvarı'nda sıralanan ilan panolarından birini süslemeye yetecek kadar yakışıklı bir adamın sahip olduğu köşe ofisi.

Zach Stryker Los Angeles metropolindeki en büyük aile hukuk firmasının üç ana ortağından biriydi ve en genç olanıydı. Zorlu, gözü kara ve lanet bir arabulucu olarak ünlenmişti. VE sadece mahkeme salonlarında kazanmıyordu. Haftada en az iki kadının kalbini kırdığına dair dedikodular vardı.

Midesindeki sinirler beysbol oyununu aniden durdurdu ve "erkek alarmı" biçiminde uçuşmaya başladı ki bu da aşırı kafein yüklemesinin çok da uzak bir gelecekte olmayacağı anlamına geliyordu. Harika diye düşündü, çünkü bir toplantıda soğukkanlı kalmak gereğinden fazlaydı.

"Bayan Marcelli?" dedi adam, sesi radyoda ona bir servet kazandıracak kadar alçak ve tutkulu.

"Bay Stryker. Çok memnun oldum."

Halıyı bileğini burkmadan geçmeyi başardı. Adam bilardo masası büyüklüğündeki masasına geldiğinde Katie evrak çantasını sağ elinden sol eline aldı ve onunla el sıkıştı.

Alı, harika kıvılcımlar, diye düşündü seksüel ısı parmaklarından göğsüne ve ötesine yayılırken.

Vahşice çekici, uzun, koyu mavi gözlü. Ne kadar da şanslıydı! Sadccc işle ilgilenmesi gerekmiyor muydu?

İyi bir soru diye düşündü, adamın masasının önündeki sandalyeye otururken.

Adam "Ben buyum," diyen deri koltuğuna dönmek yerine yanına oturdu sonra ona dönerek kızgın gri saçlı bir rahibeyi bile kalp krizi geçirtecek gülümsemesiyle baktı. Katie kendi kendine sağlam durması gerektiğini tekrar etti.

"Sanırım beraber bir parti yapacağız," dedi.

Doğru. Bir parti. Burada olmasının sebebi. "Kesinlikle."

Kadın evrak çantasını açtı ve açık mavi bir dosya çekti. "Asistanınız beni temel hatlarıyla bilgilendirdi. Hukuk şirketiniz her yıl yapılan, çeşitli yerel aile hayır kurumlarına aktarılan bağışa ev sahipliği yapacak."

"Doğru. Olay genellikle ortaklardan birinin karısı tarafından koordine edilirdi. John'un karısı gönüllü olmuştu ama sonra ikizlere hamile olduğunu keşfetti. Doktoru bütün planlamalarla strese girmesini istemedi böylece ben müdahale ettim ve ilgileneceğimi söyledim." Bacak bacak üstüne attı.

"Karım olmadığından bir profesyoneli çağırma ihtiyacı duydum Burada siz devreye giriyorsunuz."

"Anlıyorum." Evet, daha önce partiler düzenlemişti ama hiç bu kadar büyüğünü değil. Smokinlerin yer alacağı, A grubu ve seçkin bir davetti. Yani eğlenmek için Style dergisinde okumuş olmasına karşın asla davet edilmeyebileceği bir partiydi.

Şüphesiz hayatındaki kadınlardan birine soramazdı. Bu onun etrafında on beş dakikadan fazla dolanması demekti ki böyle bir durum hiç şüphesiz tarzına aykırıydı.

Ona doğru bir dosya kümesi itti. "Daha önceki partilerle ilgili bilmeniz gereken her şey burada, misafir listesi dahil. John'un karısı oteli tutmak üzereydi böylece oradan başlayabilirsiniz."

Bu pratikte bir yerden başlamak demekti. Yeterince kolay. Eğer altı ay olsa ve üç dört kişi tutsaydı yapabilirlerdi!"

"Parti Mayıs'ta!"

"Problem değil," dedi cılgınlığını bastırmaya çalışarak. Mayıs? Dört aydan daha az vakit vardı. Aman Tanrım ya şimdi ne olacaktı?

Adam ona tam tarihi verdi ve oda bloknotuna not etti.

"Çok olduğumu biliyorum," dedi.

"Dediğiniz gibi, Bay Stryker ben bir profesyonelim. Yaptığım bu."

"Çok iyi yaptığınızdan eminim."

Bakışlarındaki yoğunluk kadının sinirlerini bozmuştu. Veya ürettiği ısıdan kaynaklanıyordu. Katie kendini fırına çok yakın oturuyormuş gibi hissediyordu. Ya da adamın sesindeki çok samimi bir sohbet yapıyorlarmış havasından da olabilirdi.

Etkileyici odaya göz attı sonra terzi yapımı takımının, pahalı ayakkabılarının ve zarif görüntüsünün üzerinde çalıştı. Uh-huh. Bu tipi bilirdi. Zach Stryker hayatta ve işte istediklerini elde etmeye alışmıştı. Düzinelerce kadın kendilerini onun ayaklarına atmak için sıralanmıştı.

Biraz çekim yaşıyor olabilirdi ama kalabalıktan biri olmasına hiç ihtimal yoktu. Bu yüzden düşüncelerini ve tepkilerini kendine saklayabilirdi. Ayrıca bu bir işti.

Zach. "Düellolardan hoşlanan kadınlardansa bu tam olarak aradığım şey olacak," dedi.

"Düelloyu severim!" diye itiraf etti. "Risk almaktan veya çok çalışmaktan korkmam. İşte bu yüzden başarılıyım."

Zach "Eminim öyledir," diye omuz silkti ve yüzüne büyüleyici gülüşlerinden biri daha yayıldı. "Ben parti planlamasında sıradan bir adamım, bu yüzden sana fazla yardımcı olabileceğimden emin değilim; yine de elimden geleni yapacağım." Yer değiştirdi böylece iki ayağı da yere değdi sonra ona doğru eğildi. "Birlikte yakından çalışmalıyız."

Partiden daha fazla şey konuştuklarını hissediyordu ama buna izin vermeyecekti.

"İşbirliği yapmaktaki istekliliğinizi takdir ediyorum ama sonuçta beni zaten çok yoğun olan takviminizi minimum kesintiye uğratmak için tutuyorsunuz."

"Bana Zach dc."

Ne zaman istersen.

Neyse ki kelimeleri sesli söylemektense sadece düşünmüştü. Eve vardığında hormonlarıyla ciddi bir konuşma yapacaktı. Geçen yıllar boyunca sayısız uygunsuz adam yüzünden titreşmiş- İcrdi ama bu kadar tarzı dışında biri için değil. Zach gibi adamlar onun gibi kadınları sabah kahveleriyle çiğneyip tükürürlerdi.

Zihnindeki garip mccazdan ürktü sonra dikkatini tekrar işine verdi.

"Daha önceki bağışlan gözden geçireceğim," dedi dosyalarını toparlarken. "Mekanı da gördükten sonra üç dört muhtemel temayla geri döneceğim. Gelecek haftanın ortasında sizinle tekrar temasa geçirim."

"Kulağa hoş geliyor. Asistanımı beni olabildiğince çabuk görebilmeniz için bilgilendireceğim."

İşte belirsiz bir davet daha.

"Harika!" Katie evrak çantasını eline aldı ve her ikisi de ayağa kalktılar, bu çok yakın durmalarına neden olmuştu. Hem de çok.

Onu potansiyel bir felce uğratan topuklularına rağmen kendini Zach'ten kısa buldu. Güzel kokuyordu - temiz, seksi ve güçlü. Kobalt mavi gözlerinin çevresi hafifçe kınışmıştı. Yüz hatlarının mı en iyi olduğuna yoksa ağzını mı daha çok sevdiğine karar veremiyordu.

İş diye hatırlattı kendine. "Bu olay hukuk şirketim için çok önemli, Katie," dedi Zach. "Kazanmayı bekliyorum."

"Ben de ikinciliğe inanmam. Kazanacaksınız!"

Adam gülümsedi. Katie içindekilerin hafifçe değiştiğini hissetti. Isı onu yıkayıp geçerken hisleri neredeyse kaygı vericiydi. Eğer adam hukuktan bıcarsa kadınlara sadece bir gülücük atarak servet yapabiliirdi.

Hareketlerinin direkt kişisel olduğundan şüpheliydi. Hiç şüphesiz kadınlara Tanrı'nın hediyesi olduğunu biliyordu ve bu hediyeyi paylaşmaktan kendini alamıyordu. Katie bunları kişisel almayacak kadar akıllıydı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi kapıya doğru giderlerken.

Katie onu takip etti sonra kapıyı açtığında durdu.

"Daha önce şirketiniz için iş yapmamıştım," dedi. Çünkü verimli olabilmesinin yanı sıra oldukça meraklıydı. Bu birleşimi bazen başını derde sokardı. "Şirketimi nasıl buldunuz?"

"Tavsiyeyle!" Kadın konuşmadan adam elini uzattı. "Kimden olduğunu hatırlamıyorum. Bir yerlerde olacak. Size bildiririm."

"Buna memnun olurum. Birçok işim tavsiyeyle gelir. Teşekkür etmek isterim."

"Elbette," bir adım geri attı sonra durdu. "Lütfen Dora'nın numaranızı aldığından emin olun..."

"Tabii ki. Hoşça kalın."

Katie bir kere kafasını salladı ve sonra danışmanın oradaki asansörlere doğru giden uzun koridora yöneldi. Dora asistanı olmalıydı. Kadına çoktan kartını verdiğine göre Zach'te numarası okluğunu biliyordu. Eğer ihtiyacı olursa, ki olmazdı. Parti için acele etmesine gerek olacak bir şey söylemeye lüzum yoktu.

Başka bir sebep için aramak istemedikçe. Baştan çıkarma mı? Düşüncesi bile kıkırdamasına neden oldu. Doğru.

Asansörün kapısı açıldığında içeri girdi ve garaja giden düğmeye bastı.

Çok az insanın bildiği ve pahalı iş kıyafetlerinin altında romantik bir kalbin attığını saklamak çok zordu. Zach Stryker gibi adamlar asla bunu takdir etmezlerdi.

Onlar yeniyi, modayı takip eder ve kolay olanı isterlerdi. Bunlardan birkaçı olabilirdi ama kolayı değildi.

Eğer bir zafer istiyorsa onun kadını değildi. O kalpler, çiçekler ve mutlu olmayı istiyordu. Adam ise ucuz seksi istiyordu.

Asansörden çıkarken hormonları en son kayda değer duygusal ilişkisinin üzerinden zaman geçtiğini hatırlatarak berbat bir şekilde ağrıdı ve bu ucuz seksüel karşılaşmanın yıpranmış köşelerini sakinleştirmesi için çok yol almalıydı.

"Benim tarzım değil," dedi sesli olarak ve arabasının kapısını açtı.

Ah, ama olsaydı Zach Stryker kesinlikle tarzıydı.

? * #

Katie yeraltındaki otoparktan çıktı ve batıya yöneldi. Los Angeles şubat ortasında serin ve yağışlı olmasına karşın, hava geçen hafta mükemmeldi. Kaliforniya mavi gökyüzüyle, sıcak havasıyla, dumsuz, sissiz ve depremsizdi. Normal yaşamlarında kardan ve tipiden kıvranan turistleri soyunduran bir havaydı.

405 otopanının altından geçerken Katie sola döndü, Santa Monica'y a doğru, oyuncak bebek evi büyüklüğündeki bungalovuna yöneldi. Avukatlar, muhasebeciler, finansal tipler falan hafta sonu için toplandıklarından trafik bir saat sonrasına göre hafifti.

Tamam, evet daha öğlen ikiye sadece ve hâlâ çalışıyor olmalıydı. Ama hey, az önce kocaman bir sözleşme yapmıştı ve şehrin kuzeyinde bir yerde üzerinde adı olan bir Sicilya tatlısı cannoli vardı.

Akşam yemeği düşüncesinden ilham alarak, büyüyen kalabalığın arasından geçip yaklaşık yirmi dakikada eve vardı. Takımını ve yüksek topuklularını, kolsuz elbise ve sandaletleriyle değiştirdikten sonra bir lırka aldı ve çoktan hazırlanmış bir gecelik çantasıyla banyoya gitti. Saçlarındaki tokaları omuzlarına varan kızıl-kahve dalgalı saçları serbest kalana kadar ayıkladı ve ensesinde atkuyruğu yaparak kontrol altına aldı. Güneş koruyucusunun vücudunun her yerine eşit dağılması için bekledi. Yarı İtalyan olabilirdi ama annesinin İrlanda tenini miras almıştı. Sadece güneşi düşünmek bile onu yakmaya yetiyordu.

Ön kapıya giderken tele sekreterine baktı. Bekleyen mesaj lan gösteren ışık yanmıyordu. Belli ki Zach Stryker erkekçe onu aramak ve ofisine geri dönüp deri tasarımcı koltuğunda aşk yapmak için yalvanna dürtüsüne karşı koyuyordu.

Önce bavulunu arabasına yerleştirdi sonra Sebring'ine bindi. Üstü açılabilen arabanın tavanını açtı, tavan arka koltuğun arkasına girdi. Radyosunu NPR'den rock istasyonuna ayarladıktan sonra seyahat ritüelini tamamladı. Eve gitme zamanıydı.

Üçte L.A. ile vadinin arasını işaret eden tepenin zirvesindeydi- di. 101 no'lu otobanın çıkışı sağındaydı. Katie o yola girdi, yol boyunca kırık kalpler hakkında bir şarkı söyledi.

Birden telefonu çaldı.

Katie konsoldaki sesi kısıp telefonu serbest mikrofona geçiren düğmeye bastı.

"Selam!" Rüzgânın ve diğer arabaların sesinden duyulabilmek için yüksek sesle söyledi.

"Oh iyi. Arabandasın," dedi en genç kız kardeşi Mia memnuniyetle. "Bu hafta sonu eve gelip gelemeyeceğinden emin olmak için aradım."

"Yoldayım. Okul nasıl?"

"İyi, derslerime uyum sağlamaya çalışıyor ve vizelere hazırlanıyorum."

Katie kavisli kavşağı izlerken kaşlarını çatı. "Öğretim yılının dörtte birine daha yeni başlamadın mı?"

Mia dramatik bir biçimde içini çekti. "Bir de bana anlat. UCLA'yı çok seviyorum ama dörtte bir sistem çok zor. Zar zor dersin ne olduğunu anlıyorum ve birden vize zamanı geliyor."

"Ve baskıya rağmen A'lannla bizi bilyülüyorsun."

"Deniyorum." Mia kıkırdadı. "Tahmin et ne var? Yemekten sonra bir duyuru olacak."

"Duyuru mu?" Katie hız şeridine yerleşti ve önündeki mini- vana konsantre oldu.

"İyi mi, kötü mü?"

Marcelli ailesi büyük aile toplantılarında duyuru yapmayı gelenek edinmişti. Herkes oturduktan ve yemek servis edildikten sonra açıklama başlardı. Doğumlar, felaketler ve hastalıklar sürprizlerle onaya sunulurdu. Bazısı hoş karşılanır bazısı karşı- lanmazdı.

"İyi," dedi başka bir kıkırdamayla. "Çok iyi."

"Bir ipucu vermek ister misin?"

"Pek değil. Neyse Sevgililer Günün nasıldı?"

Katie küçük şöminesinin önünde geçirdiği sakın geceyi hatırladı. Favori günlerinden birini bir şişe şampanya, Godiva çikolataları ve aşk romanıyla kutlamıştı.

"Harikaydı," dedi dürüstçe.

"Birileri vardı anlaşılan?"

"Hayır, ben mutlu bir bekarım."

Mia iç çekti. "Katie biliyorsun ki bu sorun demek. Eğer biriyle görüşmüyorsan bütün aile bu hafta sonu üzerine atlayacaktır."

"Biliyorum."

Marcelli ailesi çok yakın ve sevgi dolu olabilirdi ama aynı zamanda evlilik ve çocuklar hakkında fanatiktiler. Yirmi sekizinde ve hâlâ bekar olması Katie'nin sadece yaşlı bir kadın olması demek değil anormal olduğu ve ciddi bir terapiye ihtiyaç duyduğu anlamına da geliyordu.

Ve düşünmek istediği en son şey buydu. "Peki, senin Sevgililer Günün nasıldı?"

"Muhteşem!"

Katie kız kardeşinin düzgün hatlı minyon vücudunu, çizgi çizgi sarı saçlarını ve çekik gözlerini gözünün önüne getirdi. Sırıttı. "Dur tahmin edeyim. Kırk yedi adam sana yemek ısmarlama onuru için güreşti."

"Hayır. Sadece David'le görüştüm."

"Bir süredir bu çocukla görüşüyorsun değil mi?" Yılbaşındaki eğlenceli çocuğu zorlukla hatırladı.

"Hi hı. Eylül'den beri. O gerçekten özel, Katie. Biz birbirimize aşığız."

"Senin adına sevindim," Katie dedi doğruyu söyleyerek. İki parçası heyecanlanmış bir parçası gıpta etmişti. En son ne zaman âşık olmuştu? Önceki erkek arkadaşına değildi veya ondan öncekine.

Harika adamlardı ama ona göre değillerdi.

"Direksiyon konsantrasyonuna izin vermeliyim," dedi Mia. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Orada olacağım. Herkese sevgiler."

"Tamam. Hoşça kal!"

Bağlantı kesildi. Katie radyoyu eski haline getirmek için düğmeye bastı ama şarkıya katılmak yerine kafasını salladı. Mia âşık mı? Küçük kız kardeşi gerçekten bir erkeğe âşık olabilecek kadar büyümüş müydü?

Güldü. Mia on sekiz yaşındaydı. Marcelli ailesinde bu, kısa bir nişanlılığın ardından uzun bir evliliğin olması için ideal yaştı. Katie'nin diğer kız kardeşleri, Francesca ve Brenna on sekizinde evlenmişlerdi, gerçi Francesca şimdi genç, güzel bir duldu. Katie'nin kendisi de on sekiz yaşında nişanlanmıştı ama evlilik gerçekleşmemişti.

Geçmişin fısıltıları tehdit ediyordu ama sürüşünü bozmaya niyeti yoktu bu yüzden onları yok saydı. Onun yerine radyonun sesini açtı ve avukatla ilgili fanteziler kurdu. Onun için on beş farklı açıdan kötü olabilirdi ama vücudunu nasıl ateşli hale getireceğini iyi biliyordu.

Bir ferforje kemer Marcelli Şarap'ın girişini duyuruyordu. Yüzlerce dönüm üzüm bağı komik bir şekilde isimlendirilen Mutluluk Sokak'ının iki şeritli yolunda dizilmişlerdi. Yaz gelince bitkiler kalın yapraklı olacak ve meyve tomurcuklanacığı. Eylül'de tam hasattan Önce, ağır olgun üzümleriyle aşağı düşerlerdi ama Şubat'ta sadece gri ve çıplaktılar.

Katie kemerin altından geçerken kış menekşelerinin büyüdüğünü fark etti. Kemer çevreleyen düzinelerce çiçek hafif esintide dalgalanıyordu. Çiçeklerin, toprağı ve okyanusun kokusunu uzaklardan içine çekebiliyordu.

Yol çiftliğe yaklaşık bir kilometre kadardı. Uzun araba yolunun sonunda soluk sarı çiftlik dikiliyordu. Ferforje balkonlarının ön kısmını süslüyordu. Katie üzümlerin büyümesi veya şarap yapımıyla o kadar da ilgilenmiyordu ama Marcelli ailesinin evinin gerçek bir hayranıydı. Bu eski yerde birçok mutlu hatıra vardı. Her odada ayrı ayrı bir tarih yatıyordu. Burada bulunmak ona her zaman iyi gelmişti.

Büyük evin yanına yanaşu, Mia'nın beş yaşındaki Accord'unun yanına park etti. Hurda bir pikap diğer yanda duruyordu, bu Francesca'nın da hafta sonu için evde olacağı anlamına geliyordu.

Brenna geç kalabiliirdi. Katie gülümsedi. Dört kız kardeş neredeyse iki ay önce olan Noel'den beri bir araya gelmemişti.

Yan kapı açılıp Francesca dışarı çıktığında o bagajı ancak kapatmıştı.

"Gelenin sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi salınarak. "Brenna bir süre daha burada olmayacak. Jeff'i havaalanına götürmesi gerekiyordu."

"Jeff hafta sonu için gelmiyor mu?" diye sordu Katie hafif bir hayal kırıklığıyla. Brenna'ya tapan kocası komik, sefkatli, olmayan erkek kardeşleri gibiydi.

"Hayır. Tıp kongresine gitmesi gerekti."

"Bizimle takılmaktansa orayı tercih ettiğine inanmıyorum."

"Katılıyorum. Demek istediğim büyüleyiciyiz ve limitsiz makarnamız var. Daha ne isteyebilir ki?"

İki kadın güldü ve ardından kucaklaştılar. Katie kız kardeşine bir saniye onu kendine yakın tutarak sertçe sarıldı. Birbirlerinden ayrıldıklarında, Katie Francesca'nın beyaz biçimli tişörtü ve soluk mavi eteğinin içinde ne kadar muhteşem görüldüğüne dikkat etmeye çalıştı.

Francesca hep şirin kız kardeş olmuştu... Mükemmel boydaydı (1,80), mükemmel ince belli ve rahatsız edici büyüklükteki göğüsleri ve olmayan kalçalarıyla neredeyse mükemmel bir fiziği vardı. İri ela gözleri, dolgun ağzı ve elmacık kemikleri yerçekimine meydan okuyordu. Bu muhteşem birleşim kafadan çatlak insanları bile iyileştirebilirdi. Uzun kahverengi saçları sırtından düşerken zeytin rengi teni ışık saçıyormuş gibiydi.

Hepsiyle beraber bir de zeka. Katie aşk ve gurun birleşimiyle kardeş rekabetinin tatlandığını düşünüyordu. O her zaman akıllı kız kardeşti ama Francesca'nın doktora programındaki başarısı büyük gözlerinin arkasında epeyce iyi beyin hücrelerinin yer aldığını gösteriyordu.

Katie çantasını aldı. "Zavallı babam ve Büyükbaba Lorenzo. Onlar hep Jeff'in ziyaretlerini beklerlerdi. Ne de olsa kadınların sayıca üstünlüğü hissinden kurtarırdı onları."

"Onlar kurtulur, ama senin kurtulacağından emin değilim," dedi Francesca arka kapıdan yürüyüp çamaşırhaneye girerlerken. "Kendini hazırlaman gerek. Mutfakta östrojen festivali vardı. Büyükannelemler yine işbaşında ve annem de gitgide kötüleşiyor. Mesafeyi korumazsan yumurtalıkların mutasyona uğrayabilir."

Katie bavulunu ve el çantasını bırakırken gülümsedi. Mutfaka adım attı ve derin bir nefes aldı.

"Selam!"

Üç kadın elle boyanmış kiremitlerle dekore edilmiş masif mutfağın merkezinde ayakta duruyordu. Düzinelerce kaseler, güveçler ve kaplar tezgahın her santimetresini doldurmuştu. Neredeyse taze el yapımı makarnaya yer kalmamıştı.

Üç kafa döndü, üç çift göz memnuniyetle genişledi, altı kol ona ulaştı. Katie kendini en az iki kaburgasını çatlatmak için tasarlanmış; kendini gezegendeki en önemli kişiyim gibi hissettiren bir kucaklama yarışı içerisinde buldu.

"Katie, sonunda! Çok endişelendik. Uzun yol. Genç bir kadın tek başına. Neler olabileceğini kim bilebilir ki?"

Babaannesi yanağını iz bırakmaya yetecek kadar sert bir şekilde çimdikledi. Katie acıdan gözleri dolsa dahi gülümsedi. "Büyükanne Tessa," dedi yumuşakça "Endişelenmeyi bıraksan da, azizler zamanlarını nasıl geçirirlerdi acaba, anlatsan bize?"

Büyükanne Tessa İtalya'da doğup büyümüşü. Ve kızlarının onunla bu şekilde şakalaşmasına alışmıştı.

Katie'nin annesi şık takımı, ayakkabısı ve çanak gibi yüzüyle, "Zayıflamış görünüyorsun, genç, güzel bir kadınsın, kendini aç bırakmana gerek yok. Gene rejimde misin?" diye sordu.

Katie onu yumuşak solgun yanağından öptü. "Yemin ederim rejimde değilim. Aslında ben son gördüğün zamanki kilodayım ve ondan öncekinde de."

Collen O'Shea Marcelli öksürdü, belli ki ikna olmamıştı. "Bunu sonra konuşuruz. Baban ve ben San Francisco'dayken harika bir genç adamla tanıştık. Oradaki bir restoranın şef yardımcısı."

Francesca bir dilim peynir çaldı. "Bütün şeflerin homo olduğunu sanırdım."

Büyükanne Tessa boynunun etrafındaki tespihteki haçı dudaklarına götürdü. "Francesca Tanrı seni içinde bu kadar karanlık bir kalbin olsun diye dışarıdan güzel yapmadı! Katic'nin bir erkeğe ihtiyacı var. Aynı şekilde senin de bir erkeğe ihtiyacın var."

Francesca Katie'ye baktı. Her ikisi de gözlerini devirdiler.

Sonunda Katie hâlâ kolunu tutan yaşlı küçük kadına döndü. "Büyükanne M," dedi Katie, sesi şefkatten sıcacıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben yaşlıyım. Bu yaşlı kemiklere güneş iyi geliyor. Hiçbir şikayetim yok."

"O kadar da yaşlı değilsin," diye hatırlattı Katie ona. "Ayrıca ben senin sonsuza kadar yaşayacağına inanıyorum."

Mary-Margaret O'Shea İrlanda'da doğmuştu ve on yedisinde sadecce iki defa gördüğü genç bir adamla evlenmişti. Evlendikten iki hafta kadar sonra adam onu evinden ve ailesinden alıp uzaklara okyanusun ötesindeki büyük yeniidünyaya götürmüştü. Sonunda Kaliforniya'ya yerleştiler. Büyükanne M. elini ovuşturdu. "Üzerinde çalışıyorum tatlım."

"Yani," dedi Katie'nin annesi umutla. "Şef yardımcısıyla ilgilenmiyorsan bu hayatında özel biri var anlamına mı geliyor?"

Katic parmağını boğazına götüren ve sakince gıklayan kardeşine baktı.

İki seçeneği olduğunu biliyordu. Doğruyu söyleyebilirdi -kim- seyle görüşmediğini ve bunun da harika olduğunu. Ancak kimse ona inanmazdı. Onun yerine büyükanne ve annesi yaygara koparıp ona çıkışarak bütün hafta sonu eziyet ederlerdi. Hiç evlenmemiş adamların isimleriyle karşısına çıkarlardı (ve bir kez olsun kırklarına vardıklarında vasetomi denemedilerse nasıl hatalı olabilirler ki?) Yakın zamanda boşanmış adamlar veya boşanmayı düşünen adamlar. Yalnız başına yaşlanacağını konuşurlardı. Aile inancını deneyebilirlerdi "genç evlen ve bir sürü bebek sahibi ol."

Ya da yalan söyleyebilirdi.

Genelde gerçeği söylemeye çalışırdı.

"Yakın zamanda inanılmaz biriyle tanıştım."

Büyükanne ikinci bir baskına kalkışırken annesinin gözlerinin içi güldü.

"Çabuk bize her şeyi anlat," diye ısrar etti. "Neye benziyor?"

"Adı Zach Stryker ve çok başarılı bir avukat."

"Oooh, meslek sahibi bir adam," dedi annesi mutlulukla. "O zaman paralıdır."

Katie'nin kanıtı yoktu ama milyonları olmasa Zach her hafta sonunu evini dekore etmek için Neiman Marcus'un dükkanında harcamazdı. "Kesinlikle. O muhteşem ve büyüleyici biri ve bence gerçekten çok özel."

Francesca neredeyse peyniriyle boğuluyordu. Katie eliyle arkasına vurdu ve arkasında parmaklarını birbirine doladı. "Firması düzenlediği büyük bir bağış organizasyonu ayarlamam için beni tuttu. Bu büyük bir iş ve şirketimi 'A' listesine yerleştirecek ama biliyor musunuz bu doğru adamla karşılaşmak kadar heyecan verici değil."

Francesca hâlâ büyükannelelerinin arkasında duruyordu. Şimdi son parça peynirini çiğniyordu ve ellerini sanki kendini boğulu- yormuş gibi boğazına dolamıyordu. Katie biraz abarttığını biliyordu ama deniyordu.

Derin bir iç geçirdi. "Adam iyi parça!"

Tam o sırada yemek odasının set ahşap tabanında ayak sesleri takırdadı. Katie bu kesintiden tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Zach ile alakası olmayan meziyetleri hakkında bir beş dakika daha konuşabilirdi.

Mia aceleyle mutfığa girdiğinde herkes ona döndü.

Her zamanki gibi kot ve yırtık tişört giymişti. Saçları kökleri görünmesine rağmen kahverengiden çok sarı görünüyordu, Mia'nın sevdiği gibi. Ağır makyajı kahverengi gözlerini vurguluyordu. Başarısız bir makyajı andırırsa da kız kardeşi hâlâ çok şirin ve yaşam doluydu, Katie gülümsemekten kendini alamadı.

"Makyajını daha iyi dağıtmalısın," dedi Katie en genç kız kardeşine sarılırken.

"Tanrı bu yüzden kulak çubuklarını yarattı."

Mia gösterişli dudaklarıyla üflledi, sonra abartılı bir şekilde içini çekti. "Hâlâ tarzımı bulmaya çalışıyorum. Hepimiz Francesca ya da sizin gibi mükemmel olamayız." Mia Katie'yi çim- dikledi. "Demek istiyorum ki Tanrı şahidim olsun adeta ortalığı yakıyorsun!"

Büyükanne Tessa tespihini eline aldı "Mia Theresa Marcelli çenen bütün aileyi utandırıyor."

Mia alay etmekten vazgeçerek kafasını eğdi. "Üzgünüm Büyükanne. Tanrının adını boş yere almak istemedim."

Kimse çok üzün sure pişman kalmak istemediğinden, hemen doğruldu. "Brenna burada mı? Ben gerçekten ama gerçekten herkese haberlerimi anlatmak istiyorum. Babam ve büyükbaba Lorenzo neredeler?"

"Akşam yemeğine dönmüş olurlar," dedi Büyükanne Tessa. "Beklemek zorundasın."

Katie sırtıttı. Mia'ya dünyanın eksenini değiştirecek kadar ya- i. it içi bir şeyler istediği zaman beklemeyi söylemek. Çabalamaya gerek yoktu, tek bir şey bile değışmezdi.

"Oh kah..." Mia babaannesine baktı ve hemen kelime seçimini düzeltti. "Pekala, size hemen söyleyeceğim ve sonra buraya (•.ekliklerinde diğer herkese söyleyebiliriz." Kaşlarını çatı.

"Dünyayı yönetme planının üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Katic en küçük kız kardeşine.

"Unutma, ben sadece organize edeceğim. Hükmetmek senin sorumluluğunda."

"Bugün değil." Mia derin bir nefes aldı ve sonra bir defada verdi. Ellerini çırpıttı ve sırtıttı.

"Çok iyi bir haberim var. Evleniyorum!"

2

A

nnesi ve büyükanneleri Mia'ya sanki talihsiz bir fare için dalışa geçen şahin gibi saldırdı. Katie küçük kız kardeşi sırayla sıkıştırılıp, öpülürken ve çimdiklenirken güldü.

Mia sol kolunu uzattı ve herkese sade pırlanta yüzüğünü gösterdi.

"Çok güzel," dedi Katie bakmak için eğildiğinde. "Evlilik," dedi büyükanne Tessa belirgin bir memnuniyetle. "Şu şirin çocuk David'le mi? İtalyan değil ama çok yakışıklı. Ailesi Katolik mi?"

"Anne Tessa, çok endişeleniyorsun," dedi anne kızını alnından öpüp saçını sıvazlarken. "Bebeğim evleniyor. Çok mutluyum."

Katie gösteriyi mutluluk gözyaşlarıyla savaşıyor izledi. "Aferin sana vakti ufaklık," diye çağırdı Mia'yı ona baktığında. "Bütün hafta sonunu kendini ilgi odağı yapmayı başardın!"

Mia sırtıttı. "Çok heyecanlıyım, Katie."

"Önemli olan da bu."

Francesca üzerine tündüğü tezgahın indi ve şefkat yarışmasına katıldı.

"Tebrikler, Mia."

"Üzülme" diye yalvardı ellerini kavrayıp onları sıkarken. "Lütfen Francesca."

"Üzgün değilim," diye karşı çıktı kız kardeşi. "Senin için heyecanlıyım."

Katie kız kardeşinin büyükanneler inanmasalar da doğruyu söylediğini biliyordu. Sekiz sene önce o ve çift yumurta ikiz kardeşi çok sevimli bir çiftte seremoniyle evlenmişlerdi.

Brenna Jeff'le mutlu bir evlilik sürerken Francesca yirmi birinin başında eğitimiyle meşgul bir dul olmuştu, Francesca. o ve kız kardeşlerine öğretilen felsefeyi bozarak bekar kalmayı ve bağımsız olmayı tercih etmişti.

Büyükanne M. sessizlik için ellerini çırpıttı. "Düğün ne zaman olacak?"

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Francesca ve Katie birbirlerine baktılar. Katie az önce onayladığı bağış organizasyonunu hatırladı ve paniklememeye çalıştı. Yakında, diye düşündü. Bağış organizasyonu tüm boş vaktini alacaktı.

Mia çeri domatesine uzandı ve ağzına attı. "Emin değiliz," dedi. "Bu yaz. Muhtemelen temmuzda bir gün."

Katie hesapladı. Bağış organizasyonu mayısın sonundaydı. Bu da eğer düğün temmuz ortasında olursa sadece altı hafta arta kalacak anlamına geliyordu. Yani uyumak için fazla zamanı olmayacaktı.

Büyükanne M. başını salladı. "Hemen hazırlanmaya başlamalıyız."

Büyükanne Tessa iç çekti. "Temmuz şaraplar ve yapraklarla çok güzeldir. Çok güzel bir gelin olacaksın ufaklık."

Katie'nin annesi duvar telefonunun altına istiflenmiş bir tutam kağıt aldı. "Bir listeyle başlamamız lazım. Kaç kişi? Ne tür yemek? Mia davetiyeleri düşündün mü? Sanırım bunun için gerçek bir tarihe ihtiyacımız var."

"Aslında ilgileniyorsanız, David ve babası bu akşam yemeğe geliyorlar," dedi Mia.

Bu bir diğer telaş eylemini başlattı. İki büyükanne dikkatlerini yemek pişirmeye verdiler. Katie'nin annesi yemek odasının doğ- ru düzgün olmadığıyla ilgili bir şeyler söylendi ve telaşla mutluktan çıktı. Francesca onlardan izin isteyerek, Katie ve Mia'yı baş başa bıraktı.

Mia ona sokuldu. "Pekala, ne düşünüyorsun? Gerçekten!"

"Doğduğun günü hatırlıyorum," dedi Katie yumuşakça. "Annem ve babam bir erkek çocuk için umutsuzdular ama ben küçük bir kız istiyordum. Hatta ismini koymama bile izin verdiler. Ve şimdi sen bütünüyle bir yetişkin oldun. Küçük kız kardeşimin evleneceğine inanmıyorum."

Mia'nın koyu gözleri genişledi. "Yani benim için mutlusun?"

Katie Mia'nın nasıl daha küçükken bile ne istediğini bildiğini düşündü. Sadece tanrı lütfü olduğu düşünülen bir zekası yoktu aynı zamanda kendisi için doğru olanı seçme yeteneği de vardı.

Mia yakışıklı prensini bulmuştu. "Bundan daha iyisi olabilir miydi?"

"Senin için heyecanlıyım," dedi Katie. "Şimdiye kadarki en güzel düğünün seninki olmasını ve kalan yaşamında mutluluktan çıldırmanı istiyorum."

"Olacağım. David çok harika."

"Kaç yaşında?"

"On sekiz, benim gibi. Oryantasyonda tanıştık." Burnunu kırıştırdı. "Hazırlık öğrencisi, bu biraz garip ama önemli de değil."

Katie yutkundu. "On sekiz? Nasıl olduysa kardeşinin nişanlısının daha büyük olduğunu belki bir son sınıf öğrencisi olacağını ummuştu. Mia koleje on altısında başlamıştı. Demek ki David'le aynı sınıfta değillerdi."

"Ama sen daha üst sınıftasın. Sen mezun olunca ne olacak? Mastırın için Georgetown^ gitmeyi hâlâ istemiyor musun?"

"Kesinlikle"

"Ya David? Ön lisansla bitiremez. Bu bir sorun olmayacak mı?"

Mia umursamazca parmaklarını şaklatarak, "Üzerinde çalışacağız," dedi. İfadesi yalvarmaya dönüştü. "Benim için mutlu ol, Katie. Buna gerçekten ihtiyacım var."

Katie gülümseyerek karşılık verdi. Mia için hiçbir şeyi redde- dememişti. Eğer kardeşi evlenmek istiyorsa, Katie bunun olmasını sağlayacaktı."

"Tamamdır ufaklık," dedi.

"Ve sen düğünü planlayacak mısın? Ve Büyükanne M. beni yirmi sene öncesi gelinliklere sokmaya çalıştığında bana yardım edecek misin?"

Katie sol göğsünün üzerinde bir X işareti yaptı. "Yemin ediyorum. Seni çirkin gelinliklere karşı savunacağım. Senin için gerçekten çok özel bir şey seçeceğiz ve bunu hepimiz birlikte yapacağız. Bu şimdiye kadar ki en güzel düğün olacak."

"Teşekkürler." Mia ona sarıldı. "Bir şey daha var."

Katie güldü. "Niye şaşırmadım?"

"Çünkü seninle aramızda özel bir bağ var." Mia hâlâ yalnız olduklarına emin olmak için etrafını gözden geçirdi ve sonra yaklaştı. "Bu gece David'in babasıyla ilgilenir misin? Onunla tanıştım ve gerçekten mükemmel ama o bilirsin, bir baba." "Ve?"

Mia içini çekti. "Katie, hadi. Bu biziz. Marcelli'ler. Kesinlikle sıradan değiliz. Büyükanne'ler yaygara koparacak ve annemle babam muhtemelen dişlerini kontrol etmek isteyecekler. Büyükbaba Lorenzo'nun hemen çocuk sahibi olmakla ilgili sözlerine başlamasını düşünmek bile istemiyorum. Sen çok normalsin. Sadece ona kibar ol. Büyüleyici olmayı bilirsin."

Katie David'in babasının bekar olduğunu biliyordu. "Harika. Beni yem olarak kullanıyorsun."

"Dikkati başka yere çekmek. Unutma insanlarla arası iyi olan sensin. Onu ailenin kalanını korkutmayacak kadar meşgul et."

Kaşlarını çattı. "O kadar yaşlı değil ve gerçekten çok şirin. Pekala, bir baba olarak diyelim. Onu gerçekten sevebilirsin."

"Belki..."

Tabii, ailenin kadınlarını çoktan Zach Stryker adında mükemmel adamla tanıştığına ikna etmiş olması gibi küçük bir sorun vardı. Yine de kardeşine yardım etmeye karşı değildi.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

"Harika. Sen mükemmelsin." Mia yerinde fırl fırl döndü. "Bu gece harika olacak."

Zach Stryker bilinçli olarak ellerini direksiyonda rahatlatmıştı. O ve oğlu durmadan kuzeye sürerlerken, doğru kelimeyi, doğru şekilde söylemeye çabalıyordu.

İlk aklına gelen "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" demek oldu. "Hayatını berbat etmekte daha başarılı olamaz mısın?" diye devam etmek istedi.

Kendine olan öfkесinin ve iğnelemenin David'i daha kötü etkileyeceğini hatırlattı. Oğlu babasından bir sürü iyi özelliğin yanı sıra büyük bir dozda Stryker inatçılığını da miras almıştı. Kanunun gözünde Mia ve David yetişkindiler. Kaçmalarına hiçbir şey engel olamazdı. Zach bunun olmaması için kararlıydı. Bu da nişan oyununu oynamak anlamına geliyordu... En azından şimdilik.

"Mia'nın ailesiyle daha önce tanıştın mı?" diye sordu. "Tabii ki!"

"Ailesi nişanlandığını biliyor mu?"

David'in gençlik özgüveninin bir kısmı uçup gitti. "Ben, ah bilmiyorum. Mia bugün herkese açıklayacağını söylemişti. Yani biz oraya varmadan önce." Koltuğunda rahatsızca kıpırdandı.

Zach'in sinirleri biraz gevşedi. Eğer Mia'nın ailesi bu aptalca nişanlanma olayını biliniyorlarsa itiraz etme ihtimalleri de vardı.

Hangi normal aile on sekiz yaşındaki kızlarının hayat deneyimi ve işi olmayan biriyle evlenmesini isteyebilirdi ki?

Tanrı aşkına Mia David'in ilk kız arkadaşıydı. Bir koca olmak küresel ısınma hakkında bildikleri kadardı.

"Nasıl gideceğini göreceğiz," dedi Zach toleranslı olmaya çabalayarak. "Pekala, bana aileden bahset."

David alnındaki çok uzun sarı saçlarını geriye itti ve koltuğundan kaydı. "Mia dört kız kardeşin en küçüğü. Katie en büyükleri. Brenna ve Francesca bir yaş küçükler. İkizler ama birbirlerine benzemiyorlar."

"Aralarında evli olanı var mı?"

"Brenna. Kocasını bir doktor. Francesca hakkında çok seksi olmasından başka bir şey bilmiyorum. Mia modellik yapabileceğini ama o kadar sığ olmadığını söylemişti."

David aile, büyükanne, büyükbabalar hakkında konuşmaya devam etti ama Zach dinlemiyordu. David ciddi bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiğinde, söylediklerini önemsememişti. Ta ki on sekiz yaşındaki oğlu kız arkadaşına bir nişan yüzüğü satın almak için fonundan para isteyene kadar. O anda Zach David'i gelecek beş yıl için ya da aklı başına gelene kadar odasına kilitlemeyi düşünmüştü. Sonunda güvenli bir yer yöntem bulma arayışı yerine Mia'nın ailesi hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenip birkaç plan yaparak iki mutlu çiftin birleşmesine engel olmaya karar vermişti. Bu planlardan biri çoktan eyleme konmuştu.

Katie Marcelli kazara tutulmamıştı. Yeni sözleşmesi için ona büyük bir zaman borçlu olacaktı ve o da bunu kendi avantajına kullanmaya niyetliydi.

Zach David'in hayatını mahvetmesine engel olmaya karşı azimliydı. Eğer çocuk birkaç yıl içinde evlenmek isterse... On, on iki sene sonra gibi... Kariyeri oturmuş olduğunda ve ne istediğini biliyorsa bu harikaydı. Ama şimdi. Bu şekilde değil.

"Şu çıkış," dedi David otoyolun üzerindeki tabelayı işaret ederek. Bej pantolonunun cebinden bir yaprak kağıt çıkardı ve yön talimatlarını okudu.

Zach iki şeritli yola doğru sürdü. Hava çoktan kararmıştı ve küçük taşra tabelalarını okumak zordu. Bir taş arabanın kenarına çarptı ve o arabanın boyasında bir çizik oluşturmaya başladı.

Hayatında çok fazla kişisel zevkleri yoktu ama bir yaşındaki BMW 540'ı bunlardan biriydi.

Demiryolu raylarından sola saptılar ve sonra üç mil daha devam ettiler. Sonunda David iyi ışıklanmış ferforje kemeri işaret etti ve MEMNUNİYET YOLU isimli küçük tabelayı okudu.

"İşte orada."

Zach yavaşladı. Arabasından yayılan ışıklar göz alabildiğine ekili üzüm bağlarını aydınlatıyordu. Yerel marketi için Marcel- li şaraphanesinden gelen sayısız teklifleri hatırladı. Hatta düşük kaliteli şey on doların üzerinde satılıyordu. Aile ve şaraphane üzerinde yapılan araştırmalar finansal problem göstermiyordu. Marcelli mirası ve David'in güvenlik fonu arasında lanet bir evlilik sözleşmesi olacaktı.

Beş dakika sonra arabasını diğer arabaların yanına park etti. Yan kapı aniden açıldı ve Mia Marcelli geceye karıştı.

"Sonunda buradasın! Nişanlandığınızı herkese anlattım ve hepsi çok heyecanlılar. Hey, merhaba Bay Stryker."

Zach sadece bunları duyabilmişti. David çoktan arabadan nişanlısına doğru koşmuştu.

Genç muhabbetkuşları kucaklaştı sonra öpüştü. Zach'in midesi kızgınlık ve hayal kırıklığıyla kasılmıştı.

Yavaşça serin soğuk Şubat gecesine adım attı. Evden ışık yayılıyordu. Giriş kapısında bir sürü insanın durduğunu gördü, hiç şüphesiz böyle çılgın bir çocuğu kimin yetiştirdiğini görebilmek için toplanmışlardı. Oğlunu ve kendini savunmak istedi ama faydasız olurdu. Onun yerine kibar olacak, dostça davranacak ve durumu değerlendirecekti. Kimin onun tarafınca olduğunu anladığı zaman ona nişanı bozmak için beraberce bir plan yapmayı öngörcekti.

Katie Mia'nın dışarı koştuğunu duydu. Ailenin geri kalanı arka kapıda toplanmışken o, akşam yemeğine eşlik etmesi için seçilen şarabı açmaya başlamıştı

"Bu karşılamanın üzerine David ve babası çılgınlık atarak gecenin içinde kaybolabilir," dedi Francesca tezgaha yaslanırken. "Bizim gibi aileler insanları selamlamak için iki gruba ayrılmalılar."

Katie sırtıttı. "Mia bunu düşündü bile. David'in babasına karşı kibar olmamı rica etti. Sanırım büyükanne ve babaların onu korkutmaması için dikkatini dağıtacak kurban ben oldum."

Francesca kaşlarını kaldırdı. "Bu, dikkatin yeni aldığın işinde ve üzerinde çalıştığın iri parçadayken zor olmayacak mı?"

Katie Francesca'nın kendisine takıldığını biliyordu ama yine de utandı. "Biliyorum. Yalan söylememeliydim ama beni deli ettiler. Eğer onlara biriyle görüşmediğimi söylseydim bana bitmek tükenmek bilmeksizin işkence edeceklerdi. Ayrıca beni tutan adamda anlattıklarımın hepsi hatta fazlası var!"

"Ne gibi?"

"Birinci sınıf bir oyuncu olması gibi. Yıldızlarla, modellerle ve sosyetik tiplerle çıkıyor. Okuduğum kadarıyla hiçbir ilişkisi otuz beş saniyeden fazla sürmüyor."

"Senin romantik kalbini küt küt attırmak için zor bir tür."

Katie bunun doğru olmasını diledi. "Kötü haber ise çok seksi biri. Ona karşı olan hormonal reaksiyonumu açıklayamıyorum, ama son derece güçlü. Nasıl sevmediğim birini aralayabilirim ki?"

"Onu bu tür bir yargılama yapabilecek kadar tanıyor musun?"

Katie omuz silkti. "Ben oldukça rahatım, birbirimizi ne kadar iyi tanısak da onu sevmeyeceğim."

"Önyargılı olmadığın sürece."

Katie güldü. "İyi atış. Varlığıyla kıyafetlerimi yırtıp atma ihtiyacına direnirken açık fikirli olmaya çalışacağım."

Dışarıdaki arabanın kapıları kapandı. "İşte geldiler," dedi Francesca sonra tezgahından indi. "Seni David'in babasıyla rahat etmen için bırakacağım. Danışmanıma telefon açmam gerekiyor."

"Korkak tavuk."

"Sen insanları kurtarmayı sevenlerdensin" dedi Katie arkasından. "Kurtar beni."

"Bu kesinlikle önce kendini kurtar zamanı. Ben yokum."

Büyükbaba Lorenzo'nun dışarıdan "İçeri gelin, içeri gelin!" diyen sesi geldi.

Katie akşam yemeği için şarap şişelerini açmaya devam ettiği için mutfakta kaldı. Marcelli mutfakçı genelde mutlu bir yerdi ama bu gece festival havası vardı. Eğer akşam yemeğindeki şaraplar yeterli olmazsa diye, babası çoktan bir sürü en iyi şampanya şişelerini tezgahın altındaki girintideki küçük şarap buzdolabında serinlemesi için yerleştirmişti.

İçeriye şöyle bir göz attı ve ailesinin Mia ile David'in etrafını eve girdikleri anda çevirdiklerini gördü. David'in babası henüz görünmemişti.

Katie David'in sarı saçlarına ve solgun tenine baktı ve adamı gözünde canlandırmaya çalıştı. Belki oğlunun yaşlı versiyonudur diye düşündü. Eğer Mia onun için endişelendiyse muhtemelen sessiz ve utangaç biriydi. Adamın ne iş yaptığını bilmediğini fark edince kaşlarını çattı. Belki bir profesör? Bunu sevebilirdi. Ki- tapı hakkında konuşabilirlerdi ve... Aniden mutfakçıya bir adam girdi. Doğruca ona bakıyor görünüyordu. Birden midesi adeta ayak parmaklarına dalışa geçti.

Bu ifadeyi kitaplarda okuyabilirdi ve asla inanmazdı ama o anda bütün iç organları bacaklarından aşağı döküldü ve ayaklarında saçıldı.

Nefes alamıyordu. Düşünmüyordu ki bu iyi bir şeydi. Panik duygusu her yerini kapladı.

Yalan söylediği için cezalandırılmayı beklerken, suçu cezaya uymadığı için içerliyordu.

Bu hiç de adil değildi!

Zach Stryker entelektüel, güçlü avukat ve en yeni müşterisi Marcelli mutfağının ortasında duruyordu.

Büyükanesine ve annesine onun hakkında anlattığı her şeyi hatırladığında korku paniğe dönüştü. Çığlık atmak istedi. Kaçmak istedi. Siyah duman esintisinde kaybolmak istedi.

Onun yerine Zach bir kaşını belirgin bir şaşkınlıkla kaldırırken kendini donmuş kaslarıyla bloke olmuş olarak orada durmaya zorladı.

"Katie?"

Annesi kızına baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Katie çoktan söylediği yalanları kapatacak şık bir yalanla çıkagelmeden önce Zach konuştu.

"Hukuk firmam büyük bir bağış partisi için Katie'yi tuttu."

Katie kendini neşelendirmeye çalıştı ama hiç yardımcı olmadı. Özellikle de büyükanne Tessa acıcağıyla ona yaklaşır Zach'in kolunu tuttuğunda. "Oooh öyleyse sen bize anlattığı yakışıklısın."

Zach'in diğer kaşı da kalktı. Katie sıcaklık yanaklarından saç çizgisine kadar çıkarken hafifçe inledi. Oh, Tanrım. Ya şimdi?

Pekala, bu hayatını daha da zor bir duruma sokmuştu.

Büyükanne M. Zach'in diğer koluna girdi. "Bizim Katie'miz senin çok özel bir adam olduğunu söylüyor."

"Ben..." Yutkundu ve tekrar denedi. "Tam olarak öyle de-
aıı"

Zach'in ağzı kıvrıldı. "Benim özel olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Demek istediğim..."

"Katie!" Büyükanne M.'nin bakışları siteme dönüştü. "Misafirimizi küçük düşürme!"

Ölmek istiyordu.

Anın heyecanını tamamlamak için yaşlılar Zach ve onu yalnız başına bırakmaya karar verdiler. Katie son şişe Cabernet'i tutup göğsüne bastırdı ve şişeyi kafasına vursa ne olurdu diye merak etti.

Zach ellerini bol pantolonunun ceplerine soktu. "Dünya küçük," dedi basitçe.

Onun için basitti tabii, diye düşündü acı acı. Bedava canlı şova davet edilmişti.

"Sadece benim şansım," diye homurdandı, sonra içini çekti. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi yapmaktı. "Yani sen David'in babası?"

"Suçlu!"

"Ama sen çok..." Nasıl ifade edeceğinden emin olmayarak tereddüt etti.

Zach kıvrınmasına izin vermeyerek "David doğduğunda on yedi yaşındaydım," diye açıkladı.

Ona doğru eğildi. "Ailene seks okluğumu düşündüğünü mü söyledin?"

Isı yüzüne tekrar döndüğü için ürktü. "Dudaklarımdan asla tam olarak bu kelimeler dökülmedi."

"Ama buna yakın bir şeyler."

Belli ki adamın ego problemi yoktu. Maalesef kendini onun yerine koymakta zorlanıyordu.

Bir an için ona niçin böyle söylediğini açıklamayı düşündü, ama ona inanacağına benzemiyordu. Kadınlar kendilerini Zach'e atarlardı. Neden onun farklı olduğunu düşünslindü ki?

"Birazdan toparlarım!" dedi sahte bir neşeyle. "Zorlama!"

"Belki istiyorum."

Alçak sesi tenini kadife gibi okşadı. Oturun tipi olmayabilirdi ama sahip olduğu muhteşem avantajı nasıl kullanacağını biliyordu.

"İş ilişkimiz var. Buna saygı göstermek niyetindeyim."

"Hep iş, hiç oyun..."

"Sıkıcı olma riskini göze alıyorum."

"Fikrini değiştirebileceğime bahse girmek ister misin?"

Evet! Hormonları çoktan oylamış ve fikirlerini teklif etmişlerdi. Bir parçasının ona gittiğine inanamıyordu. Ve duygusal bağlantı olmadan seks onu asla baştan çıkarmazken aniden bunu telafi edecek herhangi bir özelliği var mı diye titredi.

Babasının mutfağa girip Zach M istemesiyle cevap vermekten kurtuldu.

"Hadi yemek pişirmeyi kadınlara bırakalım," dedi babası.

Büyükbaba Lorenzo da oğluna katıldı, Zach'in sırtına vurdu ve onu çalışma odasına doğru yönlendirdi.

Katie şarap şişesini bıraktı ve rahatlamayla iç geçirerek derin bir nefes aldı. Hayatının en küçük düşürücü deneyiminden az önce kurtulmuş ve tatlı bir çeşit ödülü hak etmişti.

Onun yerine Büyükanne M. ona göz kırptı. "David'in babası iyi birine benziyor. Güçlü bir adam."

Büyükanne Tessa toparlamaya çalışarak. "Akıllı da. Bir avukat. Onu niçin sevdiğini görebiliyorum," dedi.

Katie şu "sevmek" kısmına ne hissettiğini tarif etmediği için karşı çıkmak istedi ama yapamazdı. Tamam, eğer tanrı ona yalan söylemenin niçin aptalca olduğunu göstermeye çalışıyorsa, kesinlikle dersini almıştı.

Annesi "Mia'nın söylediğine bakılırsa David ona Zach'in annesi onu terk ettikten sonra adamın tekrar evlenmediğini anlatmış. Kalbi kırılmış olmalı," dedi.

"Zaman ilahtır," dedi Büyükanne M.

"Bir kere âşık olmuş bir adamın tekrar âşık olma ihtimali yüksektir," diye Büyükanne Tessa fikrini belirtti.

"Bir evlilik diğerini getirir," dedi annesi ona gözlerinin içi gülererek.

Katie dirseklerini tezgaha dayadı ve yüzünü elleriyle kapattı. "Yeter, size yalvarıyorum."

Büyükanne M. onun kolunu okşadı. "Yemekte onu senin karşına oturtacağım ." Bütün yemeği senin şirin gözlerinin içine bakarak geçirecek ve tatlıyla senin olacak."

Katie gülse mi ağlasa mı bilemeden kendiyi savaşıyor inledi. "Mutluluğumu anlatacak hiçbir kelime yok," diye fısıldadı.

Büyükannesi onu yanağından öptü. "Biliyorum çocuk."

B

üyükanne Tessa, fırının üzerindeki gttvcci kontrol ederken "Cannoli sonsuza kadar beklemez," diye şikayet etti.

"Nerede bu kız?"

Katie Brenna'nın kocasını havaalanına götürdüğünü açıklamak üzereyken arka kapı açıldı ve Brenna içeri daldı.

"Üzgünüm geç kaldım," dedi "Trafik berbattı. Cuma yüzünden."

Brenna her iki büyükannesini ve annesini öptü, sonra Katie'ye sarıldı.

"Dışarıda park etmiş bir Beamer gördüm. Misafir kim?"

Katie yaşlı kadının pencereye koşup karanlığa dikkatle bakmasına güldü.

"Göremiyorum," diye hayıflandı Büyükanne M. doğruldu ve Brenna'ya baktı. "Güzel miydi?" "Çok."

İki büyükanne memnuniyetle bakıştılar sonra dikkatlerini Katie'ye çevirdiler.

"Yakışıklı ve varlıklı," dedi Büyükanne Tessa bir göz kırpmaya sıyla. "Aferin Katie!"

Brenna şaşkın görünüyordu.

Katie onu yemek odasına doğru çekti. "Mia'nın erkek arkadaşını hatırla? Onunla Noel civarı tanışmıştın. Uzun sarışın, mavi gözler, biraz sıska?"

"Tabii."

"Nişanlandılar. O ve babası akşam yemeğinde bize katıldılar ve kutlama gibi bir şey yapıyoruz."

"Vay canına! Bu harika. Pekala, sana niye aferin?"

Yemek odasına girdiler. Yirmi sandalyeli masa odanın ortasını doldurmuştu. Keçi duvara iki dolap sıralanmışken karşısında uzun bir büfe yerleştirilmişti. Katie yüksek pencerenin altına itilmiş ekstra sandalyeye oturdu.

"Tanrı beni cezalandırıyor," dedi ve Brenna şu anki serbest- erkek arkadaş statüsüyle ilgili can sıkılamak için yaptığı girişimi anlattı.

Brenna isterik gülüşünü zapt edebilmek için ağzını kapattı.

"Komik değil," dedi Katie ona.

"Özür dilerim ama öyle. Böyle bir şey yalnız senin başına gelebilir. Peki, ne kadar kötü? Büyükanne sen o içeri girdiğinde tamamıyla küçük düşürdüler mi?"

"Kesinlikle."

Brenna yanına çöktü. "Oh, Katie. Üzgünüm."

Katie kız kardeşine kötü kötü baktı. "Evet. Şovu kaçırdığına üzgünüm."

"Peki, buna da." Brenna koluna dokundu "Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Beni hemen vur."

Francesca yemek odasına girdi. "Pekala, siz ikiniz neden burada saklanıyorsunuz? Ne kaçırdım?"

Brenna kalktı ve ikizine sarıldı. "Katie bana az önceki küçük düşüşünü anlatıyordu. Bence bayağı komik."

"Ha ha!" dedi Katie üzgün üzgün.

Francesca omuz silkti. "Pekala, onu seksi bulduğunu biliyor. Niye büyütüyorsun ki?"

Katie bunu sormasına bile inanamıyordu. "Adamlar çalışmak zorundayım."

"Söylediklerinden çok bacaklarına dikkat edecektir. Sonun bunun neresinde?"

"Bacaklarımla bir parça bile ilgilenmiyor ki bu, durumu sadece aşağılayıcı değil aynı zamanda küçük düşürücü yapıyor."

"İlgilendiğine bahse girmek istiyorum." Brenna tekrar oturdu ve Katie'nin ellerini kendisinininkinin içine aldı.

"Bence onunla yatmalısın."

Katie ona gözlerini dikerek "Ne?" dedi

"Yatmak! Seks yapmak! Sevişmek! Kelimeyi unutacak kadar uzun bir zaman geçmiş olmamalı."

"Ne demek istediğini biliyorum. Sadece söylediğine inanamıyorum. Zach iyi bir adam değil. O sıg ve yüzeysel biri."

"Teknik olarak, bu iki karakter aynı şey," dedi Francesca. "Ve bir gecelik ilişkiler için mükemmel özellikler. Ayrıca onu emin olacak kadar iyi tanımıyorsun."

Katie ona baktı sonra dikkatini Brenna'ya çevirdi. "Bunu neden önerdin?"

"Çünkü belli ki istiyorsun. Katie, bütün hayatın boyunca iyi bir kız oldun. Hepimiz olduk. Belki artık kötü olma vaktidir."

Katie elini çekti. "Sanmıyorum. Eğer küçücük bir yalan için cezam bu kadar hızlı ve acı ise, gerçekten bir şeyi yanlış yaparsam ne olur düşünmek bile istemiyorum."

"Eğer Zach söylediğin her şeyse belki buna değecektir."

"Aklını kaçırmışsın," dedi Katie Brenna'ya. "Beynin uyurken akıp gitmiş."

Francesca gerindi. "Brenna'nın tavsiyesini göz ardı etme. /ach sana aradığın mutlu ve romantik ilişkiyi veremeyebilir ama sıcak, hızlı bir seks için iyi olabilir. Brenna evli ve ben kimseyle Vikmıyorum, yani bütün heyecanı hayal etmemiz sana bağlı."

"Bu mümkün değil. Bir kere o yeni bir müşteri. İş büyük ve şirketimi kolayca bir sonraki basamağa çıkarabilir. Bunu berbat etmeyeceğim. İkincisi - unutuyorsunuz ki - oğlu kız kardeşimizle evleniyor. Bu onu aileden yapar. Gelecek kırk yılı Noel'de ve şükran gününde karşısına oturup birbirimizi çıplak gördüğümüzü bilerek geçiremem."

"Ama..."

Francesca karşı çıkmaya başladı ama Katie bileğine bir fiske vurarak onu durdurdu.

"Bu çift çizgili bir yere park etmek gibi!" dedi Katie.

Brenna ve Francesca önce birbirlerine baktılar sonra ona. "Bunu açıklamak ister misin?" diye sordu Brenna.

"Tabii. Bir çizgiyi geçebilirsin, sorun değil. Ama eğer iki çizgiyi geçersen işler çirkinleşir."

Francesca sırtıttı. "Katie tatlım, biz seksten bahsediyoruz, hareket eden bir ihlalden değil."

Katiekafalarını birbirine vurmak istedi. NeysekiFrancesca'dan gelen gürültü sesleri onu kurtardı. "Tanrım, Francesca bir deri bir kemik olmak zorunda mısın? Biraz daha kilo verdin değil mi? Dur tahmin edeyim. Çok meşguldün, yemek yemeyi unuttun."

"Olabiliyor," dedi Francesca kendini biraz savunan bir sesle.

"Bana değil," dedi Kalçasını dürterek. "Dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir yemeği meşgulüm diye atlamadım. Her zaman makarna için yer vardır. Bu İtalyan genleri. Bütün yediklerim doğruca belime gidiyor. Niye Büyükanne M.'ye benzememi- şim ki?"

Katie kardeşlerini inceledi. Francesca ikizinden daha uzun ve incedi, ince kemikliydi ve gözlerinin rengi daha açıktı. Brenna Büyükanne Tessa ve Büyükbaba Lorenzo'ya çekmişti. İri kemikleri dolgundu. Kalın telli koyu saçları ve zeytin rengi teni vardı. İrlanda ismine rağmen İtalyan gibi görünüyordu.

"Sızlanmayı bırakın," dedi Katie. "İkiniz de güzelsiniz."

"Evet! Ve neredeyse benden uzun ikizimden on kilo daha ağır geliyorum," dedi Brenna. "Sende zayıfsın. İkinizden de nefret ediyorum."

Holdeki ayak sesleri sohbeti bitirdi. Babaları ve Büyükbaba Lorenzo, Zach, Mia ve David ile içeri girdi. Katie Brenna ve Francesca'yı tanıştırdı sonra içinden gezegenin diğer tarafına geçebilmeyi diledi. Ama hayır. Saniyeler sonra Büyükanne M. herkesi koltuklarına oturması için zorladı. Vc tam söz verdiği gibi Katie'yi doğruca onun karşısına oturttu ki böylece cn büyük torunu bütün yemek boyunca aşağılanmayı tekrar hatırlayarak geçirebilirdi. Marcelli ailesiyle yemek Tüccar Ivory filminden çıkmış bir sahne gibi, diye düşündü Zach yaklaşık bir saat sonra. Muhteşem bir düzen büyüleyici ve ilginç, güzel kıyafetlerin içindeki biraz garip karakterlerle doluydu. Vc arka planda çalan klasik opera bütünyle bu sahneye eşlik ediyordu. Aniden bir Starbucks bulup cep telefonu ile konuşma isteği burnunda tüttü.

On bir kişiden daha büyük gnıplar için yapılmış bir masadaydılar, bu yüzden her bir sandalye arasında geniş bir alan vardı. Düzinelerce tabak masanın ortasına dizilmişti - her biri diğerinden daha güzel lezzetlerle doluydu. Makarna servisinin bu kadar çok yolu olduğunu bilmiyordu. Ve hatta şarap, yemekten bile daha iyiydi.

Cabernet'in dolgunluğunu takdir ederek bir yudum daha aldı, zengin ve olgun bir tattı bu.

Aile kendi özel harmanından sunmuştu. Elle yazılmış etiket hasadın zamanını, üzüm bağının yerini, fiçinin türünü ve ne kadar yıllandığını içeriyordu.

Lorenzo Marcelli, Zach'in ilgisini fark etti.

"Birkaç kasayı eski moda yolla yapıyoruz," diye açıkladı ailenin reisi masanın başındaki yerinden duyulabilmek için sesini yükselterek. "Ana hasattan ayrı sıkılıyorlar ve sonra yıllandırılıyorlar. Bu aile için."

Zach'in yanında oturan Mia kıkırdadı. "Büyükbabam üzümleri biri ayaklarıyla eziyor demek istiyor."

Brenna kardeşine gülümsedi. "Mia işin içinde değil - sadece üründe. Üzümleri elle... Veya ayakla, ezmek... Eskiden olduğu gibi en iyi sonuca ulaşmakta daha lezzetli bir yol. Üzümlerin özü daha fazla çıkıyor. Hasadın büyük çoğunluğu üzümleri talaşa çeviren dev makinelerle sıkılıyor. Biz bunu tercih etmiyoruz, eski usuller ticari şaraplarımız için çok pahalı ve yavaş."

Lorenzo Brenna'ya döndü. "Hatırlıyorsun."

Brenna içini çekti. "Hâlâ üzümleri seviyorum, büyükbaba."

"O zaman niye burada değilsin? Neden benimle çalışmıyorsun? Bütün kardeşlerinin içinde sadece senin yaptığımız şeyle ilgili tutkun var."

"L.A.'de olmak zorundayım, bunu biliyorsun. Jeff'in tıp eğitimi orada ve şimdiki çalışması da. Evliyim. Benim yerim kocamın yanı. Bize hep böyle öğretilmedi mi?"

Lorenzo homurdandı, belli ki ikna olmamıştı. Masanın diğer tarafında oturan Lorenzo'nun karısı peçetesini kocasına ve torunlarına doğru salladı. "Zach şarap yapımı ile ilgili ders istemiyor. Bir başka zaman sıkıcı olabilirsiniz. Bu gece genç âşıkları kutluyoruz."

Neşeli gülümsemesi Zach'i rahatsız etmişti. Mia'nın babasıyla yalnız kaldığı yarım saat olası evlilikle ilgili fikirlerini rastlantı sonucu dahi olsa anlama şansı vermemişti. Onun yerine Lorenzo Zach'c haritada şaraphanenin yerini göstererek arazi hakkında konuşmuştu.

Yemeğe oturulduğundan beri her nasılsa aile David'e ve Mia'nın mutluluğu şerefine devamlı kadeh kaldırıyorlardı. Hiçbiri evliliğin aptalca olduğunu düşünmüyor muydu?

Çeşitli aile üyelerini gözlemlemişti. Mia'nın ailesi birbirlerine ilgili gözüktüyorlardı, Mia ve David'in birbirine olduğu gibi. Genç âşıkları gözlemlemek istemediğinden ailenin diğer üyelerini kontrol etmeye epey vakti olmuştu.

Marcelli'nin kızlarına baktı. Francesca kapak kızı yüzü ve hatlarına sahipti. Ona eski karısı Ainsley'i hatırlatmıştı. Tek evli olan kardeş Brenna, kocasına bağlılığı ve aile işinin çekimi arasında hırpalanmış gibi görünüyordu.

Geriye bir tek Katie kalıyordu.

Tam karşısında oturan ve ona bakmayı reddeden Katie! Anlaşılan o, görüşmeleriyle ilgili her şeyi bir şekilde onlara anlatmış, büyükanneleri de ona adeta Çin işkencesi yapmıştı. Katie muhteşem bacakları ve ağzı olan kardeşi ve bir erkeğe bundan faydalanma fantezisi kurduruyordu.

Kathleen Elizabeth Marcelli - yirmi sekiz yaşında, hiç evlenmemişti, UCLA'dan işletme diploması vardı ve parti planlama/organizasyon işine üniversitedeyken başlamıştı. Beş yıl önce Katie müşteri listelerinin hissesini satın almış ve Organizasyon Merkezini açmıştı. Üç tam gün ve yedi yarım gün çalışan personeli vardı.

Bulabildikleri arasında yasal olmayan hiçbir şey yoktu. Akıllıydı. düzenliydi ve oldukça başarılıydı. Belirli aralıklarla ailesini ziyaret ederken onları yaşamına gereğinden fazla sokmamıştı.

Onu yakınında tutabilmeyi tercih etmişti. Aralarındaki kimyaya bakılırsa, her şey plana bağlı olarak gidiyordu.

En azından düğün birkaç ay içinde olmayacaktı. Bu da Zach'c olanları durdurmak için zaman verebilirdi. Oğlu bu savaşı kaybetmeyecek kadar çok değerliydi.

"Pekala, Zach," dedi Lorenzo şarap kadehini işaret ederek. "Bu yaz büyük bir düğünümüz var, sonra gelecek sene de bebekler, değil mi?"

Bebekler mi? Zach neredeyse tükürüyordu. Mia ve David'in kendileri hâlâ bebektiler. Lanet olsun. İhtiyacı olan son şey Mia'nın hamile olmasıydı.

Mia gözlerini devirdi. "Büyükbaba okulum var. Diplomamı almadan hamile kalmayacağım."

Tessa kaşlarını çatı. "Ama anne olmak üniversitedeki birkaç dersten daha önemlidir. Sen bir kadınsın Mia, bilgisayar değil. Kendini daha çok bilgiyle doldurmaya ihtiyacın yok. Sen akıllı bir kızsın. Birkaç bebeğe sahip olmayı istemez misin?"

"Bunun için çok vakit var," dedi Zach aceleyle. Karşılığında Mia'dan muhteşem bir gülümseme aldı.

Kızların annesi Colleen Marcelli, "Buna pek katılmıyorum," diyerek söze girdi. "Katie'yi on dokuzumdayken doğurdum ve sonraki yıl da ikizleri. Ama Mia on yıl kadar sonra geldi. Ve bu hamilelik çok daha zordu. Bir kadının vücudu erken çocuk sahip olmak için yapılmıştır."

Hatta küçük büyükanne ifadesiyle Mary-Margaret'in bile fikri vardı. "Sanırım evlenmek için yaza kadar beklediğinize göre, beklenmeyen bir kundağın mutluluğuna dair hiç umut yok! "

Zach neredeyse boğuluyordu.

"Bir oğla ihtiyacımız var," dedi Lorenzo yumruğunu masaya vurarak.

Zach önce yaşlı adama daha sonra aynı yaşlardaki karısına baktı. Bütün doğurganlık araştırmalarına rağmen bunun olmasının imkanı yoktu.

"Brenna." Lorenzo bakışlarını torununa çevirdi. "Dokuz yıldır evlisin ve hiç çocuğun yok."

"Büyükbaba, bu tartışmayı daha önce yapmıştık. Jeff önce tıp eğitimini tamamlamalı."

"Bebekler önce gelir," diye ısrar etti Lorenzo. "Ayrıca o şimdi bir doktor. Neden hâlâ bu kadar zayıfsın?"

"Sadece..."

"Torunlarım! Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Katie, benim güzel Katie'm. Neden iyi bir çocuk bulamadın?"

"Lorenzo," diye uyardı karısı. "Kızları rahat bırak."

Onu umursamadı. "Francesca! Melek gibi bir yüzün var. Yıllardır kocanın kaybı için yas tuttun ama artık ilerleme zamanı," dedi masayı eliyle işaret ederek. "Sadece küçük Mia büyükbabasının kalbini kırmamak için yolundan çıkıyor!"

"Baba, vazgeç," dedi Marco babasına. "Eğer kızlar mutluyorsa, hepimiz mutluyuz."

Lorenzo ikna olmuş görünmüyordu.

Zach kız kardeşlere baktı. Yüz ifadeleri uzun çileden dolayı aynı maskeyi takıyordu. Görünüşe göre bu alışılmadık bir patlama değildi. Hâlâ David'i yakalayıp arabaya sokmak için güçlü bir arzu duyuyordu.

Anneleri sandalyesinden doğruldu. "Yeni etiketleri neredeyse bitirdik. Çok etkileyiciydiler," dedi ve aniden herkes şarap hakkında konuşmaya başladı.

Mia ona doğru eğildi. "Aileye hoş geldin. Her zaman böyle değildir. Sadece birisi düğünden bahsettiğinde bu hale gelirler."

Harika. David'in hayatını mahvetmesine olan endişesine ek olarak, Zach aynı zamanda yaşlı neslin zihinsel dengesi için de endişelenmeliydi.

Yemek bittiğinde kız kardeşler çabucak masayı temizlediler. Tepsilerle beraber kurabiyeler ortaya çıktı. "Biraz kağıt getirin," diye seslendi Colleen. "Bir daha ne zaman bir araya geleceğimi- zi bilemiyorum. Şansımız varken hadi biraz düğünün ayrıntıları üzerinde çalışalım."

Zach hafifçe küfretti. "Bunun için çok vakit yok mu? Belki bir süre nişanın keyfini çıkarmalıyız."

Colleen ona beyninin ön lobunu kaybetmiş gibi baktı. "Zach, eminim ki mahkeme salonunda esip geçiyorsundur ama ortalama bir erkek olarak, düğün planlaması hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Küçük bir ülkeyi işgal etmeyi düşün. Planlamalıyız, organize..."

"Alışverişi!" diye önerdi Katie yardımsever bir şekilde yemek salonuna geri dönerken. Bir sürü dosya kağıdı ve avuç dolusu kağıt taşıyordu. Sandalyesine dönmek yerine onun sandalyesinde durdu ve yemek boyunca ilk defa ona bakmaya başladı. "Not almak isteyebilirsin, hem böylece sonunda eve döndüğünüzde kendini bunun sadece kötü bir rüya olduğuna dair inandırmaya çalışmazsın."

Dolgun ağzının kenarında bir gülümseme vardı ve bu Zach'in içinde aynı şekilde karşılık verme isteği uyandırmıştı. Ofisinde onunla karşılaştıklarında onun felaket çekici ve seksi olduğunu düşünmüştü. Şimdi de kendine gelme yeteneğinden etkilenmişti. Tanıdığı birçok kadın kırık bir tırnağın üstesinden bile yirmi dört saatten az bir sürede gelemiyordu. İtiraf etmeliydi ki Katie kesinlikle aşağılayıcı bir deneyimin üstesinden büyük bir zarafet ve tarzla gelmişti.

Sertti. Bunu sevdi. Dosya kağıdını ve önerdiği kalemı aldı. Uzaklaştığında kalçalarının kavislerini ve elbisesinden açıkta kalan çıplak bacaklarının uzunluğunu takdir etti. Sertlikle beraber güzel bir yüzden fazlası. Tam da oğlunu güvende tutabilmek için ihtiyacı olan bir müttefik.

Diğer kız kardeşler yemek salonuna geri döndüler. Bütün kadınlar Katie'den dosyalarını aldılar.

Mia sandalyesine çöktü. "Temmuz diye konuşmuştuk," dedi ve kağıdın ortasına bir kalp çizdi. "Belki on dokuzu." Altı kalem görev bilinciyle tarihi çiziktirdi. Zach'in neşesi soldu. Müttefik veya değil, nasıl bir cehennem bu lanet düğünü durdurabilirdi?

"Seremoniyi burada yapabilirsiniz," dedi Mia'nın babası Marco. "Üzüm bağlan o zaman çok güzel olur ve bütün çiçekler açar."

"Ve doğu bahçesine bir kemer konulabilir," dedi Colleen.

"Kesinlikle."

Karı koca birbirlerine gülümsediler. Zach'in midesi düğümlendi. Marco o ana kadar pek bir söylememişti ve Zach Marcelli ailesinin en azından birinde beyin olduğuna dair ümitlenmeye devam ediyordu.

Maalesef Marco da düğün fikrine diğer herkes gibi çok hevesliydi.

David'e baktı. "Bu çok hızlı ilerliyor. Bu senin için uygun mu?"

Oğlunun gözlerinin içi güldü. "Bu harika baba. Bunun en iyi aile olduğunu sana söylemedim mi?"

Ah evet. Nefis, diye düşündü Zach vahşice,

"Seremoni için öğleden sonrayı düşünüyorduk," diye devam etti Mia David'i yanağından öptükten sonra.

"Öğleden sonra," dedi Tessa masanın ucundan. "Güzel bir akşam yemeği istersiniz. Dışarıda yapabiliriz. Lorenzo yeterli şampanyamız var mı?"

Soruyu eliyle geçiştirdi. "En küçük torunun düğünü için yeterli şampanyam olmazsa olur mu?"

Şaşırtıcı olacak kadar kısa bir zamanda aile bir sürü konu üzerinde çalışmıştı. Bu hızla düğün bu gece saat onda planlanmış olurdu. Eğer hızlı çalışacaklara, o daha hızlı çalışmak zonmdaydı.

Mia kağıdına biraz daha kalp çizdi. "Gelinlik için bakınmaya vaktim olmadı henüz, Büyükanne M. Belki haftaya bakabiliriz."

Mia'nın küçük büyükannesi kafasını salladı. "Ellerim yeterince sabit değil artık," dedi sessizce. "Sorumluluğu bir başkasına vermenin vakti geldi." Yanında oturan torununa döndü ve Katie'nin elini sıkıca tuttu. "Katie elbiseni dizecektir."

Dikmek mi? Zach gözlerini aptalca kırıştırdı. Sadece satın alamazlar mıydı? Ve düğün iptal olduğunda geri veremezler miydi?

İkinci bir sessizlik oldu ve ardından gürültülü bir sohbet geldi. Mia David'in çevresinde kardeşini öpüp sarılabilmek için yarıştı. Colleen gözyaşlarını sildi. Katie sadece afallamış görünüyordu.

Hiç inandırıcı değil, diye düşündü Zach vahşice.

"Emin misin büyükanne?" diye sordu Katie.

"Evet. Sen her zaman çok sabırlıydın, ayrıca iyi bir terzisin. Kardeşine güzel bir gelinlik dizeceksin."

Mia onu sandalyesinden çekti ve tekrar sarıldı. "Alışverişi beraber çıkabilir ve kesinlikle en iyi modeli bulabiliriz sonra da eve dönüp dizebiliriz. Çok mutluyum!"

Sandalyeler tüm ailenin sarılabilmesi için geri itildi. Tekrar Zach'in tüm istediği oğlunu yakalayıp özgürlüğü için kaçmaktı. Onun yerine Büyükanne M. şaşırtarak onu ayağa kaldırıp kalabalığın olduğu yere götürdü.

Lorenzo onu yakalayıp yanaklarından öperken David bunun için ona borçlanacak, diye düşündü kendi kendine. David oldukça borçluydu.

Z

ach ve David gece yansıma kadar kaçamadılar. Zach oğlunun gidişlerini pek de kurtulma olarak gördüğüne emin değildi. David gerçeklen üzgün görünüyordu.

Zach yakınlarda bir otele rezervasyon yaptırdığından sağduyulu bir asistana sahip olduğu için kendini tebrik etli. Yemek sonrası brandilerden ve asla hatırlamak dahi istemediği Sevil Berberi'ne doğaçlama eşlikten sonra Los Angeles'e kadar uzun bir sürüş havasında değildi.

Onun yerine David ve o muhtemelen bin dokuz yüz kırklarda moda olan sahil kenarı bir otelde bitişik odalarda yattılar.

Tam ışıkları söndürüp daha iyi günler geçirdiği belli olan yatağın içine girmişti ki, kapısının önünde ayak sesleri duydu. Işığı tekrar açtı.

David odalarının arasındaki girişte duruyordu. Bazen oğlu çok büyümüş görünürdü. Kabiliyetli ve yetenekliydi. Ama bu gece otelin çok büyük bornozu, birbirine karışmış saçlarıyla ve gözlerindeki binlerce soruyla küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Zach dik oturabilsin diye arkasına birkaç yastık sokuşturdu, sonra eliyle odadaki tek sandalyeyi işaret etti.

"Hadi konuşalım," dedi.

David ağırlığını bir ayağından diğerine verdi sonra yavaşça koyu kahverengi koltuğa yöneldi. Oturdu, bacaklarını ayırdı, elleri dizlerinin arasındaydı.

"Pekala, ne düşünüyorsun?" diye sordu babasına bakmadan.

Zach soruyu düşündü. Oğluna gerçekte ne düşündüğünü söylemenin hiçbir yolu yoktu. "İyi insanlar."

David "Gerçekten mi?" diyerek başını kaldırdı, yüzünde umutlu bir ifade vardı. "Ben hepsini çok seviyorum " diye itiraf etti. "Demek istiyorum ki Mia harika ve onu çok seviyorum yani ailesi de sanki bir ikramiye!"

"Kesinlikle. Gevrek kutusunda plastik yarış arabası bulmak gibi."

David sırttı. "Tamamıyla. Orada zaman geçirmeyi seviyorum."

Duraksadı. Zach oğlunun eninde sonunda konuşacağını bildiğinden sabırla bekledi.

"Büyükanne pek hatırlamıyorum," diye itiraf etti David yumuşakça, Zach'in annesini kastederek.

"Sanırım öldüğünde sen altı falandın."

David kafasını salladı. "Ve babanla hiç tanışmadım veya annemin ailesiyle."

Zach Ainsley'i veya eski akrabalarını düşünmeden de günün yeterince berbat olduğuna karar verdi.

"Büyük bir aile fikrim gerçekten sevdim," diye devam etti David. "Mia'nın büyükannelerini ve babalarını tanımam üç ziyaretimi aldı. Büyükbaba Lorenzo hep şaraplardan ve üzümlerden konuşur. Şarap olayını tam anlamıyorum ama dinlemek güzel. İkinci Dünya Savaşı boyunca Avrupa'ya dönüp Fransız ve İtalyan bağlarında yapılan hırsızlıklarla ilgili harika hikayeler anlatıyor. Mia'nın büyükanne ve büyükbabası İspanyol bir asilzade için hazırlanan ev planlarını bir şekilde bulmuşlar ve kendi evlerini tasarlamak için kullanmışlar."

Zach bir şey söylemeden dinledi. Sadece bekar bir babaydı, ofiste çalışan bir avukattı. İspanyol asilzadeleriyle ve savaş hikayeleriyle yarışmasının imkanı yoktu.

Yumurğunu duvara çarpmak istedi ve adil bir mahkeme talep etti. Yapabileceğinin en iyisini yapmıştı.

Ainsley insan ırkı içinde anne olmayı en az hak eden kadındı ve kefaletle serbest bırakıldığında onu bir çocukla yalnız bırakıp gitmişti. O ve oğlu beraber büyümüşlerdi. Bazen Zach kendisine iyi bir iş çıkardığını düşünme izni bile verirdi.

"Ben de çocuktum," dedi gelişigüzel. "Büyük bir aile istemenin ne demek olduğunu biliyorum. Ama beraber de iyiyiz."

David rahatsızca yutkundu. "Şikayet etmiyorum baba."

"Etmediğini biliyorum. Mia'ya arandakilerin sadece kalbini hızlı çarptıran güzel bir kız olduğu için yaşanmadığını söylüyorsun."

David kafasını salladı.

Zach bunu duymak istemiyordu. Bu onları ayırmanın düşündüğünden daha zor olacağı anlamına geliyordu.

"Bu gece gerçekten çok iyidim," dedi oğlu. "Bir şekilde rahatsız olduğunun farkındaydım ama yine de çok iyidim."

Zach bu iltifattan memnun mu olmalıydı yoksa aşağılandığını mı düşünmeliydi, karar veremedi. "Ne demezsin, teşekkür ederim."

"Hayır, ciddiym. Her şeye önyargısız yaklaşmaya çalıştın."

Zach'in kafasında tehlike çanları çalmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

Bacaklarını üst üste attı ve sonra indirdi. "Sadece sen şu bütün düğün olaylarının büyük bir hayranı değilsin. En azından benimle ilgili olanlar için!" diye sırttı. "Baba, hiçbir şey söylemedin. Ama ben senin oğlunum. Seni tanıyorum. Eğer senin evlenmem konusunda biraz sinirli olmadığımı düşünürsem tam anlamıyla bir moronumdur. Muhtemelen beni gezenin diğer tarafında bir adaya göndermek istiyorsundur. Beni gerçekten dinlemene, istediğime saygı duymana minnettarım."

Kalktı ve kapılarının arasındaki açık kapıya doğru yöneldi. "Bazı aileler yasalara bile başvurabilirdi ama sen kendi yoluna gitmemi istiyorsun. Bir hata yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama haksızsın. Mia kesinlikle bana göre. Yani desteklediğin için teşekkürler." Hafifçe elini salladı, "İyi geceler."

"İyi geceler."

Zach boğazı kuruduğu için zar zor konuştu. David yatağına gittiğinde ve ışığını söndürdüğünde, Zach de kendisinininkini kapattı. Ama yatağına geri uzanmadı. Onun yerine karanlığa baktı ve zihninde bildiği bütün küfürleri saydı.

David'i bir an bile kandırmamıştı. Bu zekanın oğluna kendisinden geçen bir miras olmasını umut etti... Belki de sadece duygularını gizlemekte başarılı olamamıştı. Demek ki, daha dikkatli olmak zorundaydı. Eğer David anlarsa savunmaya geçebilirdi. Zach hâlâ her ne pahasına olursa olsun düğünü durdurmaya kararlıydı. İşin sırrı bunu David'in kendi fikriymiş gibi düşünmesiydi.

"Müvekkilimin üniversitedeyken harika bir kredi ortalaması vardı," dedi Zach.

Karşı tarafın avukatı Wayne Johnson, sahte bir iğrenmeyle iç çekti. "Heykeltıraşlık okuyordu. Heykeltıraşlıkta mastır yapmayı planladığımı anlatmaya mı çalışıyorsunuz? Profesyonel heykeltıraşlıkta pek fazla fırsat olduğunu sanmam. Yoksa kadın heykeltıraşlar için mi demeliydiniz?"

Zach soruyu duymazlıktan geldi. Wayne'i tanırdı. Birçok defa karşı karşıya gelmişlerdi. Zach'in en çok sevdiği şey Wayne'in öğrenmeyen bir adam olmasıydı. Zach'in her zaman kazanacağını henüz anlayamamıştı.

Zach müvekkiline baktı. Küçük, sessiz, kırklı yaşlarda bir kadındı. Kocas, film yıldızları ve doktorlar üzerinde uzmanlaşmış

İl(Lıyan

başarılı bir muhasebeciydi ve daha genç bir kadın için onu terk etmişti. Eski karısını aptal yerine koymak istemiş ve kullanmıştı. Belli ki müstakbel karısının en büyük oğlundan iki yaş büyük olması onu rahatsız etmiyordu.

Zach Wayne'den diğer tarafa dönüp hâkime yöneldi.

"Bayan Franklin Bay Franklin'le karşılaştığında geleceğe vaat eden genç bir sanatçıydı. Lisansını daha yeni almıştı ve sonbaharda mastırına başlaması bekleniyordu. İki sergisi olmuştu, eserlerinden çoğu satılmış ve bir de burs kazanmıştı. Bay Franklin evlenme teklif ettiğinde bir aile olmalarını istemişti ve müvekkilimden sanatını bırakmasını istemişti."

"Hayır diyebilirdi," diye dikkat çekti Wayne.

"Diyebilirdi. Veya Bay Franklin yeteneğine saygı gösterebilirdi. Sayın yargıç, müvekkilimin kocasının o uzmanlık derecesi için üniversiteye dönerken onu desteklemesi akıl almaz bir şey değil."

Zach isteğinin biraz alışılmadık olduğunu biliyordu, ama bu ne de olsa müvekkilinin isteğiydi.

Wayne bir sürü dosyayı sert bir şekilde konferans masasına bıraktı. "Sayın yargıç, Bay Stryker ve müvekkili akılcılıktan açgözlülüğe geçiş yapmışlardır. Konuşacak tek bir şey var, Bayan Franklinen kendi ayakları üzerinde durmasına yardımcı olmayı anlıyorum. Ancak nafaka isteği ve saçma sapan mülk ayrımı arasında, bu gidişle asıl Bay Franklinen yardıma ihtiyacı olacak."

Hâkim Zach'e baktı.

Zach omuz silkti. "Ne yazık ki Bay Franklin karısına yapacağı yardım için bir kaynağı olduğunu sanmıyor."

"Çünkü yok!"

Zach dosyalarının en altından önüne bir dosya çekti. "Belki Bay Franklin yeni yaşamıyla ilgili aldığı şeylerin bir kısmını öderse, finansal sıkıntıya girdiğini hissetmez." Zach dosyayı gelişigüzel bir şekilde hâkime doğru itti. Ortak mülkiyetle aldıkları. Sayın Yargıç. Aslında Kaliforniya yasalarında teknik olarak yarısı Bayan Franklinen."

Zach hafif bir gülümsemeyle Wayne'e baktı. Avukat ve müvekkili aniden soldular. Bay Franklin avukatıyla hararetli bir konuşmaya daldı. Zach birkaç şeyi yakalamıştı "Bana kimsenin yazlık evini bulamayacağını söyledin!" ve "Sara'ya aldığım mücevherlerin yarısını ona ödemek zorunda olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Bay Franklin finansal durumuyla ilgili o kadar da açık sözlü değil," dedi Zach gereksizce.

Yargıç şaşırmadı.

Bir saat sonra Bayan Franklin'in uzmanlık derecesini alırken aynı zamanda yaşamını sürdürmesini sağlayacak yeterli desteğin sağlanacağına dair uzlaşmaya vardılar. Eğer günlerini Rodeo Drive'da geçirmezse tekrar çalışmasına bile gerek yoktu.

Wayne ve çok kızgın Bay Franklin fırtına gibi yanlarından geçtikten sonra Zach müvekkiline döndü. Kadın inanmamış görünerek başını salladı. "Hepsini alabileceğinizi sanmıyordum."

"Bana dilek listenizi verdiniz. Başarmak için elimden geleni yaptım. Kocanız bir aptaldı. Ortak mülkiyetteki parayı saklamak mahkemeyi kızdırmayı garanti eder. Ne yaptığınızı anlayınca kazanacağımızı biliyordum."

"Teşekkürler."

"Bana bir iyilik yapın," dedi

Kadın gülümsedi. "Durun tahmin edeyim. Faturanızı zamanında mı ödeyeyim?"

"Bunun için eski kocanızı kovalayacağım. Hâkimin masrafları da ona yaktığını unutmayın. Aslında istediğim iyilik şu, tekrar evlenmeden önce beni arayın. Sizi koruyacak bir evlilik sözleşmesi hazırlarım, böylece bir daha bu kadar sen bir kavgaya girmek zorunda kalmazsınız."

"Tekrar evlenmeyeceğim."

"Tamam. Evlenirseniz aramayı unutmayın."

El sıkışıp ayrıldılar. Zach onu otoparka indirecek asansörlere götürdü. İkisinin de sonraki iki yıl içinde evlenip bir sonraki yıl boşanacaklarına bahse girerdi. Bunun örneklerini binlerce kez görmüştü. Bu, bir yandan da para kazanmasını sağlıyordu. Öte yandan dünyayı böyle döndürmek cehennem azabı gibiydi.

Katie Zach'le olan randevusundan üç dakika önce bekleme salonuna girdi. Çantasını olası her şeyle doldurmuştu ama bütün notları midesinde pır pır eden paniği yok etmiyordu.

Kainatta burada olmayı ne kadar istemediğini tarif etmeye yetecek kelime yoktu. Yaklaşık bir hafta önce çiftlikte olanlardan sonra değil. Ne zaman olayı düşünse yüzünü buruşturuyordu ki bu yaklaşık günde kırk yedi kezdi.

Zach'e doğruyu söyleyemezdi. Eğer niye ailesine ondan bahsettiğini açıklasaydı, yalan söylediğini ya da ona ilgisini yok saymaya çalıştığını düşünebilirdi. Ayrıca ilgisiz demek yalan söylemek olurdu ve Katie'nin daha fazla kozmığı karıştırmaya niyeti yoktu. Ona ilgi duyuyordu ama hoşlandığından emin değildi. Sadece basit bir çekimdi.

"Derin nefes al," diye mırıldandı kendi kendine. "Ben rahatım, profesyonelim ve kapışmaya hazırım."

Omuzlarını dikleştirdikten sonra kendine daha büyük amaçlarını hatırlattı. Bu bağış organizasyonu şirketini parti organizatörlerinin A-listesine sokabilirdi. Önce işini büyütebilir, işlerini seçebilir ve ev almaktan bahsetmeye başlayabilirdi. Bunların hepsi müşterisiyle biraz tuhaf zamanlar geçirmeye değerdi. Ayrıca olan bitene değil, neler yapması gerektiğine odaklanmalıydı. Bu yardım olayını imkansız denebilecek kadar kısa zamanda yapmak onu ve personelini delirme noktasına getirebilirdi. Eğer bir şeyler için terlemek istiyorsa parti hakkında endişelenmek çok daha verimliyd.

Orman yeşili takımının içinde son derece çekici ve profesyonel görünen Katie tamamıyla soğukkanlı ve konsantre olarak, resepsiyonu geçti ve adını söyledi. Genç kadın doğruca içeri gitmesini söyledi. Bay Stryker onu bekliyordu.

Zach'in asistanı ofisin dışında oturuyordu. Katie yaklaşınca ayağa kalktı ve onun şişkin çantasına baktı.

"Bay Stryker'ın bağış organizasyonunu yapmaya gönüllü olduğuna inanamıyorum," dedi Dora Preston neşeyle. "Eğer ayrıntılarla ilgili konuşurken ilgisini kaybederse, kahve masasına sert bir şeyle vurun. Yüksek sesler uyanmasına yardımcı olur."

"Teşekkürler aklımda tutacağım."

Katie kadının arkadaşça tavrına gerçekte minnettardı ama tavsiyesini kullanmayı düşünmüyordu. Eğer Zach sunumu süresince uyuklarsa bunu koşarak kaçması ve bir daha ondan haber alınmaması anlamına gelecek bir işaret olarak alabilirdi.

"İçeri buyurun," dedi Dora.

Katie başıyla onayladı. Derin bir nefes aldı ve Zach'in ofisine giden kapıyı açtı.

Zach masasının arkasında oturmuş, kağıtlarına dalmıştı.

"Tak, tak," dedi içeri girerken.

Zach başını kaldırdı ve sonra ayağa kalktı. Hatırladığından bile daha iyi görünüyordu. Gülümsediğinde vücudundaki kan akışı yüzünden Katie neredeyse tökezliyordu.

Mükemmel, diye düşündü utanmaktan çok rahatsız olarak. Önceki korkunç görüşmeleri hormonlarının uygunsuz tepkilerini yok etmiş olsa ne olurdu sanki? Bu hiç adil değildi!

"Katie." Onu gördüğüne memnun görünüyordu.

"Selam,"

"Geldiğin için teşekkürler," dedi. Masasının etrafından yürüdü ve ona yaklaştı.

"Ah, sorun değil."

Adam elini kolunun üstüne koyduğunda ve köşedeki koltuğa yönlendirdiğinde görüşmenin kendi fikri olduğunu belirtmek üzereydi.

"Kahve, çay, soda?" diye sordu Katie kaygan koltuğa oturduğunda.

Katie "Ben iyiyim," diyerek çantasını yanına yerleştirdi.

"Eğer fikrini değiştirirsen söyle."

Zach onun yanındaki koltuğa çöktü. Birbirlerine epeyce yakın oturuyorlardı. Dizlerinin birbirine çarpma ihtimali çok yüksekti. Ve bu, Katie'nin gözünden kaçmamıştı.

Yaklaşık iki üç saniye önceki gece hiç olmamış gibi davranmayı düşündü.

Ama düşünülecek tek şey parti değildi. David ve Mia evlendikten sonra Zach eniştesi olacaktı. Gelecek elli sene bu gizli eğilimlerin üstesinden gelmeye ihtiyacı yoktu.

"Bir şeyleri açığa kavuşturmak zorundayım."

Adam ona doğru eğildi, kolunu kalçalarına dayamıştı. Yüz ifadesi dikkatliydi, koyu mavi gözleri ona odaklanmıştı. "Evet?"

Boğazı kurudu. "Ben, şey. Olanlar için özür dilemeliyim. Biliyorsun. Annemlerin evinden söz ediyorum..."

Zach'in önce ağzının bir köşesi seğirdi, ardından da diğeri. Ve sonunda dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Saçlarından bir tutam alına seksi bir şekilde düşmüştü, Katie'nin içinde bir an o saç eliyle düzeltme isteği uyandı.

"Ailene beni seksi bulduğunu anlatmandan mı söz ediyorsun?"

Katie irkildi. "Tam olarak böyle söylemedim. Ama evet. Çok amatörce bir davranıştı."

"Ben çok eğlenceli olduğumu düşünmüştüm."

"Gerçekten mi? Senin gibi bir erkeğin kadınların bu tür sözlerinden yorulduğunu düşünürdüm. Bundan faydalanmak için sıraya girerler. Yoksa bu artık değişti mi?"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Ağzını eliyle kapadı ama bu yeterli değildi. Oh Tanrım, bunu gerçekten söylememişti değil mi?

Artık tanıdık bir duygu haline gelen korku ve aşağılanma her yerini sarıyordu. Zach koltuğuna yaslandı ve başını iki yana salladı.

"Gördüğüm kadarıyla gerekli araştırmalarını yapmışsın," dedi sonunda.

Sadece rahatsız mıydı yoksa son derece kızgın mıydı, anlamamıştı. "Biraz. Çalışacağım insanları tanımak isterim ve senin de bir çeşit ünün var." Yeniden başını salladı, kendine inanamı- yormuş gibi. "Ama bunun kötü anlamda olduğunu söylemiyorum. Üzgünüm. Düşündüklerim ve ağzımdan çıkanlar birbirini tutmuyor olabilir."

Ona baktı. "Bu, şartlardan mı yoksa benden mi kaynaklanıyor?"

"Bilmiyorum. Belki her ikisi de."

Adamın gözleri neşeyle aydınlandı. "Baştan başlamak ister misin? Her ikimiz için de yeni bir başlangıç olur!"

Bu dununda taze bir başlangıçtan fazlasını istiyordu: Zamanda yolculuk yapmak ve her şeyi baştan yaşamak. Ama bu imkansız olduğu için teklifi kabul etti.

"Kesinlikle!"

Adam elini uzattı. "O halde benim dayanılmaz derecede seksi olduğumu düşünmekten vazgeçtiğini farz edelim; ben de bundan faydalanmamak için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?"

Adamın kelimeleri ağzından döküldüğünde Katie onun elini sıkıkmak üzereydi. Faydalanmak mı? Yani onu... Çekici mi buluyordu?

Bu kendine güveni yok demek değildi. Erkekler onu çekici bulurdu. Sevgilileri, görüştüğü insanlar olmuştu. Ama Zach sadece sıradan bir erkek değildi. Birinci sınıf bir oyuncuydu. Kadınları yıldızlar ve modellerdi. O kadınlardan sonra Katie onun için sadece bir tatlı olabilirdi.

"Anlaştık," dedi, elini onun elinde kaydırdı.

Kolundan çıkan alevlenme hissi neredeyse onu güldürecekti, lamam, bir sorun çözülmüştü. Ama tutarsız hormonları üzerinde daha çok çalışmalıydı.

Elini çekti ve serbest kalan eliyle çantasına uzandı. "Parti hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Kesinlikle. Berbat günümden beni uzaklaştıracaktır."

"Gergin bir dava mı?"

"Arbuluculuk." Ellerini kucağına bıraktı. "Çift yirmi seneden fazla evliydi. Kadın çocuklara bakmak için evde kalmıştı. Adam kırklarına varınca kendine yeni ve gelişmiş bir hayat arkadaşı istedi. Çok sıradan işte."

Katie bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi. "Kimi temsil ediyordun?"

"Kadını. Uygun bir anlaşma yapıldı. Sanırım asıl sorun, neden başta onunla evlendiği."

"Muhtemelen onu sevdi."

Zach ona baktı. Koyu mavi gözleri kızgınlıkla parlamıştı ve ağzında alaycı bir ifade vardı. "İşimde bunu görmüyorum. Benim dünyamda ilişkiler yürümüyor ve bunun bedelini çocuklar ödüyor."

Kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Nutuk çekmek istemem."

"Hayır, bu normal. Belli ki çalıştığın insanları umursuyorsun. Bence bu iyi."

Zach gülümsedi. "Katie ben adi, sert, lanet bir avukatım. I Jmursamam."

Haklıydı, Katie onun zorlu bir rakip olduğunu duymuştu. Akıllıydı, acımasızdı ve hiçbir avantajı bağışlamazdı. Bu bilgiler ışığında ve kadınlara olan tavırlarından Katie onu bencil biri olarak hayal etmişti. Ve böyle birini sevmeydi. Oysa beş dakikadan daha az bir sürede onu iki defa şaşırtmıştı. Önce çiftlikte olanları unutmayla ilgili iyi niyetli teklifi ve şimdi de ailelerin sorunları yüzünden çocukların yaşadıkları üzerine yorumlan.

Belki onu çok çabuk yargılamıştı. Belki bu baş belası görüntünün altında gerçek bir insan vardı. Belki onu severdi.

"Tamam. Bu kadar hukuk yeter. Büyük bir yardım partisi planlamak zorundayım." Çantasından bir sürü dosya çekti.

"Bana verdiğin notlara göz attım ve rezerve edilmiş oteli görmeye gittim. Görünüşe göre kimse sözleşme yapmamış, yani hiçbir şey net değil."

Göğsünde hafif bir gıdıklanma hissetti ama görmezden geldi. Burada profesyonel olmalıydı. Zach onu bağış organizasyonunun başarılı olması için tutmuştu. Yapmak istediği şey de buydu.

"Yeri değiştirmek istiyorum," diye açıklamaya başladı. "Otel eski ve mimarisi çok güzel olmasına karşın balo salonu yeterince büyük değil. İki binden fazla bir katılımı göz önüne alınca alan önemlidir. Aynı zamanda mekan, partinin bir bütünü yapmanın sadece arka planı yapmaktan daha eğlenceli olduğunu düşündüm."

Bir tepki alabilmek için Zach'e baktı ama yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Sessizliğin bir onaylama olduğunu düşünerek broşürü uzattı.

"West Side Royale Oteli mi?" diye sordu. "Burası yeni öyle değil mi?"

"Yeni dekore edildi. En sevdiğim şeyi ise bahçeleri. Balo salonundan başlıyor ve yapı boyunca devam ediyorlar. Yetkili olan kişi zaten bir botanikçi. Harika bir iş yapıyor. İlgilendiğimiz hafta sonu bir iptalleri var. Bu da programlarında büyük bir boşluk yaratıyor ve doldurmak için anlaşmak istiyorlar. Bizim ihtiyacımız olan odaları çok iyi bir fiyata öneriyorlar."

Zach broşürü çevirdi. Otele ait deco tarzı hâkimdi.

Zach, "Odalar derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Bir balo salonu yok mu?"

Tamam, işte şimdi satış aşamasına gelmişlerdi. İşin bu kısmı ona niye ödeme yaptığını kanıtlayan bölümüydü.

"Olabilir. Bu çok daha geleneksel. Los Angeles'te yapılan değişik bağış organizasyonları ile ilgili makaleler topladım."

Korkunç organik yiyecekler ve yalınayaktı misafirlerden siyah kravatlı elit olanlarına kadar ilginç örnekler var. Ben farklı bir şey istiyorum, özel bir şeyler. Başarılı bir şeyler. Bu anlamda iki sıralı bir sistem düşünüyorum."

Zach kaşlarını kaldırdı. "Pardon?"

"Bilet fiyatları çift başına bin dolar, öyle değil mi?"

"Evet. Fiyatları ortaklar belirliyor."

"Yani bu aynı kalabilir. Partinin maliyeti adam başı yaklaşık iki yüz dolar. Geriye kalan para derneğe gidiyor. Ama iki bin kişinin içinde katılacak en az üç yüz hatta beş yüz kişi bağış işlerinin önemli oyuncularından. Her sene milyonlarca dolar bağış yapıyorlar. Neden senin derneğine yapmasınlar ki?"

"Onları önce partiye davet edip ardından da ek bağışlar için yalvaracak değiliz."

"Katılıyorum. Ama onları daha öne çıkarmaları için kandırabilirsin."

"Ne?"

Katie elini bekle anlamında havaya kaldırdı. "Ben, yüz ya da daha fazla özel misafire bağışa katılmaları için davet göndermeyi ancak aynı zamanda daha özel bir partiye de davet etmeyi öneriyorum. Aynı yiyeceklerle ve aynı eğlenceye katılacaklar ama yemekten önce ve sonra ayrı ayrı aktiviteler olacak."

"Mesela?"

Katie soluk mavi bir dosya açtı ve oteli gösteren haritayı çıkardı. Büyük balo salonunu ve bahçeleri işaret etti, sonra büyük salona komşu küçük balo salonunu gösterdi.

"Şans oyunlarını düşündüm," dedi, "ama kumar değil. Bu çok abartılı olur. Daha çok karnaval oyunları ama süs balığı kazanmak yerine beş bin dolarlık elmas bir bilezik kazanabilirsin. Gstaad'a kayak seyahati yapabiliriz ve Fransa'da balon gezisi. Eğer ödülleri beş ile on bin arasında tutar ve katılmaları için çiftlerden yirmi beş bin alırsak, bize hâlâ binlerce dolarlık bağış tabağı kalır."

Zach'in yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Henüz dinliyordu ve bağırıma başlamamıştı. Bunun iyi haber olduğunu düşündü.

Sonunda "Devam et," dedi.

"Tamam. Pekala, bütünüyle dernek temasına eğileceğiz. Menü elle yenilecek yemeklerden oluşacak. Bir sürü kebab yani bu da bahçenin her yerine küçük ızgaraların yerleştirilmesi demek. Her çeşit egzotik etlerden ve et yemeyenler için de vejetaryen kebaplardan yapabiliriz.

Ekmeği kızartabilir ve kendi aperatifini kendin oluştur yapabiliriz, sonra dünya çikolatalarını fondü kaplarında tatlı olarak sunabiliriz. Eğlenceleri balo salonunda yapar, bahçelere çadırlar yerleştirebiliriz. Her bir çadır farklı bir yemek istasyonu olabilir."

Konuşmayı durdurdu ve batılca parmaklarını çapraz haline getirdi. Evet, sıradan parti önerisine benzemiyordu. Ama Katie başarısını kendine mal etmenin en iyi yolunun olayı diğer organizatörlerin daha önce denedikleri ve başarılı oldukları değil, kendi yöntemleriyle yapması gerektiğini düşünmüştü.

Zach West Side Royal Otelin broşürüne hafifçe vurdu.

"Daha önce hiç böyle bir parti yapmamıştık."

"Biliyorum. Farklılık iyi olabilir."

"Ortaklarla görüşmem lazım."

"Tabii ki."

Gülümsedi. Bu hafif gülümseme gözlerinin köşesini kırıştırmıştı ve kadının kalp atışları aerobik yapmışçasına vınlıyordu.

"Hoşuma gitti," dedi

Katie hızlıca başıyla onayladı, bir yandan da rahatlamasını belli etmemeye çalışıyordu. "Bence eğlenceli olabilir. En azından daha büyük bir mekan partiyi kalabalık hissettirmez. Geniş çaplı etkinliklerde bu büyük bir sorundur."

Zach broşürü masanın üzerine bırakıp tekrar koltuğuna yerleşti. Bir ayağı dizinin üstüne atılıyken tehlikeli şekilde erkeksi görünüyordu... Belki de biri diğerini takip ediyordu. Bir adam tehlikeli görünmeden erkeksi olabilir miydi?

Katie ona bakmayı durdurmayı imkansız buluyordu, özellikle ile kravatını gevşetirken. İpekten bir kravatı. Parmaklarının düğümde çalışma şekli sonra da asılıp serbest bırakması adeta kızın kalçalarından alevler çıkartmıştı.

"Bu öneriyi yarın ya da öbür gün onlara sunarım ve sana dönerim."

"Güzel. Otel hafta sonuna kadar bize zaman verdi. Cumaya kadar senden haber alırsam bir mekanımız var demektir."

"Yeterince iyi!"

Katie dosyalarını topladı ama broşürü ona bıraktı. İşleri şimdilik tamamlanmıştı.

Bir an önce çıkması gerektiğini düşündü. Yine de bir şey onu hâlâ rahatsız etmeye devam ediyordu.

"Bu rastlantıya biraz fazla şaşırdım. Beni partiyi planlamam için tutuyorsun ve oğlun kız kardeşimle nişanlanıyor. Bu garip değil mi?"

Adamın rahatlamış pozisyonu bozulmadı, ama Katie içinde bir şeylerin değiştiğine yemin edebilirdi. Zach omuz silkti.

"Böyle şeyler olur."

O ana kadar başka bir şey düşünmemişti ama aniden sahnenin arkasında bir çeşit manipülasyon var mı diye merak etti.

Deli olma, dedi kendi kendine. Bu mümkün değil... Olabilir miydi?

"Yani beni bilinçli olarak tutmadın, öyle mi?" diye sordu yavaşça konuşarak. "Beni Mia David'le evleniyor diye tutmadın değil mi?"

"Bunu niye yapayım?"

Katic, "Hiçbir fikrim yok dedi," dedi dürüstçe.

"Tabii eğer senden bir şey istemiyorsam."

Katic kaskatı kesildi. Vücudundaki her sinir alarma geçmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Oğlum benim dünyam, Katic, o iyi bir çocuk. Ama lanet olsun ki evlenmeye hazır değil."

Katic şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne? Bunu bana niye anlatıyorsun?"

Yığın dolusu dosyalarını işaret etti. "Bu iş şirketin için çok para ifade ediyor. Hayatını değiştirebilir. Bunun olmayacağı söylene ne olurdu?"

Katie'nin göğsü gerildi. Yarı şekillenmiş cümleler beyinde çaktı. Hiçbir şey ifade etmedi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Zorunda mıyım?"

Şaşkınlık kızgınlığa dönüştü. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Beni kasten tuttun çünkü ben Mia'nın kardeşiyim. Şimdi bana eğer Mia'yı bir şekilde evlenmekten vazgeçirmezsem şirketimi yok mu edeceğini mi söylüyorsun?"

"Bu fazla duygusal olurdu."

Katic için değildi. "Yanlış mı anladım?"

"Amacına ulaşman için sana yardım ediyorum. Senden benimkine ulaşmam için yardım bekliyorum."

Kızgınlığa öfke karıştı. "Mia David'i seviyor. Benden sen onaylamadığın için kardeşimin mutluluğunu engellememi mi istiyorsun?"

Zach öne eğildi ve bir metali bile kesebilecek bakışlarını Katie'ye dikti. "Bu, onaylamayla ilgili değil. Bu, oğlumun geleceğiyle ilgili. Bir evliliği beş yıl sürdürebilmek için ne kadar tuhafliklar yapıldığını biliyor musun? Ya da herhangi bir evliliğin ne kadar ömürlü olduğunu? Çiftler yirmi yaşının altında olmadığında yüzde ondan az. Eğer kız kardeşinin mutluluğu için bu kadar endişeleniyorsan, bir de boşanmayı nasıl atlatacağını düşün."

"Zach, ben..."

"Hayır. Bu kişisel değil, Katie. Bence Mia muhteşem. Ama David herhangi biriyle evlenmek için çok genç."

"On sekiz yaşında. Bu onun kendi kararlarını verebileceğini göstermez mi?"

"Yasal olarak evet. Bu yüzden ona yasal bir uyarı vermedim."

Tabii ya. Ne de olsa açık davranmak onun tarzı değildi. Katie dişlerini gıcırdattı. Onu yargıladığı hakkındaki kötü hislerini düşündü. İyi adam rolüyle onu satın almıştı ama başlarda düşündüğü gibi ikiyüzlü bir oyuncudan başka bir şey değildi. Ve küçük kardeşinin hayatını mahvetmeye çalışıyordu. Adi herif.

Dosyaları çantasına tıktı ve kapağını çarptı. "David konusunda endişelenmeni takdir ediyorum. Onu önemsiyorsun, aynı benim Mia'yı önemsedığım gibi. Ama kardeşimin arkasından iş çevirmeyeceğim. Oğlunu seviyor ve onunla evlenmek istiyor. Bu benim için yeterli."

Kalktı ve Zach'e baktı. "Eğer beni bu işin ücretine karşılık isteğin şey için zorlayabileceğini düşünüyorsan yanıyorsun. Ve eğer bu beni mahvetmeye çalışacaksın demekse o zaman yap. Senin fikirlerinden etkilenen herhangi biri beni hiç ilgilendirmiyor."

Kapıya yöneldi. Yüksek topukluları ve kaim halının yumuşaklığı onu yavaşlattı, bu nedenle Zach'in onu yakalamasına şaşırmamalıydı. Zach kolunu yakaladı, durup ona bakana kadar tuttu.

Katie, "Ne var?" diye sordu.

Zach'in ağzı kıvrıldı. "Satın alınamayacağını söylüyorsun."

"Şaşırtıcı değil mi?"

Afallayarak sırtıttı. "Göründüğünden daha zorlusun."

"Tanrım, bu neredeyse göründüğümünden daha zekiyim kadar kibarcaydı."

"Öylesin de!"

"Adi herifin tekisin, Zach."

"Teknik olarak değil ama belki ruhumda." Onu bıraktı ve ellerini bol pantolonunun ceplerine soktu. "Denemek zorundaydım, Katic. O benim oğlum. Onu seviyorum."

İki saniye öncesine kadar Katie, söyleyeceği hiçbir şeyin içindeki parçalama hissini yok edemeyeceğini düşünüyordu. Oysa sadece üç dört kelimeyle bu fikri aklından çıkarttırmıştı.

"O zaman ona endişelendiğini söyle. Seni dinlemez mi?"

"Hayır. O zaten ne düşündüğümü biliyor." Zach başını iki yana salladı. "Ona belli etmemeye çalışıyordum ama iyi bir iş çıkaramadım. Kardeşinle evlenmeye kararlı ve bir felaket olacağını biliyorum."

"Ya yanıyorsun?"

"Hiç yanılmam."

Çılgın adam geri gelmişti. "Sanırım seni kimse mütevacızlıkla suçlamamıştır."

"Pek sayılmaz!"

"Şaşırt o halde beni." Çantasını öbür eline aldı. "Aralarına girmeyeceğim. David ve Mia evlenmek istiyorlar ve bence bu harika bir fikir."

"Seni ikna etmenin bir yolu yok mu?"

Aklına gelen ilk düşüncenin seksüel olmasından nefret etti. Bu adam adiydi ve hâlâ onu çekici buluyordu. Onda kesinlikle sorun vardı.

"Seni dinleyeceğim," dedi, "ancak muhalefet için eşit zaman verirsen."

"Yeterince adil."

Tartışmayı kendi köşesinden yaptığı için ona pek de adil gelmedi.

Zach, "Hâlâ partiyi yapıyor musun?" diye sordu.

Katic gözlerini kıstı. "Beni tehdit edecek misin?" diye sordu.

Zach'in gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Blöf yapıyordum. Seni ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim."

"Bu bir blöf müydü?" Eğer ciddi olsa ne yapacaktı? "Bir daha yapma."

Zach yüzüne baktı ve "Anlaştık!" dedi. "Arkadaş mıyız?"

Katic kapıya uzandı. "Gergin iş ortakları diyelim!"

"Daha fazlasını umuyordum."

Katie hole adım atarken, "Boşuna umut etme!" dedi ve asansörlerin olduğu yöne doğru yürüdü.

M

ia gelinlik mağazasının deneme odasından çıktı ve önünde üç yollu aynanın olduğu platforma doğru yöneldi.

Sıkıştırılmış saten yürüdüğü anda etrafında dalgalandı

Aynanın önünde dizili topuklu gelinlik ayakkabılarından bir çift alan Katie, "Ayakkabılar yardımcı olacaktır," dedi. Mia eteğini kaldırdı ve ayakkabıları giydi. Ayakkabılar ayağına çok büyüktü. Annesinin giysileriyle oyun oynayan bir çocuktan fark yoktu. Platforma kadar birkaç metre ayaklarını sürükledi ve platforma çıktı. Katie gelinliği düzelterek etrafında dolandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu satıcı, Mia aynanın önünde bir o yana bir bu yana sallanırken. Katie, Mia'nın üzerinde çalıştığı için sadece kafasını sallamakla yetindi. "O, çok sevimli. Ne harika bir elbise."

Katie ona her bakımdan katılıyordu. Askısız saten elbise Mia'nın tüm göğsünü, göğüs kafesini ve belini sarmıştı. Ağır kumaş aşağıya doğru akıyordu. Kıyafet Mia'ya biraz büyüktü, bu yüzden Katie aynanın kenarındaki bir kutu iğneye uzandı.

Kadına döndü ve "Tam olarak üzerine oturduğunda neye benzediğini görebilir miyiz? Sizin için uygun mu?" diye sordu.

"Tabii ki."

Kadın birkaç saniye izledi sonra da gülümsedi. "Ne yaptığınızı kesinlikle biliyormuş gibi görünüyorsunuz. Sizi ihtimalleri tartışmanız için bırakıyorum."

Katie Mia'yı belinden bir parça kumaş alarak çevreledi sonra eteğini kabarttı. "Ne düşünüyorsunuz?"

Mia yansımaya baktı. "Modeli sevdim, ama bir sorun var."

Katic kafasını salladı. Mia çizgi çizgi boyanmış ve büyük gözlerine karşın bir prenses gibi görünüyordu. Beyaz saten tenine uymuştu. Yine de tam anlamıyla mükemmel görünmüyordu.

"En çok neresini beğendin?" diye sordu.

Mia omuz silkti "Askısız olmasını. Dantelini de sevdim." Elini belinden başlayıp göğsüne uzanarak dikilmiş dantelde gezdirdi. Kenarlarda ve kuyrukta daha fazla dantel vardı.

Katie kız kardeşinin kilisenin koridorunda yürüyüşünü hayal etmeye çalıştı. Yürüyebileceği şekli ve kıyafetin onunla ilerleyişini gözünde canlandırdı. Kumaşın akışını.

"Saten çok ağır," diye belirtti. "Üzerinde iyi durmuyor. Daha önce nasıl fark etmedik! Ailedeki en büyük göğüslere sahip olmana karşın boyun bir altmış ve minyon bir yapın var. Kıpırdama."

Aceleyle önceden bir köşeye attıkları beş gelinliğin bulunduğu soyunma odasına geri gitti. Tülle ve dantelle kaplanmış olan bir gelinlikle geri döndü.

Gelinliğin omuzlarını açık bırakan bir modeli vardı, böylece Mia'nın boynunu uzun gösteriyordu. Ama kumaş mükemmeldi. Kıyafetin üst kısmını süsleyen dantel altlarda dağılıyor ve kenarlarda düzgünce bitiyordu.

"Üzerindeki gelinliği hayal et," dedi. "Ama bu malzemeye. Yumuşak ve daha iyi akıyor ama seni boğmuyor. Sana dolgun bir görüntü vermek için saten şerit çekebilirim ama elbisenin kalan kısmı bu dantelli tülle olabilir. Ne düşünüyorsunuz?"

Mia ayakkabılarını çıkarttı ve platformun üzerinde döndü. "Evet. Bu tamamen uygun. Yaz için de mükemmel olur. Dantele de bayıldım. Sen harikasın!"

"Evet, evet, biliyorum," Katie gülmesine engel olamadı. "Tamam. Eğer eminsen git ve üstünü değiştir. Sonra öğlen yemeği yiyelim, ardından da danteli seçmeni istiyorum."

Kırk beş dakika sonra Beverly Hills kafesinde karşı karşıya oturuyorlardı. Katie şehrin bu kısmında genellikle alışveriş yapmazken Mia'nın bir seçim yapmadan önce olabildiğince çok elbise görmesini istiyordu.

"Gelinlikten emin misin?" diye sordu Katic siparişlerini verdikten sonra. "Bakmaya devam edebiliriz."

En küçük kız kardeşi omuzları boyundaki saçlarını kulağının arkasına sıkıyordu. "Yemin ederim fikrine bayıldım. Daha güzel görümleri için bol bol kollarımı çalıştıracam."

"Şimdi de iyiler."

"Teşekkürler." Mia bir soda aldı ve içti. "Ben koridorda yürürken David'in yüzünü görmeyi bekleyemeyeceğim. Öbür kesin."

"Bunun olmamasını umalım."

Mia sırtıttı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Gülümsemesi biraz soldu. "Katie, iyi misin? Bugün dikkatin dağınkı gibi."

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi?"

Katie kafasını salladı çünkü doğruyu söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Zach'in dün yaptığı şeyleri düşündüğünde sinirleniyordu ve bu sürekli sinirlenmesi demekti. Tamam, oğlunu seviyordu ama onu tehdit etmesinin veya ailesine ihanet etmesini istemesinin bir özrü yoktu.

Her ne planlıyorsa vazgeçmeliydi çünkü Mia ve David'in mutlu evliliğini görmeye olduğundan çok daha karardıydı.

"Kalorileri mi sayıyoruz?" diye sordu kardeşinin dikkatini dağıtmak için. Mia kafasını hayır anlamında salladı. "Mümkün değil!"

"Güzel."

Katie ekmek sepetini kapatan beyaz peçeteyi çekti ve yeni kızarmış ekmeğin kokusunu alınca inledi. Sepeti alabilmesi için kardeşine uzattı.

Kuru ekmeğin kırıntıları onu ikiye bölmeleriyle her tarafa döküldü. Katie bu dini bir ayınmişçesine kendini neşelendirdi. Tatlı tereyağını sürmek anı tamamladı. Bir ısırtık aldı.

Cennet. Saf cennet. Dünyada mükemmel Fransız ekmeği varken kim erkeklere ihtiyaç duyardı ki?

Ve onlardan konuşmaya...

Zach tekrar beyninde canlandı. Git başımdan, dedi görüntüye. Onu yaptıklarından sonra çekici bulmayı reddediyordu. Yakışıklı değildi, seksi değildi ve kesinlikle tipi değildi.

Üçte bir, diye düşündü alayla. İyi ihtimal. Pislikti ve Katie onu unutabilecek kadar zekiye. Sadece bir sorun vardı - söylediği birkaç şey mantıklıydı.

Ah, bunun doğru olmasını istemiyordu. Ama ne yazık ki genç yaşta yapılan evlilikler genellikle uzun sürmezdi.

Mia'ya, "Hiç ailelerimizin bizi çok gençken evlenmemiz için sıkıştırmalarının garip olduğunu düşündün mü?" diye sordu.

Mia omuz silkti "Bunu hiç düşünmedim. Hem bu gerçekten daha çok bizimkilerin değil, Büyükanne Tessa ve Büyükbaba Lorenzo'nun geleneği gibi. İtalyanlara özgü bir şey bu."

"Hem o hem de şaraphane için bir erkek vâris istiyorlar."

Mia güldü. "Büyükanne M. de böyle düşünüyor. Hamile olmadığımı söylediğimde hayal kırıklığına uğramış görünmesi beni şaşırttı. Birçok büyükanne rahatlar."

"Bizimkiler değil."

Katie yıllar içinde edindiği izlenimleri düşündü. Eğer evli olsaydı ve çocukları olsaydı ne kadar mutlu olabilirdi. Tercihen erkek çocukları tabii!

Mia ona doğru eğildi. "Niye şaraphaneyi Brenna'ya bırakmıyorlar. O şarap yapmayı önemsiyor."

"Brenna L.A.'de yaşıyor. Bu, işleri günbegün yürütmeyi zorlaştırır. Benim kendi işim var, Francesca psikoloji ve sosyoloji okuyor ve..."

"Ve ben dünyayı kontrol etmeyi planlıyorum," dedi Mia ışıldayarak. "Bana sorarsan doğru kişi Brenna. Jeff artık tıp okulunda olmadığına göre çiftliğe yakın bir yerde işe başlayabilir. Ayrıca böylelikle onları daha sık görebiliriz."

"İyi fikir. Acaba bunu hiç aralarında konuştular mı? Ya da acaba Jeff böyle bir şeyle ilgilenir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Mia dirseklerini masaya koyarak. "David'le ilgili er. sevdiğim şeylerden biri de bu. Beni eşit değerlendiriyor. Zeki ve yetenekli olduğumu ve hedeflerimin olduğunu biliyor. Ve bunu sorun yapmıyor."

Zach'in sözleri Katie'nin beynine dolmuştu. Mia ve David bunu bccerebilmek için çok gençler dediğini duyabiliyordu.

Böyle bir giriş yaptığı için bile kendinden nefret ederek, "Epey büyük bir karar veriyorsunuz," dedi. "Evlilik sonsuza kadardır. Bunu hissedebildiğiniz için size gıpta ediyorum."

Mia'nın gülümsemesi Katie'nin ellerine uzanırken soldu. "Bütün bu düğün konuşmaları sana (freg'i mi hatırlatıyor?"

Kahretsin! Sohbetin gitmesini istediği yön bu değildi. Eski nişanlılarla ilgili yapılabilecek en iyi şey onları unutmaktı. Parmaklarını sıktı. "Greg konusunda iyiyim. Dürüst olmak gerekirse evlenmediğimiz iyi oldu. Yürüyeceğini sanmıyorum. Sanırım benim asıl endişem önünde yaşayacak çok uzun bir hayatının olması. David'le evlenmek istediğine emin olmak istiyorum. Çünkü bu, senin isteğin olmalı. Aile baskısı veya zamanı geldiğini hissetmeden dolayı değil." Sırtıttı. "Ne de olsa bekarken dünyayı yönetmek çok daha kolay olabilir."

"Sanırım evliliği ve dünya hâkimiyetini idare edebilirim. Ben müthiş bir çoklu- planlayıcıyım." Mia Katie'nin yüzünü inceledi.

"Katie onu seviyorum. O istediğim her şeye sahip. Aile baskısına gelince, bundan kaçmak zaten imkansız. Biliyorsun. Her kapıdan girdiğinde canın sıkılıyor."

"Bana mı söylüyorsun? Yemin ederim seksen kilometre çap içerisindeki yirmi yaş üzeri her bekar erkekle çıktım. Pekala, papaz dışında."

"Eğer Büyükanne Tessa günah olduğunu düşünmese onları da senin için eve kadar sürüklerdi."

"Bir gün doğru adamı bulacağım."

Mia gülümsedi. "Yakışıklı prensini mi?"

"Kesinlikle"

"Umarım. Ben benimkini buldum."

Katic kardeşinin güzel yüzüne baktı. İfadesinden memnuniyet yayılıyor, gözleri mutluluktan parlıyordu.

Biran için bile olsa neden tersini düşündüğünü merak ederek, "Tabii ki David'le mutlu olacaksın," dedi.

Zach'in endişeleri için sebepleri olabilirdi. Yaptığı iş düşünülürse onu kim suçlayabilirdi ki? Ama istatistikler diğer insanlar hakkındaydı. Marccelli evlilikleri sonsuza kadardı.

Mia mektupları topladı, Fransızca Cosmo'nun bir kopyasını da alarak hızla dairesine giden merdivenleri çıktı.

David'in park halindeki pikabını görmüştü, onu beklediğini biliyordu. Gürültülü bir biçimde kapıdan içeri girdi.

Sırt çantasını ve mektupları yere atıp kapıyı arkasından çarparak "Bir gelinlik seçtik!" diye bağırды. David koltukta uzanmıştı. Sırtı ve yanına gelişini izledi. "Sana da merhaba."

"Merhaba."

Mia spor ayakkabılarını çıkardı ve David'in üzerine oturdu, onu öpmek için hafifçe eğildi. David'in kollan onu sardı. İftildayan

Mia onun yüzüne bakmaya bayılıyordu. Gözleri derin ve masmaviydi, biraz içlerine baktığında onu adeta eritiyordu. Kollarının arasında kendini emin ve güvende hissediyordu. Dünyadaki herkesin onun zeki olduğunu düşünmesine karşın, görmedikleri şey her zaman sadece bir bebek olmaktan korkmasıydı. Bütün yaşamı boyunca bir bebektir ve kendi başına kaldığında büyümek kolay değildi. David çevresindeyken o kadar çok uğraşmasına gerek yoktu.

"Bana gününü anlat," dedi ağzına dokunarak ve vücudunun onunla olduğunu hissederek.

Çocuk onun alt dudağını ısırdı. "Bana gelinliğini anlat."

"Yapamam. Bunu biliyorsun. O bir sürpriz. Ama çok güzel! Kumaşı seçtik ve dantelli. Katie birkaç farklı örnek yapacak. Bu arada hepimiz boncuklan hazırlamaya başlayacağız."

"Boncuklan hazırlamak mı?"

"Dantelin boncuklan elde işlenecek. Çiçek taç inci tohum- larıyla çevrelenecek ve küçük boncuklarla süslenecek. Biz hep böyle yaparız. Biliyorsun... Bu bir gelenek."

"Harika!" David onu çenesinden öptü. "Pekala, o halde Robert Anderson kim?"

Mia kafasını kaldırdı. "Kim?"

"Önce ben sordum. Sen dışarıdayken aramış ve mesaj bırakmış. Birkaç haftaya kadar L.A.'e geleceğini ve seninle uygun olursan yemek yemek istediğiyle ilgili bir şeyler söylemiş."

Mia koltuktan sıçrayarak ayağa kalktı ve makineye koştu. Kırmızı ışığı sabitçe yanıp sönüyordu.

"Aramış!" diye sevinç çığlıkları attı. "Aramış, aramış, aramış!"

David yavaşça kalktı. "Mia kim bu adam?"

Mia etrafta dolandı ve ona sırtıttı. "Ah bana o bakışı atma. Bu kişisel değil. Kariyerimle ilgili. Robert Anderson geçen yaz

Arapça dersini alırken tanıştığım adam. Hatırlamıyor musun? O da Georgetown'a gitti. E-postayla haberleşiyorduk ve eğer buralara gelirse takılabileceğimizi söylemişti. Benim için hem Georgetown'a hem de Dışişleri Bakanlığı'na tavsiye mektubu yazmak istiyor."

"Ah, Pekala." David ikna olmuş gibi bakmıyordu.

"David böyle yapma. Adam kırklarında. Neredeyse benim yaşımda bir kızı var. Evli ve karısıyla tanıştım, harika bir çift. Beni birkaç defa yemeğe götürdüler."

David hâlâ ikna olmamıştı.

Kız koltuğa aceleyle geri döndü ve onun kucağına çıkarak "Benim aşkım sensin," dedi.

"Senin başka adamlarla yemek yemeni istemiyorum."

Mia gerçekten de gözlerini devirmek istedi ama hiçbir anlama gelmeyecekti Aynı zamanda David'in kafasına vurmak istiyordu. Bir kötü fikir daha. Onun yerine onun yüzünü öptü, öperken de "Aşkım, canım" ve "tatlım" diye mırıldandı. Genellikle işe yarardı. Ama bugün o günlerden biri değildi.

David onu kucağından kaldırdı ve yanına oturttu. David uzun ve zayıf olabilirdi ama onu zorlanmadan kaldırabiliyordu. Ve bu Mia'nın kısa olmakla ilgili en nefret ettiği yönlerden biriydi.

"Mia ben ciddiylim," dedi

Mia iç çekti. "Ben de ciddiylim. Robert Anderson bana yardım edebilecek biri. Hazırlıktaayım, bu da yaza lisansa başvuruyorum demek. Georgetown'a gireceğim kesin değil. Robert yardım edebilir. Eğer bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorsan o halde bizimle birlikte sen de yemeğe gel. Umurumda değil."

David'in yüzü aniden parladı. "Benim orada olmam senin için sorun olmaz mı?"

"Nasıl derler bilirsin, pekala dostum, tabii ki hoş geldin. Sıkıcı olacak ama madem istiyorsun o zaman orada ol."

"Tamam. Harika."

David ona doğru uzandı ama Mia kucağına gömülmek yerine ayağa kalktı ve pencere kenarına geçti.

Oradan köşe caddenin manzarasına ve apartmanın karşısındaki yola baktı.

"Bana neden güvenmediğini bilmiyorum," dedi yumuşakça ve kollarını göğsünde bağlayarak. "Bunun üstesinden gelmek zorundasın, David, yoksa gerçek bir sonumuz var."

"Sana güveniyorum."

Mia bir şey söylemedi. David'le aynı yaşta olmalarına karşın bazen kendini çok daha büyük hissediyordu. Belki de kızların daha çabuk olgunlaşmasıyla ilgili o saçmalıkların tümü aslında tam olarak da saçmalık sayılmazdı.

"Senin için durumun farklı olduğunu biliyorum," dedi kavga etmek istemeden. "Üniversitedeki ilk yılındasın. Daha uzmanlık alanını bile seçmedin."

"Bir sürü insan seçmedi."

"Biliyorum." Yüzünü ona döndü. "Seni eleştirmiyorum, demek istediğim çoğu insan üniversiteye girdiğinde ne yapmak istediğini bilmez. Ben bilenlerdendim."

"Sen aynı zamanda üniversiteye on altı yaşında başladın. Bütün bunlar nereye varacak?"

David konuşurken tanıdık bir tartışma noktasına geldikleri için bir yandan da gülümsüyordu. Genellikle o Mia'yı fazla zeki olmakla, Mia ise onu uzmanlık bile seçmeyen bir tembel olmakla suçlardı.

Peki ya gerçekten dalga geçmiyorlarsa?

Mia bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu. Hoşuna da gitmemişti.

"Seni seviyorum," dedi dikkatle.

David kalktı ve yanına gitti. Mia'ya ulaştığında onu kendine çekti.

"Ben de seni seviyorum. Kalan ömrümü seninle geçirmek istiyorum."

Kız öpmesi için dudaklarını aralayarak ona yaslandı. David onu yatak odasına götürmek için kucakladığında, bazen onu taşıyabilecek kadar iri olmasından hoşlandığını fark etti.

T

ayland restoranının dağıtım elemanı, Katie gelmeden otuz saniye önce geldi. Zach faturayı ödedi ve hızlı servis için cömert bir bahşış ekledi. Daha sonra Katie tavanı açılabilir arabasını adamın evinin önüne park ederken onu ön kapıda bekledi. Mevsim değişimine uyan Katie pantolonunun üstüne ince bir palto giymişti. Sokak lambaları saçındaki kızzılıkları yansıtıyordu.

Katie motoru kapattı sonra şişkin çantasını aldı ve sokağa adım attı.

"Geleceğinden emin değildim," dedi Zach.

Katie kaldırıma çıktı. "Bu iş. Ayrıca o kadar kolay korkmam." Zach'in elindeki büyük torbaya şöyle bir baktı.

"Erkeni miyim? Yedi dediğini sanmıştım."

"Öyle dedim." Torbayı yukarı kaldırdı. Tayland yemeğinin kokusu adamın ağzını çoktan sulandırmıştı. "Barış için."

Katie önce kokladı sonra gülümsedi. "İkna olabilirim."

Zach de onun bunu söylemesini umuyordu.

Zach ona dar evin içine kadar eşlik etti. Ayrı giriş, oturma salonuna ve yukarı yatak odalarına doğru gidiyordu.

Katie etrafına bakınarak, "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu. "Harika bir yer."

"Mükemmel manzarasıyla plaja iki blok uzaklıkta," dedi Zach. "David ve ben iki sene önce taşındık. Bir süredir batı yakasında yaşıyorduk ve değiştirmek istedik."

Mutfağa yürüdüler ve Katie çantasını granit tezgaha koydu.

İki duvarda rengi ağarmış huş ağacı dolaplar sıralanmıştı. Dondurucunun yanında altı gözli fırın vardı. Eski ev sahipleri geride tezgahın altındaki gömme şarap mahzenini ve Jenn-Air ısıtıcı bırakmışlardı.

Katie yavaşça döndü. "Büyük bir aşçı değilim ama bu mutfağa imrenebilirim," dedi ona bakarak.

"Dur tahmin edeyim. Hep dışarıdan söylüyorsun."

"Onun gibi bir şey." Zach yemeği tezgaha koydu. "Paltonu alayım."

Katie ceketini çıkarırken o da arkasına geçti. Katie'nin üzerinde terzi işi siyah pantolon ve yumuşak görünümlü bir süveter vardı. Saçlarını ensesini çıplak bırakacak şekilde başında toplamıştı.

Zach paltoyu Katie'nin vücudunun görüntüsünü ve paltodan yayılan ısınıyı görmezden gelerek kolunda katladı. Holdeki dolaba astı ve mutfağa geri döndü. Zihnini işe odaklaması gerekiyordu. En azından şimdilik.

Ama onu tezgaha yaslanmış, buzdolabının üzerindeki David'in çeşitli resimlerine bakarken bulduğunda iş düşüncesi birden zayıfladı. Onun yerine ağırlığını bir ayağının üzerine verdiğinde kalçasında oluşan kavise ve parmaklarının fotoğraf koleksiyonunu narince taramasına odaklandı Bu parmakların başka şeylere dokunduğunu hayal etti... Özellikle kendisine. Karşılığında başka dokunuşlar olabilirdi. Çıplak, diye düşündü. Onu çıplak istedi. Zihninde kendine adeta bir tokat attı. kafasını toparlamak zorundaydı.

"Beni arayıp canın cehenneme demedin?" diye sordu.

Katie ona baktı. "Demeli miydin?"

"Diyebilirdin. Delirmiştin."

"Ben her zaman 'en iyi intikamın yaşamaya devam etmek' olduğuna inandım. Sana muhteşem bir parti yapacağım, sözlerini yutmak zorunda kalacaksın."

Katie'nin dunımu kendi lehine çevirmesini takdir etti. Katie kazanmak istiyordu.

Zach, "O zamana kadar, Tayland yemeği yiyeceğim," dedi ve yemek poşetini alıp köşedeki masaya doğru ilerledi. "İşi yemek sonrasına mı bırakmak istiyorsun?"

"Kesinlikle!"

Zach, "Dört kız..." diye söze başladı. "Hiç erkek kardeşin olmadığı için şikayet ettin mi?"

Katie, biraz daha erişte alırken, "Yarama parmak bastın diyebiliriz," diye itiraf etti. "Büyükanнем ve babam eski moda düşünce yapısına sahip ve erkek bir vâris istiyorlar. Bu yüzden yoğun bir evlenme ve torun sahibi olma baskısı

var. Brenna'nın kocası Jeff, çok tatlı ve hepimiz ona tapıyoruz ama şarapla ilgilenmiyor. Onun yerine doktor olmak istiyor, tabii eğer inanabilişen."

"Hiç evlenmedin."

Katie'nin kahverengi gözleri hafifçe genişledi. "Bu bir soru mu yoksa ifade mi?"

"Hangisi bana sorun yaratmaz?"

Katie gülümsedi. "Sanırım bunun için çok geç. Benim evli olmama gelince, on sekizimde nişanlandım ama işler yürümedi."

"Ne oldu?"

Katie yemeğinden bir ısırık aldı sonra çiğnedi. Yuttuktan son- 1;1 "Düğünden üç gün önce orduya katıldı. Greg'in benimle evlenmek yerine savaşa gitme ihtimalini tercih etmesi bana Greg'in hep boktan biri olduğunu düşündürmüştür."

"Seni terk mi etti?"

Katie kaşlarını kaldırdı. "Bunu bu kadar incelikle ortaya koyduğun için teşekkürler, ama evet."

"Bunu atlatabildin mi?"

"On yıl oldu. Atlattım."

"Hem de evlenmeden!"

Katie çatalını aşağı indirdi. "Bence evlilik, uzak durmamız gereken konulardan biri."

Katie kendini tutuyordu, bu Zach'in hoşuna gitmişti. "O zaman benim hakkımda konuşalım."

"Yani en favori konun!"

"Kesinlikle. Her şeyi sorabilirsin."

Katie sandalyesine yaslanarak "İşinde kimi temsil etmeyi tercih edersin?" diye sordu. "Erkeği mi yoksa kadını mı?"

"İlk kim gelirse onu alırım."

"Yani doğru tarafta olmayı önemsemiyor musun?"

"Boşanmaktan bahsediyoruz. Hiçbir zaman doğru taraf yoktur. Yalnızca bir tarafın bütünüyle kötü olması yüzünden evliliğin bitliğini görmedim. Genellikle iki tarafın da suçu vardır. Alkol, uyuşturucuya bağlı olarak, taciz edilmeyen eşler genellikle kendi problemleriyle başa çıkamaz. Çünkü konu her ikisinden de büyüktür. Ama bu orada olmadığını göstermez."

"Bunu daha önce düşünmemiştim," diye itiraf etti Katie. "Ailemizde hiç boşanma olmadı. Sanırım sadece şanslıyız."

"Şans iyidir. Benim işimde onu pek fazla görmem."

"Neden boşanma avukatlığı? Bu şehirde bir avukatın yaşamını sürdürebilmesi için bir sürü yol var. Neden boşanma uzmanlığını seçtin?"

Zach bir hamlede yerinden kalkıp Katie'nin sandalyesine uzanarak "Hadi önce oturma odasına geçelim," dedi. "Daha rahat olacaktır."

Katie boş tabaklar için masaya uzandı ama Zach, onun ellerini uzaklaştırdı. "Ben sonra hallederim."

Katie'nin boş bakışlarına karşı Zach omuz silerek, "Gerekirse son derece evcimen olabilirim," diye karşılık verdi.

Zach elini hafifçe Katie'nin beline koydu. Katie ilerlemedi. Zach, kendi adına bir gol, diye düşündü kadının onun yakınında olmayı sevmesine memnun olarak. Zach Katie'nin etrafta olmasından sıkıntı duymuyordu. Keyifli koşulları davranışlarını her zaman geliştirirdi.

Bir kat alt seviyedeki oturma odası batıya bakıyordu, zeminden tavana pencereler vardı. Katie oraya doğru yürüdü.

"Burada muhteşem gün batımları görüyor olmalısın," dedi karanlığa bakarak.

"Eğer zamanında evde olursam."

"Burada yaşasaydım, bundan emin olurum."

"Çiftlik Pasifik'e bakıyor. Günbatımını oradan da görebilirsin."

"Orası büyüdüğüm yer, yani farklı."

Katie kanepeye yöneldi. Kalça yüksekliğindeki masayı geçince durdu. Zach bakışlarının çerçeveli fotoğraflara takıldığını gördü. Ellerini ceplerine soktu ve soruları bekledi. Her şey plan dahilinde gidiyordu.

Güzel bir sarışın fotoğrafların birinde gülümsüyordu. Aynı kadın iki başka fotoğrafla daha gülüyordu. Dördüncüsünde ise o ve çok daha genç bir Zach beraberdiler.

Soru soran bir tonla, "Büyüleyici," dedi.

"David'in annesi."

"Ah. Ne sevimli!"

"Dışarıdan bakarsan, evet! Ama içeriden..." Omuz silkti. "David dört yaşındayken onu terk etti ve o zamandan beri onu iki kereden fazla gördüğünü sanmıyorum."

Katie'nin altın benekli gözleri genişledi. "Anlamıyorum. Nasıl çocuğuyla olmak istemez?"

"Asla çocuk istemedi."

Zach bir an için paylaşmaya gönülsüz olduğu geçmişinin ne kadarını daha anlatmak istediğine karar vermek için duraksadı.

Genellikle yeni tanıştığı insanlara içini dökmezdi. Ama sıra dışı durumlar sıra dışı tedbirler anlamına gelirdi. Katie'ye müttefik olarak ihtiyacı vardı, yine de dikkatli olmak zorundaydı.

Eliyle kanepeyi işaret etti. Katic minderlere çöktü. Zach karşısına yerleşti. "Çok iyi değilim ama idare ediyorum" ifadesini takındı.

"Ainsley'le lisede tanıştım. Amigoların başkanıydı, balonun kraliçesi. Bu tipleri bilirsin."

Katic, hafif bir gülümsemeyle, "Bir iki tanesiyle karşılaştım," dedi. Zach kafasını salladı. "Ainsley'nin bir prenses olduğunu düşündüm. Bu yüzden onu elde etmeye çalıştım ve kazandım. Erkekler kızlarla tanışır, erkekler kızlara âşık olur, erkekler kızları hamile bırakır."

Katic yüzünü buruşturdu. "Kaç yaşındaydın?"

"Sadccc on yedi. Evlendik. Dokuz ay sonra David geldi. Liseden mezun olduktan sonra yazı bu şekilde geçirmeyi planlamamışım. Ama nasıl ebeveyn olunacağını öğrendik. Kolay değildi."

Ayrıntılara girmedim. Kavgaları, aralarında çocuklarına nasıl bakacaklarına dair boğuşmaları anlatmanın bir anlamı yoktu. İkisi de kendisini tuzağa düşmüş hissediyorlardı. Bir zamanlar paylaştıkları aşk hızla yanıp kül olmuştu.

"Güven fonunda biraz param vardı," diye devam etti. "Bizim yaşam giderlerimizi ödedi, yine de temel ihtiyaçlardan fazlasını karşılamıyordu. Ainsley'nin ailesi onun üniversite masraflarını ödedi. Benim bursum vardı. İkimizin de anneleri günlük bakıma yardımcı oldu. Yiic de çok zordu."

Zor, yaşananları tarif etmeye yeterli olmazdı. Ainsley yaşamını adeta bir cehenneme çevirmişti. David i ve evli olmayı sindi- remiyordu. Genç ve güzeldi ve hayatını yaşamak istiyordu.

Duygusuzca, "Üniversiteden mezun olduğum gün, Ainsley boşanma kağıtlarını göndermişti bile," diye devam etti. İftildayan

"Şehirdeki en iyi avukatlardan birini tutmuştu. Benim avukatım bir arkadaşımın tavsiyesiydi. Aynı ligde değillerdi. Ainsley her şeyi aldı. David'in velayeti için savaştım, zaten bu konu bir sorana dönüşmedi. Oğlunu görmek istemiyordu. Her şey bir kenara, çocuk sahibi olduğu ve çektiği acılar için tazminat istiyordu. Kürtaj istediğini ve benim buna engel olduğumu söylemişti. Hamileyken yaptığı klinik ziyaretini bile not almıştı."

Katie kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Kürtaj istemiş miydi?"

"Bilmiyorum. Bana hiç söylemedi. Hamile kaldığını söyler söylemez evlenmemiz gerektiğini de söylemişti. Ben sorumluluklarına sahip çıkmaya inandırılarak büyütülmüştüm, o yüzden başka türlü düşünmedim."

Zach dirseklerini dizlerine koydu. "Ainsley'nin cezasını çektiğini söyleyelim. Yirmi beşime geldiğimde güvenlik fonundan toplu bir para aldım. Hepsini aldı ve çocuk desteği parası ödemek zorunda kalmadı. Her şey bittiğinde avukatı beni kenara çekti ve sırtıma vurarak bir dahaki sefere daha iyi bir avukat bulmamı söyledi. O anda daha iyi bir avukat olmaya yemin ettim."

Katie sersemlemiş görünüyor. Zach güzel bir hikaye olmadığını biliyordu ama her kelimesi doğruyd.

"Yani Ainsley kolayca hayatınızdan çıktı mı?"

"Çeklerini almak için gölündü ama tüm parayı aldığı zaman ortadan kayboldu. Doğu'ya taşındığını duydum. Nerede olduğunu umursamıyorum."

"Neden resimleri tutuyorsun?"

"David için bir anlamı var. Bir kere toplamıştım ama kalmalarını istedi. Onu zorlukla hatırlıyor ve resimler de buna yardımcı oluyor."

Katie'nin çocuğu yoktu, bu yüzden de Zach'in David için hissettiklerini derinlemesine anlayamazdı. Zihninde hiç şüphe yoktu ki bu adam oğlunu bütün varlığıyla seviyordu. Yoğunluğu, sabrı onu sadece içerden titretmiyor, Mia'nın iyi bir seçim yaptığını da gösteriyordu. David Stryker hayatı boyunca harika bir rol model almıştı.

Zach'in hikayesini dinledikten sonra nişanla ilgili endişelerini anlıyordu. Taktiklerini takdir etmese dahi bu endişeyi onaylaya- bilirdi.

Zach'e döndü ve "Bunu bana durumu açıklamak için mi anlattın yoksa kendi tarafına çekmek için mi?" diye sordu.

"Her ikisi de!"

"Çünkü tehdit işe yaramadı, değil mi? Şimdi duygusal yoldan gidiyorsun?"

"Yaklaşıyor muyum?"

"Hayır, ama mahkeme salonundaki becerine büyük bir saygım var. Diğer avukatları titrerken veya saklanırken görüyor musun?"

Zach sırtı. "Soğukkanlı gözükmeye çalışıyorlar."

Katic koltukta arkasına yaslandı. "Peki, o kadar akıllıysan niye benimle stratejini paylaşıyorsun?"

"Sana söyledim. Blöfime ne karşılık vereceğini görmek istedim."

"Eğer beni kafesleseydin, zaferini ilan edebilirdin."

"Tabii ki. Ve düğün problemi de çözüldü."

Katie kız kardeşinin nişanının "düğün problemi" diye adlandırılmasını takdir etmiyordu ama Zach'in ne demek istediğini biliyordu.

Katie, "Ailemi kendi tarafıma çekebileceğimi hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Akıldan geçti ama endişeli değilim." "Neden?"

Zach hınzırca güldü. "Büyükannelelerini ve anneni üzerime saldırtma riskine giremezsin. Ya düğün olursa? Ailenin bir parçası olacağım. Bu ilişkiyi mahvetmekten sorumlu olan kişi olmak istemezsin."

Katie'nin ağzı açık kaldı. Bilinçli bir düşünceyle kapattı ama bu onun afallamasına engel olmadı. "Bunu nasıl anladın?"

"Erkekler atlatır. Kadınlar sonsuza kadar hatırlar."

Haklı, diye düşündü hâlâ hayret ederek. İlk içgüdüsi evi aramak ve herkesin onun ne planladığını bilmelerini sağlamak olmuştu. Ama bunu tekrar düşününce büyükannelerinin ve annesinin Zach'ten nefret edeceklerinin farkına varmıştı.

Zach iyiydi. Belki çok iyi. Birçok açıdan Katie onun liginin dışındaydı. Aynı zamanda ondan hep bir adım önde olması sinir bozucuydu.

Zach birden kalktı ve elini tuttu. "Hadi. Sana bir içki ısmarlayayım ve parti ile ilgili planlarını konuşalım."

Vitesi değiştirmek isteyip istemediğine karar vermek Katie'nin birkaç saniyesini aldı. Ama tartışmak neye yarayacaktı ki?

"Aslında herkesin fikrime bayıldığını, inanılmaz olduğumu düşündükleri için bana daha fazla ödeyeceklerini ve heyecanla gecenin gelmesini beklediklerini söylemen gerekiyordu."

"Nasıl tahmin ettin?"

Katie, aptalca bir şey yapmamak konusunda kendini uyardıktan sonra elini onunkinin içine yerleştirdi.

Kendini gelecek etkiye hazırlamış olmasına karşın dalgalanmayı bütün vücudunda hissetti. Kalp atışları dört katına çıkmıştı, cildi kızarmıştı ve mantıklı düşünceler uçup gitmişti. Ona gü- venmeyebilirdi ama bu aralarında bir kimya yok anlamına gelmiyordu.

Zach tekrar mutfağa kadar ona eşlik etti. Elini bıraktı, böylelikle Katie tekrar nefes alıp bir yetişkin olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabildi. O masayı temizlerken Katie de çantasından kağıtlarını çıkardı.

İyi haber; Zach'in sinir bozucu varlığı ve etkileyciliği arasında gidip gelirken parti planlaması için endişelenmenin aklına dahi gelmemesiydi.

Bir dolabı açıp çeşit çeşit likörü gözler önüne süren Zach, "Ne içersin?" diye sordu.

"Araba kullanacağım o yüzden beni sayma, ama lütfen kendin için bir şeyler al. Benim için de güzel bir bardağın içine buzlu su koyarsan sert bir şeyler içiyormuşum gibi davranabiliriz."

"Anlaştık!"

Masaya oturdular. Katie dosyalarını yaydı sonra dikkatini Zach'e verdi.

Adamın göz kenarlarındaki çizgileri görebilecek kadar yakındılar. Yakışıklıydı ve güzel kokuyordu. Bu etkili bir bileşimdi.

"O zaman başla," dedi adama. "Bana doğruyu söyle... Başa çıkabilirim."

Zach malt viskisinden küçük bir yudum aldı. "Fikrine bayıldılar. John'un normalde her şeyi organize eden hamile eşi, fikrini 'kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşem' buldu. Bu çok iyi bir şey! Ayrıca seni aramak istiyor. Birkaç mücevher tasarımcısı tanıyor. Bu kişiler çeşitli fiyatlar karşılığında orijinal tasarımlar yapmaktan memnun olurlarmış."

"Harika. Kesinlikle endişelenmemiştim ama itiraf etmeliyim ki şimdi rahatladım."

"Ben sana güveniyordum."

Katie Zach'e baktı. Kendi hayal gücü müydü yoksa Zach ona yaklaşmak için yer mi değiştirmişti?

"Ben, ah, sabah oteli arar sözleşmeyi hallederim. Sırada menliler var. Menüleri denemeleri için herkesi ayarlamak istiyor muyuz?"

"Hayır, teşekkürler. Senin kararlarına güveniyorum. Ayrıca çiçekler, peçetelerin rengi ve masa planlarıyla ilgili konuşmalar yapmak da istemiyorum." Ona doğru eğildi. "Uzman sensin. Bü- yülc beni!"

Katie, "Anlaştık!" dedi. "Ben işleri sıraya sokarım, birkaç seçim yapar ve sonra sana her şeyi sunarım."

"Menüyü tatma olayını atlamaya karar verdiğimizize göre, denemeni isteyeceğim başka birkaç şey var."

"Ben her şeye açığım."

Baştan çıkarıcı ve alçak sesi ona birbirine dolanmış çarşafı, şampanyayı ve çikolatayı düşündürmüştü. Daha cazip bir birleşim olabilir miydi? Kendini hoş görünümlü bir adama bırakmak... Tercihen çıplak... Ateşli, memnun edici bir tavırla... Ve bir gece bundan daha mükemmel olamazdı.

Tek somn bu o gecelerden biri değildi.

Katie aniden, "Yani tehditler ve duygusal hikayeler işe yaramazsa, baştan çıkarmayı mı deneyeceksin?" diye sordu.

Zach utançtan çok hayretle baktı. "İşç yarar mı?"

"Benim üzerimde değil."

"Çok kötü."

Daha zayıf bir adam bu cevabın üzerine bozulabilirdi. Ama Zach onlardan değildi.

"Tamam, o zaman." Çantasını toplamaya başladı. "Şimdilik bütün ihtiyacım olan bu. Gitsem iyi olacak, böylelikle sen de gc- cenin kalanında istediğini yapabilirsin."

Bir yansı, kalması için bir davet bekledi ve o davet gelmeyince hayal kırıklığından çok rahatlama duygusunu hissetmeye çalıştı. Ancak yüzde elli başarılı olabiliyordu.

Zach paltosunu aldı ve tuttu. Katie paltosunu giyerken "Mia ve David için endişelendiğini biliyorum ama rahatlamamı dilerim. Genç evliliklerdeki başarısızlık oranıyla ilgili söylediklerini çok düşündüm. Bilyonum, bu olabiliyor ama herkese değil. Bunu doğru yapabilmış insanların arasından geliyorum," dedi.

Zach, gözlerine derin derin bakıp Katie'nin içinde kendini ona bırakma isteği uyandırarak "Ben endişeli bir babayım," diye karşılık verdi. "Elimde değil."

Katie kendine hâkim olup, "Sen iyi bir babasın," demekle yetindi. "Buna inan ve oğluna güven. Eğer işe yaramazsa kendine Marcelli evliliklerinin hiç bitmediklerini hatırlat. Sana söz veriyorum."

"Ya yanıyorsan?"

"Yanılmıyorum. Sen..."

Zach onu bir öpücikle susturdu. Katie bunun gelebileceğini önceden görmeliydi, ama düşünememişti. Bir saniye önce konuşuyorlardı, sonrasında ise onun kollarındaydı ve ağzı onu istiyordu.

Dudaklarının yumuşak dokunuşu duygularını ateşlemişti. Sıcaklık ihtiras ve ihtiyaç her tarafını sardı. Zach öpüşmeyi de- rinleştirmedi, bu Katie'nin onu biraz daha istemesini sağladı ve uzaklaştığında, kadın konuşamayacak durumdaydı.

Zach Katie'nin çantasını aldı ve kolunu onun beline koyduktan sonra birlikte ana kapıya doğru yöneldiler. Kapıya vardıklarında Katie konuşma kabiliyetini yeniden kazandı.

Katie, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Yapmak istedim. Özür dilemeli miyim?"

"Dilemek ister misin?"

"Hayır."

Onu aşağılayacak kadar öfkelenmeye çalıştı ama bütün vücudu adeta uyuşmuş haldeydi. "Zach, bizim bir iş ilişkimiz var."

"Sen dayanılmaz bir kadınsın."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?"

Ne yazık ki Katie acınası bir halde doğru söylüyor olmasını diliyordu. Çünkü tam da Zach'e göre bir lokmaydı.

"Benden istediğini almak için seksi kullanamazsın," dedi ona.

"Peki, ne için kullanabilirim?"

Katie onu görmezden geldi, çantasını kapıp hızla evden çıktı.

Zach arkasından, "Sorumu cevaplamadın!" diye bağırdı.

"Canın cchennemc."

Zach güldü. "Ben de iyi vakit geçirdim, Katie."

Katie arabaya gidene kadar burnundan soludu. Arabaya bindiğinde anahtarı marşa taktı. Zach onu delirtmişti.

Onu bir daha görmek için sabırsızlanıyordu.

İnci tohumlan gecede çoğalmış olmalıydı. En azından salı sabahı çiftlikteki yemek masasının üzerine koyduğu çantalardan ulaştığı sonuç buydu. İnci tanelerinin yanı sıra torbaların içinde küçük boncuklar ve yığın halinde dantel iplikleri duruyordu.

Dört çift suçlayan göz ondan Mia'ya döndü. On sekiz yaşındaki genç kız omuz silkti.

"Ne var yani? Demek ki gelinliğin bir sürü danteli olacak. Bu çok güzel!"

Büyükanne Tessa dantel yığınının şöyle bir parmağını soktu ve torununa baktı. "Aylarca boncuk işleyeceğiz. Parmaklarım düşecek."

Mia geri adım atmamıştı. "Ben senin en sevdiğin torununum. Beni seviyorsun. Kıyafetimin güzel olmasını istiyorsun."

Büyükanne Tessa gülümsedi. "Siz kızlar hepiniz benim de- ğcrlimsiniz. Ama evet, senin için şimdiye kadarki en güzel elbiseyi istiyorum. Kimin parmağa ihtiyacı var değil mi?"

Mia güldü ve ona sarıldı. "Beni anlayacağını biliyordum."

Francesca o kadar kolay etkilenmedi. "Kanı nasıl çıkartacağız?"

Katie sırtıttı. Francesca'nın bir sürü harika özelliği vardı ama dikiş dikemezdi. Ne zaman dikiş dikse narin kumaşta her zaman kırmızı kan damlaları olurdu. Birkaç sene önce aldığı yorgan dikme dersinde kan kaybından ölmemesi hayret vericiydi. Francesca bir hobi meraklısıydı. Elisha/yemek pişirme/dekorasyon kursu seksen kilometre ötede bile olsa muhakkak birine katılıyordu.

"Ben çıkartırım. Siz merak etmeyin."

Katie saatine baktı ve kaşlarını çatı. Brenna gecikmişti. Belki şehirden buraya gelirken trafikte sıkışmıştı.

"Hadi başlayalım " dedi Katie. "Tasarımı Brenna'ya geldiği zaman gösteririm."

Mia'nın kıyafeti için yaptığı çizimi gösteren taslak dosyasını açtı.

"Çok güzel," dedi Büyükanne M. "Çok zarif. Tam sana göre, Mia."

"Benim düşündüğüm de buydu."

Anneleri dantel çiçek yığınının dokundu. "Danteli kıyafetin üzerine dağıtma şekline bayıldım."

Francesca bile yapacakları onca iş için homurdanmasına karşın gelinliğin güzelliğinden etkilenmişti.

Ailesini çok iyi tanıyan Mia, alayı görmezden gelip onun yerine saç tasarımı ve ayakkabıları tartışmaya başladı.

Katie ilk ipliğe uzandı. "Basit bir iş," dedi. "Çiçeği inci lo- humlarıyla çevreliyorsun. Taç yaprağı boncuklarla dolduruyor- sun. Hafta sonu bir tane yaptım. Yaklaşık dört saat sürdü."

Böylece Zach'in karmaşıklığını ve öpüşmelerinden hoşlanmaktan nefret etmesini düşünmeden dört saat geçirebilmişti.

Bir an için sessizlik oldu. İlk Francesca konuştu. "Tek bir çiçek için mi? Peki kaç tane var?"

"Etek için yaklaşık altmış veya yetmiş tane, yüz elli tane kenar için yirmi beş veya daha fazla elbisenin üst kısmı için."

Colleen farklı uzunluklardaki inci tohumlarına ve boncuk torbalarına uzanarak "O zaman hemen başlayalım," dedi. Tam o sırada Brenna odaya daldı. Katie gecikmesini eleştirmek için ona döndü ama kardeşinin yüzündeki ifade durmasına neden oldu.

Anneleri ona doğru ilerledi. "Brenna, tatlım, sonın ne?"

Brenna'nın karanlık gözlerinden yaşlar boşaldı sonra yanaklarına aktı. "Jeff be... beni terk etti," diyebildi boğazında boğulan hıçkırıqlarla. "Bu sabah. O... o, bo-boşanmak istiyor."

sVo

H

erkes sessizliğe gömülmüş ve Büyükanne M. çay hazırlarken; Brenna'nın boğulurcasına ağlaması hıçkırıqlara dönüşmüştü. Yedi kadın oturma odasında bir aradaydı, Brenna penceredeki yeşil sofanın ortasında oturuyordu, annesi ve büyükannesi onu çevrelemişti. Katie koltuğun önündeki kahve masasına oturdu, Francesca da yanındaydı. Her biri kardeşlerinin elini tutuyordu. Mia ve Büyükanne M. etraflarında geziniyordu.

Katie kamının sancıldığını hissetti. Bu nasıl olabilirdi? Brenna ve Jeff her zaman mutluydu.

"Bize ne olduğunu anlat!" dedi annesi kararlı bir şekilde. "Baştan başla."

"Ne zaman başladığını bilmiyorum," dedi Brenna, sonra ellerini çekti ve kucağındaki buruşuk mendili tuttu. "Her şeyin harika olduğunu düşünüyordum. Bilmiyordum..."

Gözlerini kapatarak ezdi ama bu her iki köşesinden gözyaşlarının damlamasını durdurmadı. Sabırsızca onları sildi.

Yutkundu. "Jeff uzun saatler çalışıyordu ama hep öyleydi, t Jyulamada yeni ve hastanede servise çıkmak zorunda.

Hiç şüphelenmedim..."

Katie'nin nefesi kesildi. Hayır! İnanmayı reddediyordu. icfT'in boşanmak istemesi yeterince kötüydü.

"Başka bir kadın mı?" diye sordu inanmayarak

Brenna kafasını salladı ve çenesini göğsüne düşürdü. "Onu h uzun zamandır sevdiğini söylüyor."

Katie kendi gibi hayal kırıklığına uğramış Francesca'ya döndü. Francesca'nın gözleri yaşla doldu.

"Bu olamaz!" diye fısıldadı Francesca.

"Oldu!" dedi Brenna hıçkırarak. "Gerçek, olamayacak kadar çok acıtıyor."

Katie onun kanına elini bastırdı. "Peki kim?"

Brenna ona baktı sonra omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Fazla bir şey söylemedi, sadece..." Sesi tıkanmış. "O çok genç. Yirmi gibi."

Brenna ayağa fırladı, koltuk ve kahve masasının arasından sıyrıldı. Odayı uzunlamasına geçti, hâlâ mendili elinde kıvrıyordu.

"İnanamıyorum. Onun için her şeyi bıraktım. Şaraphaneyi seviyordum. Dördümüzün içinde ona önem veren sadece bendim. Onun için vazgeçtim. Kahretsin! Çok çalıştım, onu destekledim ve önemsedim ama o beni terk etti."

Büyükanne Rosa hafifçe yerinde doğruldu ama bu seferlik torununu dili yüzünden eleştirmede. "Brenna, öyle değildi. Evleniyordun. Jeff tıp okuluna gidecekti. Kocanı desteklemek için yaptıkların seven bir eşin göstergesidir."

Brenna daha fazla gözyaşı sildi. "Aptallığın işareti. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Bütün hayatımı onun için feda ettim. Ve o beni daha genç bir kadın için bıraktı. Yirmi yedi yaşında sıkıcı bir insanım."

Arkası yüksek koltuğa yıkıldı. Büyükanne ve annesi yanına yaklaştı. Katie Francesca'yla göz göze geldi. İkisi de ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Katie'nin boşanmış arkadaşları vardı ama bu farklıydı. Arkadaşlar aile değildi. Arkadaşların kocası Jeff değildi.

Francesca derin bir nefes aldı. "Onu bir erkek kardeş gibi seviyorduk," diye mırıldandı. "Onunla şakalaşır ve ona güvenirdik. O hepimize birden ihanet etti."

Katie başını salladı ama konuşamadı. Kusaeakmış gibi hissediyordu.

Büyükanne Tessa Brenna'nın saçını okşadı. "Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğini biliyorum ama düşündüğün gibi değil," diye mırıldandı. "Evli çiftler bazen birbirlerine korkunç şeyler söyler veya korkunç şeyler yaparlar. Erkekler bir süre gezer. Zaman geçer, yaralar iyileşir... Ve biz affederiz."

Brenna hıçkırıqla korkutucu bir kakhaha arasında gidip gelen tuhaf bir ses çıkardı. "Boşuna umutlanma, Büyükanne Tessa. Jeff'i affetmemin hiçbir yolu yok."

Büyükanne dilini ısırdı, sonra cebinden tespihini çıkarttı ve haçı öptü. "Böyle şeyler söyleme. Bu kadar gaddar olmak için yetiştirilmedin. Kocan gelecek. Bence siz ikiniz bebek sahibi olmayı konuşmalısınız. Bu ikinizin arasını düzeltecektir."

Katie büyükannesinin tavsiyesinin çok zamansız olduğunu hissetti.

Annesi kayınvalidesine bakarak, "Anne Tessa, bir kez olsun bebekleri bu konunun dışında bırak," dedi.

"Ama bebekler..."

Büyükanne M. torununu yakınına çekti. "Ah benim zavallım. Dünyanın tüm acıları bugün daha büyük görünüyor değil mi?"

Brenna ona sarıldı. "Anlamıyorsun," dedi acıyla. "Asla bir bebek olmayacak. Herhangi bir evlilik de olmayacak. Jeff bana boşanma kağıtlarını doldurduğunu söyledi ve bu iş bittiğinde evlenecek. Hem de o sürtükle."

Yeni bir hıçkırık fırtınası bastırdı. Katie ani bir baş ağrısıyla savaşarak şakaklarını ovaladı.

Mia bile bu kez çok üzgündü. Bu olamazdı. Brenna'ya değil, aileye değil. Francesca haklıydı. Jeff onlara ihanet etmişti. Onu öldürmek istedi.

Brenna kafasını kaldırdı ve Katie'ye baktı. Gözleri kızgınlıktan parlıyordu. "Zach'i aramanı istiyorum."

Katie dondu. "Ne?"

"Bir avukata ihtiyacım var ve iyi bir tane istiyorum. Onun köpekbalığı gibi olduğunu söylemiştin. Bu tam benim istediğim. Jeff'in acı çekmesini istiyorum."

Büyükanne Tessa'nın yüzü buruştu. "Brenna lütfen. Bu kadar acele etmek zorunda mısın?"

Brenna büyükannesini görmezden geldi. "Ciddiyim. Katie. Yardım edecek misin?"

Katie'nin ilk düşüncesi karşı çıkmaktı. Zach acımasızdı. O hiç esir almayan tipti, kazanmak için asla durmazdı. Öpüşmeden sonra onunla karşılaşmaya hazır olmadığını belirtmeye hiç gerek yoktu. Sonra kardeşini ve acısını düşündü. Acımasızlık doğru göründü.

"Hemen arıyorum."

"İyi. Onu mümkün olduğunca çabuk görmek istediğimi söyle."

Zach telefonu kapadığında cennetin kudreti, diye düşündü. Katie'nin Marcelli evliliklerinin hiç bitmeyeceğiyle ilgili sözünün üzerinden daha ne kadar geçmişti ki? Dora'yı aradı ve öğleden sonraki görüşmelerini erteledi. On birdeki ortaklar toplantısından hemen sonra kuzeye yöneldi. Sonunda otobana girdiğinde yaklaşık bir olmuştu ve çıktığında da saat üçe geliyordu. Her iki tarafta da göz alabildiğince üzüm bağları dizilmişti. Süslü bir tabela kavşakta turistleri herkese açık şaraphanelere yönlendiriyor, kışın bile tesislerin tatmak için haftanın yedi günü açık olduğunu belirtiyordu.

Zach karşı yöne döndü ve bir süre sonra kendini arabasını ana binaya giden kemerin altından geçerken buldu.

Soluk sarı çiftlik küçük tepenin zirvesinde duruyordu. İlk ziyareti geceydi. Ana binanın canlı renklerini ve çevresindeki yapıları takdir edemeyeceği bir zamandı. Pencerelerde çiçek kutuları aslıydı. Kırmızı ve sarı çiçekler çatıyla eşleşiyordu.

Parıldayan ferforje siyah metal, daireler yaparak aşağıya iniyor; balkon parmaklıkları ve araba yolundaki sokak lambası direklerinde dönerek karmaşık şekiller oluşturunuyordu.

Evin önüne yanaştı ve park etti. Katie onu bekliyor olmalıydı çünkü daha arabasının kapısını kapatmadan ön veranda da görünmüştü. Yüz ifadesi ihtiyatlı ve üzgündü. Şüphesiz onun "Sana söylemiştim," diyeceğini düşünüyordu.

Zach bilinen gerçekler üzerine nefes tüketmeye inanmazdı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedikten sonra aceleyle ön basamakları inip karşısına geçti.

Zach, Katie'nin gözlerini karartan üzgün ifadesini ve alt dudağını ısırmasını görerek "Burada olduğum için memnun olduğumu söylemeyeceğim," dedi. Kirpikleri nemliydi. Ağlamıştı.

"Bu gerçekten berbat bir şey!" diye itiraf etti. "Herkes Jeff'i severdi. Boşananın Brenna olduğunu biliyorum ama hepimiz sırtımızdan vurulmuş gibi hissediyoruz."

Zach, "Üzgünüm," dedi ve bir an içten olduğunu fark etti. "Bu kimse için kolay değildir."

"Sen iyi bilirsin."

Zach kolunu ona doladı. "Klişe olduğunu biliyorum ama zaman ılaçtır. Bir süre daha kötü olacak ama sonunda her şey daha iyi olacak."

Katie ona baktı. "Söz veriyor musun?"

Zach onun Marcelli evliliklerinin sonsuza kadar sürdüğü konusunda verdiği sözü düşündü ama bir şey söylemedi.

"Kesinlikle!"

Katie, Alice'in Harikalar Diyarı'na seyahatinden sonraki yetişkin haline benziyordu. Bir saç bandı uzun, dalgalı saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Hırkasıyla ve sandaletiye eşleşen basit pamuklu bir elbise giymişti.

Zach "Soğukkanlı kalmak önemli!" dedi "Brenna'nın buna ihtiyacı var. Şokta ve olan bileni idrak etmesi birkaç gün sürecek."

Katie başını salladı. "Şokta olan sadece Brenna değil." Eve baktı. "Sanırım girmeliyiz."

Evin yolunu gösterdi. Bütün Marcelli kadınları fazla konuşmadan dikiş dikerek bir arada oturma odasında oturuyorlardı. Sadece Brenna gruptan ayrı oturuyordu. Pencereden dışarıya bakıyordu.

Zach iğnelerin dantelde yansımaları seyretti. Neredeyse görünmez boncuklarla kancalı iplik onları koruyordu. Yanar döner inciler, örümcek ağının üzerindeki çiğ gibi parlıyordu. Kadınların adeta örümcek gibi oğlunu tuzağa düşürmek için dokudukları kapıyı görünce bir an için donup kaldı.

Mia başını kaldırdı ve onu gördü. "Zach! Buradasın."

Kalktı ve ona doğru koştu. Büyükanne de kalktı ama Francesca gibi yerlerinde kaldılar. Colleen odayı geçti.

"Zach, geldiğin için teşekkürler." Koluna dokundu. "Yardım etmek adına bütün o yolu kat ettiğin için sana minnettarız."

Zach Brenna'yı kocasından boşanırken temsil etmenin teknik açıdan yardım olarak nitelendirileceğinden emin değildi ama Colleen'in tarifine karşı çıkmadı. Buradaydı, çünkü ailenin ona borçlanmasını istiyordu.

Lanet büyüklükte bir kredi kazanmayı planlıyordu. Zamanı geldiğinde, ödeme alacaktı, David'i alacak ve kaçacaktı.

Brenna ona doğru dönen son kişiydi. Gözlerindeki afallamış inanmayan ifadeyi tanıyordu. Brenna şimdi kendini savaş alanına girmiş bir kadın gibi hissediyordu. Savaşın başında yaylım atışı yaparsa kurtulabileceğini söylemek onun işiydi. Savaş bitmeye çok uzaktı.

"Aç mısın?" diye sordu Büyükanne. "Makama var."

İçinde bu evde her zaman makarna olduğuna dair bir his vardı. "Ben iyiyim."

"Biraz çay?" diye sordu Büyükanne M. "Zaten hazır, hiç sorun değil!"

Brenna ona doğru yürüdü. "Zach'i yiyecek içecekle boğmayalım," dedi. Zach, yaklaştıkça kızarmış gözlerini ve ağzının titremesini daha net görebiliyordu.

"Misafirperverliğiniz için minnettarım ama gerek yok."

Brenna yutkundu. "Buraya oldukça hızlı geldin. Katie aradıktan sonra aslında senden o kadar yolu gelmeni istemem gerektiğini fark ettim."

"Benim işimde ev çağrıları o kadar sıra dışı değil." Aslında durum farklıydı ama Brenna bunu bilmek zorunda değildi. Bu berbat durumdan oğlunun hayatını mahvetmesine engel olacak bir fayda sağlayabilirdi. Yine de bu Brenna için elinden gelenin en iyisini yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Boşanma avukatlarının ev çağrıları almasında bir yanlışlık var ama doktorlarınkinden yok," dedi Brenna. "Neyse bu konuyu geçelim."

"Kesinlikle!"

Ailesine baktı ve holü işaret etti. "Hemen orada bir kütüphane var. Soldan ikinci kapı. Bence orası en uygun yer."

Colleen onu engellemek için hareket etti. "İçimizden birini ister misin? Beni, Francesca'yı veya Katie'yi?"

Brenna annesine zayıf bir gülümsemeyle "Hayır. Tanıklar olmadan da yeterince çirkin olacak," dedi. "Ben iyiyim."

Büyükanne Tessa tespih boncuklarını çekti ve içinden mırıldanmaya başladı.

Colleen kızına sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa çağır."

"Çağırırım."

Brenna yolu gösterdi. O ve Zach üç duvara dizilmiş kitap raf- lanyla dolu büyük odaya girdiler. Cumbanın yanında geniş bir masa ve şömineye bakan iki deri koltuk vardı.

"Bunu resmi bir şekilde de yapabiliriz," dedi Brenna eliyle masayı göstererek. "Oturamaz mısın?"

Zach çantasını yere koydu ama sandalyeye oturmak yerine masanın köşesine yaslandı. Brenna kapıya doğru yürüdü. Vücutundaki gerilim yayılıyordu. Sanki bir esinti varmışçasına omuzlarını kamburlaştırdı. Zach'in seneler içinde karşılaştığı pek çok eşten farkı yoktu. Terk edilmiş eşler, intikam almak istediğinden emin olmayan eşler veya ikinci bir şans isteyen eşler.

Zach, sanki havayı tartışacaklarmış gibi, "Neden ilk ben başlamıyorum," dedi. "İşleri nasıl ele almayı sevdiğimi anlatacağım, yöntemlerimin sana uygun olup olmadığını bana söylersin."

Brenna konuşmadan kafasını salladı. Volta atmaya da bıraka- mamıştı.

Zach söze, "Boşanmak zorunda değilsin," diyerek başladı.

Kelimeler tanıdıktı. Bu konuşmayı sayısız kez yapmıştı. İki amaca hizmet ediyordu. Birincisi onun başlaması müvekkillerini genellikle rahatlatıyordu. İkincisi boşanma aşamasında duygusuz olması kararsızların şok geçirmesine ve bir iki yıl için bile olsa evliliklerine geri dönmelerine yol açabiliyordu. Boşanmak çirkindi, yıkıcıydı ve pahalıydı. Emin olmayanlar bu işe girmemeliydi.

"Eğer boşanmak istediğine karar verersen bugün bu konuda bir şey yapmak zorunda değilsin."

Brenna pencereye ulaştı ve ona bakmak için döndü. "Eğer bu senin standart çizginse, nasıl hâlâ bir işin var?"

"Bu bir sorun değil."

Kadın içini çekti. "Dur tahmin edeyim. Çünkü dünya adi heriflerle evlenen aptal kadınlarla dolu. Değil mi?"

"Bunun gibi bir şey." Zach bekledi ve kadın tekrar konuşmayınca devam etti. "Bana ne anlattırsan anlat özeldir.

Avukat- müvekkil gizliliği demek senin özelini kimseyle tartışmayacağım demektir." Hafifçe gülümsedi. "Ailenle bile!"

"Ailemin insanları konuşturmak için ilginç yolları vardır."

"Ben epey sertimdir."

"Katie senin en iyisi olduğunu söylüyor."

"Sonuna kadar gitmekten korkmam. Ama bir şeyi aklından çıkarma! Boşanmak hayatını öyle bir değiştirecek ki bunu hayal bile edemezsin. Eğer istiyorsan, işlemleri başlatacağım. Gerçi eğer fikrini değiştirirsen kolayca durdurabilirim de."

Brenna volta atmaya bıraktı ve ona baktı. "Sen bir boşanma avukatısın. Bana neden vazgeçmekten söz edip duruyorsun?"

"Çünkü eğer boşanma yoluna gideceksek, işbirliğine ihtiyacım var. Kararsızsan bunu yapamayız."

Zach her şeyin üzerinden geçen standart konuşmasıyla devam etti. Brenna onu dikkatle dinledi ve saatlik ücretini söylediğinde ürkmedi.

Bitirdiğinde, masanın arkasına geçip oturdu. "Şimdi sen konuş," dedi "Bana zamana ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin, cc- henneme git diyebilirsin veya sadece ağlayabilirsin."

Brenna'nın ağzının bir köşesi hafifçe seğirdi, neredeyse gülümsüyor gibiydi. "Kadınların gözyaşlarına epey alışkın olmalısın."

"Bir sürü kızgın erkek müvekkilim oldu"

Brenna masanın karşısındaki bir sandalyeye doğru yürüdü ve kendini yumuşak derinin üstüne bıraktı. Katie'den bir ya da iki yaş daha küçük olduğunu sanıyordu ama şu anda çok daha büyük ve yorgun görünüyordu.

SUMU MaiUry

Duygusuzca, "Boşanma konusunda bir sorun yok," dedi. "Jeff beni aldattı."

"Bu saldırmak için sebep olmak zorunda değil."

Brenna, "Benim için sebep!" diyerek ona baktı. "Pişman değil ve geri dönmeyecek. Bana boşanma kağıtlarını çoktan doldurduğunu söyledi."

Zach bir dosya kağıdı çıkardı. "Bu öbür gün veya ondan sonraki gün celp alacaksın demektir. Kendini buna hazırla."

"Harika. Yani vurmaya devam ediyor?"

"Geri vurmana yardımcı olabilirim. Hğer istediğin buysa."

"İntikam şu anda kulağa çok hoş geliyor. Sanırım bütün bunların içinde iyi bir nokta var ki adımı değiştirmek zorunda kalmayacağım. Onunkini hiç almadım. İçimden bir ses almamamı söyledi. Sanırım dinlemem gereken daha büyük bir mesaj vardı."

Zach öne doğru eğildi. "Sana evliliğinle ilgili birçok soru sormak zorundayım, ikiniz hangi mülklere sahipsiniz gibi. Bununla şimdi ilgilenmek ister misin?"

Brenna başıyla onu onayladı.

Zach dosyasından bir form çekti ve ona uzattı. "Karar verdiğin zaman bu bilgilere ihtiyacım olacak."

Brenna kağıdı okudu. "Banka hesap numaraları, kredi kartı hesapları ve araba ruhsat bilgileri... Sanırım bir sürü kişisel bilgi almak istiyorsun."

"Eğer özel bir anlaşma yoluna gidilmezse mahkeme de bunları isteyecektir. Kaliforniya ortak mülkiyet eyaleti. Her şey yan- yana ayrılır."

"Bana uyar."

"Güzel, şimdi bana ilişkini anlat."

Brenna bir topun içine kıvrılmayı ve bütün dünyanın onu rahat bırakmasını istiyordu. Yaşadığı bu kayıtsızlık şu an için kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Bir an için kalbi neredeyse ağzın- iftldayan

dan çıkacak kadar hızlı atarken bir sonraki dakika sanki nabzını dahi bulamıyordu. Hem sıcak hem soğuktu.

Vücudunun her yeri sızladı.

Yirmi dört saatten daha az bir süre önce çok mutluydu. Aptal ama mutlu. Yirmi dört saat önce bir başkasını becermekle meşgul bir kocanın tıp fakültesi harçlarını ödeyebilmek için nefret ettiği bir işte çalışıyordu.

Kızgınlık her yanını sardı. Kızgınlık, hırs, hüsrân ve utanç. Kendini aşağılanmış hissediyordu. Yaşlı ve kullanılmış.

Bunların hiçbiri Zach Stryker'a boşanmasında yardım edemezdi. Bu yüzden adamın istediği gibi evliliğiyle ilgili her şeyi anlattı.

Zach, "Beraber paylaştığınız bir ev var mıydı?" diye sordu.

Brenna, "Bu sabah çıkıp gidene kadar," diye cevapladı.

"Peki bir yatak?"

Brenna ona baktı ama Zach ona bakmıyordu. Onun yerine dosyasına notlar karaladı. Brenna'nın yanaklarına ateş bastı. O anda dizlerinin üzerine çökmek ve Tanrı'ya İtalyan genleri için şükretmek istedi. Dolgun vücutlu olabilirdi ama en azından zeytin rengi teni kızardığının çok belli olmasına engel oluyordu.

"Eğer beraber uyuyup uyumadığınızı soruyorsan, o halde cevabım evet. Her gece." Kaşlarını çatı. "Konferanslara gittiği zamanlar hariç." Birden bunun son zamanlarda çok sık olduğunu hatırladı. Yaşlar gözlerinden aktı. "Seksi soruyorsan. Sık değildi."

Geçen dört ayda bir kez bile değil diye hatırlattı kendine. Jeff'in her seferinde çok iyi bir bahanesi oluyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Seks yapmamaya sebepler bulmak için zamanını harcayacağına bütün yapması gereken ona doğruyu söylemekti. Eğer Brenna diğer kadını bilseydi sorma zahmetine girmezdi.

Aşağılanmak Brenna'nın boğazını tırmalıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ama bir aptal gibi sonunda ihtisas dönemini bitirmesinden ya da bir sürü doktorla yaptığı görüşmelerin stresinden kaynaklandığını düşünmüştü.

"Çocuğunuz yok, değil mi?"

"Doğru."

"Hamile misin?"

Soru ona elektrik gibi çarptı. Büzülmüştü ve nefes almakta zorlanıyordu.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü bir çocuk bütününü yeni yasal karmaşalar demektir. Hamile misin?"

"Hayır."

Kontrolünü geri kazanabilmek için dudaklarına bastırdı ama boşunaydı. Yaşlar gözlerinden boşaldı.

Ayağa fırladı ve masanın çevresini geçti. Bir kutu mendil alt çekmeceye duniyordu. Kutuyu çıkardı ve yerine döndü.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Bu hassas bir konu."

Brenna "Evet," diye içini çekti ve gözyaşlarını sildi. "Ben çocuk istiyordum, Jeff ise beklememiz gerektiğini söyleyip duruyordu. Tıp fakültesini bitirene kadar bekle, stajı bitene kadar bekle, sonra kendi pratisyenliği bitene kadar bekle. Haftada seksen saat çalışıyordum yani derin derin düşünmeye ya da başka bir şeye vaktim yoktu ama Tanrım..." Sandalyesine yaslandı ve gözlerini kapattı. "Çocuk istiyordum."

Hâlâ istiyordu. Tek farkı şimdi kocası yoktu. Kocasız, bebek- siz. Kalbi burkuldu.

"Herhangi bir evlilik sözleşmeniz var mı?"

Doğruldu ve Zach'e baktı. "Hayır. Bunu asla düşünmedik."

"İçinizden biri para sorunuyla geldi mi?"

Şaka yapılmıyormuş gibi güldü. "Hayır. Jeff bir sürü borç getirdi aslında. Öğrenci kredileri... Zaman geçtikçe sadece biraz daha büyüdüler."

"Yani aslında sen onu tıp eğitimi sürsünce destekledin, evlenmeden önce yaptığı borçları ödedin."

İpldayan

"Aynen öyle."

"O da aynı zamanda çalıştı mı? Yarım gün veya yaz işi gibi?"

"Hayır. Bunun onun işi olduğuna karar vermiştik." Çünkü lanet bir aptaldı diye düşündü sertçe. Mükemmel, destekleyici, seven bir eş olmak istediği şeydi. Eğer bu iki işte çalışmak, boş zamansız kalmak demekse, o evliydi. Ailesinden ve şaraphaneden vazgeçmişti, hem de ne için!

Tuttuğu mendili yumak yaptı. "O hiçbir şey yapmadı. Ben çalıştım, ben pişirdim, ben temizledim, kuru temizlemeden kıyafetlerini ben aldım." Hakkında konuşmak onu daha çok sinirlendiriyordu. Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "İnanamıyorum. Hayatımın bunca yılını ona verdim ve şimdi elimde hiçbir şey yok. Üniversiteye gitmedim, eğitimim yok! Onun karısı olmak dışında bir hayatım yok!"

Zach'e döndü. "Ona her şeyimi verdim ve bu da ödülüm."

"Onu sevdin."

"Bir aptaldım." Şakaklarını ovaladı. "Kocamı tıp fakültesinde okuttum ve o beni daha genç bir kadın için terk etti. Bunun olması beklenmiyordu, en azından on yıl içinde."

Zach yanıt vermedi. Brenna söyleyebileceği bir şey olmadığını biliyordu. Onun yerine "Jeff'ten ne istiyorsun?" diye sordu.

Brenna sakın bir şekilde, "Öç almak!" dedi. "Ödemesini istiyonum. Beni kullandı ve fırlatıp attı." Daha kötüsü canını yakmıştı ama bunu söylemeye niyeti yoktu. Aslında ironik bir durumdu. Jeff bir kardiyologdu - ve nasıl kalp kırılacağını kesinlikle biliyordu.

"Barışma ihtimaliniz olmadığına emin misin?"

Brenna gülmeye çalıştı. "İlgilenmiyor. Çoktan hayatına devam etti. Ben de ilgilenmiyorum. Birkaç sürtük becersin. Muhtemelen benim yatağında. Onun olsun."

"Fikrini değiştirebilir."

"Sanmıyorum. Bence kullanılmış karısı yerine sürtüğünü bırakma ihtimali epeyce düşük."

"Ya sen? Ya akli başına gelir ve sersemin teki olduğunu anlarsa. Ya sana geri dönmek için yalvarırsa? Ona izin verecek misin?"

Brenna soruyu düşündü. Bu sabah Jeff gelişigüzel bir şekilde evliliklerinin bittiğini söylediğinde ve boşanma kağıtlarını doldurduğunda dünyasını sanki bir meteor yok etmiş gibi hissetmişti... Ezilmişti - milyonlarca parçaya ayrılmıştı ve bir araya gelebilme ümidi hiç yoktu. O anda hayatını tekrar eski haline getirebilmek için her şeyi yapabiliirdi.

Ondan sonra duygulan adeta bir lunapark trenine binmişti. Ne yapacağını bilene veya nerede bitireceğine kadar, iniyor çıkıyor, tehlikeli bir hızda dönüyordu. Ama bir şeyi biliyordu.

"Onu geri istemiyorum," dedi kesin bir dille.

"Affedemeyceğim sadece aldatması değil. Denemek bile istememesi. Söz hakkım veya seçeneğim yoktu. Bittiğine karar verdi, bu yüzden de kağıtları doldurdu. Ona bir daha asla güve- nemem. Kırılan şey tamir edilemez."

Bakışlarını dengeledi ve Zach'e baktı. "Onun cezalandırılmasını istiyorum."

Zach başını salladı. "Bunu yapabilirim. En iyi yaptığım şeylerden biri bu."

Y

azıcı sayfa üstüne sayfa basıyordu. Mia aynı kendisi gibi kaybolmuş görünen David'e bakıyordu. Evlendirme dairesi departmanındaki mükemmel giyimli hiç bitmeyecekmiş gibi görünen listeyi ayırırken gülümsedi.

"Şimdi, bunlar sadece fikirler. Listedeki her şeye kayıt yapmanıza gerek yok."

Mia öneri kağıtlarını aldı. "Tamam. Harika. Biz, şey, bakabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Tercihlerinizi yapınca altına yazın. Eğer sorunuz olursa ben buradayım."

Tekrar gülümsedi, mükemmel makyajlı mimikleri zar zor kıpırdıyordu. "Kalem lazım mı?"

Mia omzuna astığı çantasını okşadı. "Bir tane var, teşekkürler." Sonra David'i kolundan yakaladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Korkutucu bir kadın," diye fısıldadı işitme mesafesinden çıktıklarında. "İnsanlar konuştuklarında yüzlerinin hareket etmesi gerekmiyor mu?"

Ama David önem vermiyordu. Onun yerine büyük porselendeki vejetaryen yemeğine bakıyordu.

"O zaman bir tane seçmek zorundayız, öyle mi?" diye sordu, kelimelerinde umutsuzluk vardı.

Mia listeyi tarayarak "Ana fikir bu," dedi. "Aman Tanrım, sadece tabak, çanak listesi bile bölümlere ayrılıyor. Porselen diye adlandırdıktan da listelenmiş... Tabaklar, kaseler, tatlı tabakları, meyve tabakları..."

David Mia'ya baktı. "Meyve tabağı da ne?" Mia kıkırdadı ve listeyi taramaya devam etti. "Servis parçaları. Sonra sofraya takımları geçiyorsunuz. Sanırım bunlar çatallar ve bıçaklar. Ah bir de günlük porselen ya da dayanıklı seramik kaplar var. Sanırım bu da iki takımımız olması gerektiği anlamına geliyor." Posta pulu büyüklüğündeki mutfağını düşündü. "Bunların hepsi için yerimiz olduğunu sanmıyorum."

David listeyi aldı. "Su bardakları, şarap bardakları, viski bardakları, büyük su bardakları. Viskili soda bardağı mı?"

"Bir çeşit kokteyl." Mia derin bir nefes aldı. Nasıl olduysa gelecek hediyeleri seçmenin daha eğlenceli olacağını düşünmüştü. "Tamam, sadece porselenlerle başlayalım. İki şöyle dursun bir tam set için bile yerimiz yok, o yüzden her zaman kullanabileceğimiz bir model beğenelim. İleride bir evimiz falan olursa, iki setle ilgileniriz. Buna ne dersin?"

"Harika!" diyen David yüzün üstündeki modelin olduğu duvar sergisine baktı. "Hangisini seçmek istersin?"

Yirmi dakika sonra Mia nişanlısını boğmaya hazır. Kız çiçekleri seviyordu, o sevmiyordu. Kız renkli istiyordu, David bejin herkes için yeterli bir renk olduğunu düşünüyordu. Sonra David üzerinde üç boyutlu meyvenin olduğu bir model seçti ve Mia kusmak istedi. Meyve tabaklarının aslında kase boyutlarında tabaklar olduğunu keşfetmişlerdi. Bir de her ikisinin de altın yıldızdan nefret ettiğini. Ancak bunun dışında hiçbir konuda net bir uzlaşmaya varamamışlardı.

Güzel porselenin ortasında kan dökmek yerine Mia bir öneride bulundu.

Listeyi tekrar bölüm isimleriyle katlayarak "Farklı bir şeylerle başlamak ne dersin?" diye sordu.

"Mutfağınızı doldurmak - küçük aletlerden başlayabiliriz!"

"Kulağa hoş geliyor."

Yollarının üstündeki sofraya takımını geçerek o departmana yöneldiler. Tabakları bile seçemediklerine göre Mia keskin bıçak olan herhangi bir bölümden uzak durmalarına karar vermişti.

Ama mutfak eşyalarının da bıçakları vardı. Aynı zamanda daha önce hiç görmediği düzinelerce aletle karşılaşmıştı. Ne amaçları hakkında bir fikri vardı ne de yararları. Meyveleri kuruttuğu söylenen çok aşamalı bir aletin önünde durdu.

David, "Kim kurutulmuş meyve yer ki?" diye sordu.

"Ben!" Mia aleti gözden geçirdi. "Satın almak daha kolay olmaz mı?"

"Ya da cips yemek." David makama yapan iri kutuyu dürttü. "Babam pek yemek pişirmez. Ondan bir şey öğrenmediğime eminim."

"Bana bakma. Bizde hep büyükanneler pişirir."

Çocuk kolunu ona sardı ve sırtı. "Eş olacaksın, Mia. Sanırım öğrenmelisin."

Mia kolundan kurtularak omuz silkti. "Böyle bir şey olmayacak. Sadece kadın olduğum için sana bakacağımı sanma."

Bana kalırsa cv işleri yarı yarıya paylaşılacak ve bu yemek pişirmeyi de içeriyor."

Birden David'in gülümsemesi dondu. "Yemek pişirmeyi öğrenmeyeceğim."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü okulla meşgul olacağım."

"Peki, ben olmayacak mıyım? Sen hâlâ bölümünü seçmeyi düşünürken, ben mastıra başvuruyor olacağım. Bir doktora programına gireceğimi farz ederek düzenli derslerimi alacağım ve bir konsoloslukta yarım gün çalışacağım."

"Mia, ben erkeğim."

Kız duvarın yakınındaki bıçak çeşitlerine baktı. Ama babasının hep söylediği gibi, şiddet beceriksizlerin sığınağıydı.

Sakinleşmeye çalışarak "Sanırım ne sen ne de ben pişirmeye- ceğimize göre, sık sık dışarıdan sipariş vereceğiz," dedi.

"Bana uyar."

"İyi haber kampusun etrafında tonlarca harika yer var. Ayrıca D.C.'de deneyebileceğimiz bir sürü yeni yer olacak."

Kahve makineleri sergisini gördü. "Hey bunlardan bir tane alabiliriz. Sen ne diyorsun?"

Ama David onu takip etmedi. Onun yerine elleri cebinde, alnına düşmüş saç tutamıyla koridorun ortasında durdu.

Kız ona döndü. "Ne oldu?"

"Georgetown'dan söz ediyorsun."

"Elbette. Biliyorum başka okullara da başvurmalıyım ama asıl istediğim o," dedi inatçı ifadesine kaşlarını çatarak.

"David, bu yeni bir haber değil."

"UCLA'ya başvuruyor musun?"

Kız zeminin bataklığa dönüştüğünü hissetti. Oradaki lisans deneyiminden hoşlanmasına rağmen, çalışmalarına devam etmek için başka bir okula gitmek istiyordu. Tercihen doğu sahilinde bir yere.

Kaçamak bir cevapla. "Henüz karar vermedim," dedi.

"Sen mezun olduğunda benim hâlâ okumam gereken iki senem olacak."

Mia, kendini suçlu hissetmekten nefret ederek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Biliyorum." Biliyordu. Sadece düşünmekten hoşlanmıyordu.

Sonra kendine suçlu hissetmesini gerektirecek bir şey olmadığını hatırlattı. Bu onun yaşamıydı, onun rüyası, onun kariyeriydi. Altı sene önce nasıl bir şey olduğunu öğrendiğinden beri Dışişleri Bakanlığına girmek istiyordu. O çoktan uzlaşma yapmıştı. Sıra onda değil miydi?

"Bak," diye söze girdi Mia. "Japonca dersini Japonya'da almak istemiştin ve sen de bunun hoş olacağı konusunda hemfikiridim. Balayımızı orada geçirmeyi konuşmuştuk. Sııra fikrini değiştirdin ve gitmek istemedin. Böylece D.C. olarak değiştirdik. Şimdi ben dil dersini alacağım ve sen yaklaşık altı hafta takılacaksın. Ben bunu sorun etmiyorum. Neden sen de mastırımı UCLA'da yapmak istememi sorun etmemeyi denemiyorsun?"

"Çünkü bu okul değiştireceğim demek oluyor."

Mia bağırmmaya çalışarak. "Bunun sorun olmadığını söylemiştin," dedi. "Her şey seninle ilgili olmak zorunda mı? Senin yemek pişirebilen, yabancı bir dili yabancı bir ülkede öğrenemeyecek ve kendine ait hayali olmayan bir eşe ihtiyacın var. Tüm bunlara karşın senin ne bir hayalin ne de bir planın var! Lanet bir branşın bile yok!"

Birbirlerine baktılar. Mia ilk göz kırpan olmayı reddetti.

David içini çekti, sonra omuz silkti. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum Mia. Bütün cevapları olan sensin. Belki bana sen söylemelisin."

Aniden hediye seçimi iyi bir fikir gibi görünmedi. Mia kağıdı dikkatlice ikiye katladı.

"Bak. Üzerinde çalışmam gereken bir raporum var. Bunu başka bir zaman yapmak ister misin?"

David omuz sikti. "Tabii."

Yürüyen merdivene doğru yöneldiler. Mia kendini nefes alamayacak kadar garip hissediyordu. Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündü çılgınca. Değil mi? O ve David nişanlıydılar. Mutlu olmaları gerekmiyor muydu?

Katie Zach'in ofisine ilk kez girdiğinde hayatının iş teklifini aldığı için heyecanlıydı. İkincisinde aşağılanma sonrası tepkilerle uğraşıyordu. Şimdi ise sadece müşterisi değil aynı zamanda basit bir öpücükle dünyasını sallayan (rahatsız edici ama doğruy- du) gülecekteki akrabası olması gerçeğiyle boğuşuyordu. O aynı zamanda kız kardeşinin boşanma avukatıydı. Eğer biraz daha karıştırlarsa ortak yaşam biçimine dönüşeceklerdi.

Bunun olmaması için kararlıydı. Tedbirli, savunmada ve tamamıyla profesyonel olmalıydı. Hormonsal reaksiyonlara izin yoktu.

Dora Preston Zach'in ofisinin dışında oturuyordu. Katie'yi gördüğünde gülümsedi. "Seni bekliyor," dedi Dora.

"Doğru içeri gir!"

"Teşekkürler."

Katie sırtını dikleştirdi. "En iyisi sensin" duasını düşünmeye çalışarak köpek balığının sığınağına adım attı.

Zach onu gördüğünde ayağa kalktı ve gülümsedi. Zach'in gülümseme aşısını kabul ettiğinde aniden eridi.

Dur! Erimek yok, dedi kendi kendine. Onu görünce heyecanlanmak yok. Asla!

"Katie, seni görmek ne güzel!" Zach masasının etrafını dolaştı ve ona yaklaştı. Elini sıkmak yerine üst kolunu sıktı, Katie'yi gördüğüne gerçekten memnun bir hali vardı. Uh-Huh. Katie kendi kendine kesinlikle serin kanlı, dedi. O adeta bir buzdu.

Katie de soğukkanlı bir tavırla, "Kağıt işleriyle uğraşmaya geldim," dedi tıka basa dolu çantasını kaldırarak. Diğer elinde taşınabilir bir dosya kutusu tutuyordu.

Zach onu masaya yönlendirdi, kahve teklif etti ve Katie de kabul etti. Zach küçük çay tepsisine doğru ilerleyip ona bir fincan kahve hazırlarken Katie de çantasını açtı ve dosyalarını çıkarttı.

"Süt? Şeker?"

"Sade lütfen," dedi Katie.

Zach Katie'nin yanına oturmak için döndüğünde o çoktan masaya bir sürü örnek davetiyeyi yaymıştı.

"Matbaaya vermek için siparişe karar vermemiz gerekiyor," dedi. Siyah ve alını kenarlı kalın kağıt davetiyeyi işaret ederek, "Ben bunu sevdim," dedi.

Zach güldü. "Seçtiğim en son davetiyelerin üstünde oyuncak askerler vardı. Sanırım David'in on birinci yaş günü partisi içindiler. Neyi sevdiysen onu seç."

"Ben seçmekten mutlu olurum. Ama seçimi ortaklarına göstermek istemez misin?"

"Bahsi bile olmaz."

Katie bir an için kendini unuttu ve gülümsedi. "Tamam. Yani sen parti organizatörü değilsin."

Ana listesini çıkardı ve davetiyenin numarasını not etti. "Şimdi ben işlere başlamadan önce senin bir şey yapman gerekiyor. Ve bu bütçe onayı." Beş sayfalık dokümanda her türlü masraflar, likör gibi bazı kalemler bile talimini değerleri biçilerek listelen- mişti. Zach dokümanı aldı ve inceledi.

Birkaç dakika soma "Çok titizsin," dedi.

"Deniyorum. Aşağıda not ettiğim gibi üç yüz doların üstünde beklenmeyen masraflar olabilir. Yazılı bilgiyi sana hemen gönderirim."

"Yeterince adil." Biraz daha inceledi. "Yetişkinler için hediye çantaları mı? Bunlar çocuklar için değil miydi?"

"Tam olarak değil. Sıradan misafirler için küçük daha az pahalı çantalar yaptım ve üst sınıflar için de tam bir dinamit!" Omuz silkti. "Bunu ben de anlamıyorum, ama bir şeye bedava sahip olmak insanlara inanılmaz bir heyecan veriyor. Ben genellikle en sevdiğim kozmetik mağazasında küçük promosyonlar teklif edildiğinde çok mutlu olurum, hiç kullanmayacağım bir şey olsa bile. Hediye çantası misafirlerimize parti hakkında güzel şeyler söylemekten çok daha fazla cılgınlardır."

Zach bütçenin üzerinde çalışmaya devam etti. Okurken Katie de onu izliyordu. Gözlerinde çok seksi bir şey var, diye düşündü.

Tabii bir de gülüşü... Aynı zamanda her zaman çok rahat görünmesini de seviyordu.

Sessizce inledi. Lanet olsun. Buz gibi olmaya ne olmuştu? Onu yok say. Zach'in ona dönüş şekli düşünülürse bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

Zach bütçeyi masaya fırlattı. "Hemen ortaklarıma götüreceğim. Sana ne zaman bilgi vermem gerekiyor?"

"Bir hafta içinde. Davetiyelerin işlenmesi gerekiyor. Bazı yiyecekler çoktan sipariş edildi. Ve çiçek seçimiyle ilgili travmaya girmeme bile gerek kalmayacak."

"Lütfen girme!" Sandalyesine yaslandı. Sanırım bu smokinimi kuru temizlemeye götürmeliyim demek oluyor.

"Bunun için bana şikayet etme! Sen en azından tam olarak ne giyeceğini biliyorsun. Oysa benim mükemmel elbiseyi bulmam, içine girmem ve misafir gibi görünmemem gerekiyor."

Zach koyu kaşlarını kaldırdı. "Peki, sana eşlik edecek birileri olmayacak mı?"

Tek eksiği gerçekten böyle bir yaklaşımdı. "O gece çalışacağım."

"Bir Bay Doğru yok mu?" Katie onun boş gevezelik mi yaptığını yoksa biriyle görüşüp görüşmediğini anlamaya mı çalıştığını kestiremiyordu. İkinci ihtimal kalçalarını karıncalandırdı.

"Bay Yeterli bile yok. Ya sen? Sen kimi getireceksin?"

"Karar vermedim. Brenna nasıl?" diye sordu.

"Çiftlikte takılıyor. Ruh hali güçlü bir intikam isteği ve perişan olma arasında savruluyor."

"Biten bir evlilik, ölüm gibidir. Kederlenme sürecinden uzaklaşmak zaman alır."

Zach'in anlayışı Katie'yi şaşırtmıştı. Ta ki kendine onun yaşamak için yaptığı şeyin bu olduğunu hatırlatana dek. Ne de olsa bu onun alışkın olduğu bir şeydi.

"Brenna onunla birkaç hafta bir araya gelmeyeceğini söyledi." Zach başıyla onayladı. "Düzenli olarak konuşacağız ama yüz yüze olmaya gerek yok. Bütün kağıtları doldurdum. Anlaşmaya değinmek zorundayız ve bu planlama gerektirir."

"Jeff'in avukatını tanıyor musun?"

Zach tekrar gülümsedi ama bu arkadaşça bile değildi. "Onunla daha önce uğraştım. Endişeye gerek yok. Her anlamda ondan çok daha iyiyim."

"Çok iyi dersem tam bir sürtük olduğumu düşünür müsün?"

"Hayır. O senin kız kardeşin. Acı içinde ve bunun için öz almak istiyor." Zach kızı gözlemledi. "Her ikisini birden alamazsın. Katie. Önce taktiklerimden şikayetçi olup daha sonra onları kendi ihtiyacın için kullanamazsın."

"Aslında yapabilirim. Ama çok adice olur." Getirdiği kağıtları karıştırdı. Üç set bütçe dosyası daha çıkardı. "Kopya çıkartmak zorunda değilsin."

"Çok düşüncelisin."

Kız kardeşinin boşanma konusuna geri döndü. "Marcelli evliliklerinin sonsuza kadar sürdüğüne dair teorim tökezlemiş olmasına rağmen Mia ve David'in nişanını bozmak için hâlâ senin tarafında değilim."

"Bununla ilgili bir problemim yok. Fikrini değiştirmek için her türlü yöntemi kullanma hakkımı saklı tutuyorum."

"Neden ben?"

Zach sandalyesine yaslandı ve soruyu düşündü. "İki sebep, hayır üç. Birincisi en rahat sana ulaşabilirim. Yani bu çekiciliğimi kullanabilmek için yeterli zaman anlamına geliyor." Katie'nin gözleri şaşırarak büyüdü. "Çekicilik mi? Hiç fark etmemiştim."

Zach sırtıttı. "İkincisi ailen seni dinliyor. Eğer seni ikna edersem sen onları ikna edersin veya en azından Mia'yı. Ve önemli olan tek kişi de o."

"Bu asi;» olmayacak."

"Bahisleri açıyorum."

"Eminim. Üçüncüsü ne?"

Zach bütün bakışlarını ona yöneltti. Koyu mavi gözleri hafifçe kısıldı ve yüz ifadesi adeta vahşilçti. "Beni en çok ilgilendiren Marcelli sensin."

İç i adeta parçalara bölündü; şaşırdı, korktu ama ilgisiz gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Bu kadar zaman büyükbaba Lorenzo ile geçirdiğin vakit eteklerini uçurmadı mı diyorsun yani?"

"Etek giymem ama eğer giyseymdim bile, cevabım hayır!"

"Bunlar harika sebepler. Paylaştığın için teşekkürler." Çantasını toplamaya çalıştı.

"Biraz erkenci değil misin?"

"Başka bir toplantım var."

"Ya seni ikna etmek için birkaç dakika daha istesem?"

"Hayır teşekkürler."

Zach kendi kendine güldü. "Henüz zihnimdakileri duymadım."

Alı, ama hayal edebilirdi. "Bilmeme gerek yok."

"Çok kışkırtıcısın."

"Yanından bile geçmedim."

Katie'nin içinde onun yalan söylediğini bildiğine dair bir his vardı. Çantasını toplamayı bitirdi, bu kez de dosya kutusunu topladı. Bitirdiğinde adama geri döndü.

"Bugün bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim, Zach."

Zach öne doğru eğildi ve elini onunkinin üzerine koydu. "Seni gömüektcn her zaman mutlu olurum, Katie, bunu biliyorsun."

O mu çok ısınmıştı yoksa burası mı çok sıcaktı?

"Ne kadar güzel!" dedi ve kalktı. Bir an için Zach'in onu tekrar öpüp öpmeyeceğini merak etti.

Zach de ayağa kalkmıştı. "Hiç kolay değilsin."

"Bu pek iltifat sayılmaz ama yine de teşekkürler."

Zach sırtıttı. "Ben de kolay değilim. Eğer önümüzdeki birkaç ayı birbirimizi öldürmeden geçirirsek seninle bağış organizasyonunda randevulaşmak isterim."

Bardağı taşıran son damla deyişi durumuna hiç bu kadar uygun olmamıştı. Randevu mu? Zach'le mi? Sadece bir aptal buna evet diyebilirdi.

Katie "Çalışıyor olacağım," diye karşılık verdi.

Zach, "Benim için sorun değil," dedi göz kırparak. "İzlemeyi severim."

Zach asla işten erken çıkmazdı ve asla pasifik sahili otobanını kullanmazdı. Ama bu öğleden sonra saat üçte her ikisini de yaptı. Batıya Lincoln'a sürdü sonra güneye döndü. Kalabalık sokak Marin Del Rey'de PSH ile birleşti. Havadaki tuzla beraber sıcak güneşli bir öğleden sonraydı. Arabasının üstünü ve aynı zamanda pencerelerini açtı ve havayı derin derin içine çekti. Yoğun programına rağmen kendini kıpır kıpır hissetti. Havaalanına doğru yönelirken jetlerin okyanusun üzerinde batıya doğru kalktığını gördü. Nereye gidiyorlardı? İçinde kim vardı ve vardıklarında ne yapacaklardı? Bunlarla ilgilenmek istemiyordu. Ama bir şey istiyordu... Bir kadın mı? Bu soruya sormadan önce bile cevabı vardı. Evet. Her ne kadar istekli bir çift kolla mutlu bir iki saat geçirmeye hayır demese de, bu sadece yatakta yaşanmamalıydı. Hayır. İsteddiği şey seksten daha fazlaydı. Biriyle rahat olabilecek kadar uzun konuşmak istiyordu. Ritim, model ve samimiyet istiyordu.

İki randevudan daha uzun sürmeyen bir ilişkisi olmayalı ne kadar zaman olmuştu? Bir yıl mı? Daha uzun, diye düşündü. Tekrar evlenmekle ilgilenmemesine karşın - Ainsley ve uzun ilişkilerin yürümediğine dair inançtan bu isteğini tedavi etmişti - kadınların eşliğinden her zaman hoşlanmıştı. Gencide bir seferlik veya sıklıkla en fazla birkaç ay sonra yoluna devam ediyordu. Tekrar evlenmeyebilirdi ama tek eşliliğe derinden bağlıydı.

Uzun zamandan beri kimse onu bir veya iki geceden fazla cezbetmemişti. Onu şaşırtan veya ona meydan okuyan son kadını hatırlayamıyordu. Bazısı kendi halasıydı. Hukuk Almasındaki göze çarpan pozisyonu ve bankadaki hesabı ona belirli çeşit kadınları getiriyordu. Bunlar kim olduğundan çok ne yaptığıyla ilgilenen kadınlardı. Onlarla ün kazanmasına yetecek kadar dışarı çıkmıştı. Bu da kadınların gelip onu bulması ya da kismetini beklemesi anlamına geliyordu.

Katie Marcelli ile olan bu muydu? Kaderi kucağına mı düşmüştü? Belki evet belki hayır. Her iki şekilde de bu durumdan faydalanmayı tasarlıyordu. Çünkü yaptığı her zaman bu olmuştu. Kader Katie'yi ona getirmiş olabilirdi. Ama onu yatağa atacak olan kendisiydi.

B

renna kız kardeşinin yumru yumru çift kişilik yatağında daha rahat edebilmek için yer değiştirirken "Belki benim kalçalarımı ödünç alırsan bu duruma bir çözüm bulabiliriz," dedi. Yatak taşlı bir yol gibi olmakla kalmıyor aynı zamanda odadaki abajurdan yayılan tek ışık Brenna'nın boncukları istediği titizlikle işlemlerini zorlaştırıyordu. Mükemmel bir işten daha azını yaptığı takdirde Katie'nin dantel apliği kullanmayacağına dair şüphesi yoktu.

Francesca, Brenna'nın yorumuna yanıt olarak gülümsedi. Ama yüzüyle uğraştığı için konuşmadı. Gerçekten de tam anlamıyla makyajıyla değil yüzüyle uğraşıyordu... Odadaki ışık kaliteli bir gece kulübünde olabilecek kadar loştu. Banyonun ise bir ameliyathaneden aşağı kalır yanı yoktu. Bir sürü ampul banyo aynasını neredeyse her açıdan ışıklandırıyordu. Francesca çok çeşitli makyaj malzemeleriyle rahat çalışabilmek için lavabosunun üzerine geniş bir tahta yerleştirmişti.

Brenna çeşitli küçük kavanoz ve kalemleri ilginç bulurken onun dikkatini asıl çeken şey kapı aralığında asılı olan şişman takımdı. Köpüktendi... Peki, ama neydi bu? Bir elbise mi? Özel bir tasarım mı? Her neyse kostümü daha çok andıran şey - pamukla doldurulmuş omuzlar, dolgun memeler, şişkin mide ve kalın kalçalardan meydana geliyor, diye düşündü. Aslında bu Brenna'nın vücuduyla ilgili nefret ettiği her şeydi. Keşke o da fazla kilolarının fermuarını açabilse ve onları üzerinden çıkarta- bilseydi. Bir mucize diye düşündü. Bir başka boncuk için küçük çantaya uzandı ve onu yerine dikti. Şimdiye kadar on beş dantel çiçeği bitirmişti. Jeff boşanmak istediğini söylediğinden beri L.A.'e dönmemişti. Nefret ettiği ve sadece parası yeterli olduğu için devam ettiği işinden de istifa etmişti.

Dişlerini sıkı ve burnundan soludu. Jeff ile olan biteni düşündüğünde sinirleniyordu. Bağırarak istiyordu. Bir şeyler fırlatmak istiyordu. Ona ihanet eden kalbini bıçaklamak istiyordu.

Onun yerine danteli boncuğa işledi. Ve tekrar burnundan soludu. Çünkü kızgınlığının azalmasına izin verirse kendini kaybolmuş ve yalnız bulabilirdi. Gelecek ile ilgili küçük endişelerinden söz etmeye bile gerek yoktu.

Francesca'nın küçük yatak odasında göz gezdirdi. "Burada sonsuza kadar kalamam," dedi kız kardeşinden çok kendine söyleyerek.

"Tabii ki kalabilirsin." Francesca gözlerinin altına grimsi kahverengi bir gölgeyi uyguladı. Aniden yorgun ve bitkin görüldü. "Senin etrafta olmanı seviyorum."

Brenna gülümsedi. "Çünkü sen insanları kurtarmayı seviyorsun. Ama eğer koltuğunda birkaç gece daha geçirececek olursam yaşamımın geri kalanında tedavi olmak zorunda kalacağım. Kesinlikle rahat değil."

"L.A.'e geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Ne için? Orayla herhangi bir bağım yok. İşimden istifa ettim. Sanırım eşyalarımı dairemde almam gerek. Ama ondan başka..." Sesi alçalarak sonunda yok oldu. İşiyi ve kocasıyla meşgul olmaktan arkadaş edinmeye zamanı kalmamıştı. Tanrım, yaşamı bomboştu. Neden bunun olmasına izin vermişti?

"Onu öldürtmeliyiz." Francesca bunu korkutucu olmaya yetecek kadar soğuk bir sesle söylemişti.

Breuna desteğe minnettar olurken Jeff'in ölümünün pek fazla bir şeyi telafi edeceğinden emin değildi. Bu çok kolay olurdu. Mükemmel bir dünyada acı çekmeliydi.

"Hapse girmeye degeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Önemli bir nokta!" Francesca döndü ve omuz silkti. "O sadece bir piç. Acımın çok kötü olduğunu biliyorum ve daha iyisini yapmak istiyorum. Aslında hem kişisel hem de ailemiz için bir intikam istiyorum."

"Birlikte bir plan yapabiliriz."

"Bana uyar."

"Boncuk işlerken aklıma birkaç fikir geldi." Brenna dikkatini tekrar ellerindeki dantele verdi. "Bu arada kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Eve çıkabilirsin."

"Evet belki."

Çiftliğe geri taşınmak ilk tercihleri arasında yer almıyordu. Ama bu noktada ne seçeneği vardı? Parası yoktu. Aylık faturaları ödemek ve Jeff'in öğrenci borçlarını kapatmak için çalışmıştı. Para biriktirme onların karşılayamayacağı bir lükstü.

"Biliyorsun ki annem ve babam seni geri almak için çok heyecanlanırlar. Büyükmanneler sana prenses gibi davranır."

"Biraz şımartılmayı kullanabilirim," diye itiraf etti Brenna. "Her ne kadar eski odamızı yeniden dekore etmek zonunda kalacak olsam da, buradan gittiğimiz zamanki halinden pek bir farkı yok. Ne de olsa geçen birkaç yılda zevklerim değişti."

"Benim de!"

"Todd öldükten sonra bekar kalman akılcıydı," dedi Brenna. "Dersini erken öğrendin."

Francesca omuz silkti. "Evliliğim her zaman iyi değildi. Kcn- dimleyken daha mutluydum. Eğer istersen şimdi senin de bu seçeneğin var."

"Çoktan yapıldı. Sadece istediği şeyi almak için kullanacak bir erkeğe âşık olmak mı? Hayır teşekkürler."

"O zaman yaşlandığımızda bile hâlâ bekar olacağız," dedi Brenna

"İnsanlar bizim lezbiyen olduğumuzu düşünecek."

Francesca gülümsedi ama gözünü aynadan çevirmedi. "Bundan kuşkulansalar büyükmannelerin kaç tespih duası edeceklerini hayal edebiliyor musun? Doğrudan cennete bağlanabilecekleri bir yardım hattına bile ihtiyaç duyabilirler."

Brenna onu seyrederken Francesca da ince bir kaş kalemiyle kahverengi kaşlarını kalınlaştırdı. Yüzüne yuvarlak bir hat vermek için çoktan çenesine sahte bir ten makyajı uygulamıştı bile.

"Bilerek mi çirkin görülmeye çalışıyorsun?"

Francesca omzunun üzerinden baktı. "Fark edilmek istemiyorum."

Brenna kostüme bakarak, "Hiç şansın yok," dedi. "Aniden kilo almak seni korkutmuyor mu?"

"Pek değil. Nasıl olsa üzerimden çıkarabiliyorum."

Bu doğruydı ama yine de Brenna'ya tuhaf hissettirmişti. "Bunun çalışmalarının bir parçası olduğunu biliyorum. Ama şişmanlık kostümü giymek doktora almak için garip bir yol."

Francesca omuz silkti ve dikkatini yeniden aynaya verdi. Yüzünü biraz daha gölgelendirdi...

Aslında bugün tekerlekli sandalyeyle çıkacağı. Pamukla doldurulmuş kostümü sonra denerim. Doktorama gelince, amacım farklı fiziksel görüntülere göre insanların bana nasıl davrandığını belgelemek."

Brenna, "Ah, teoriyi anladım, yine de bencc biraz garip," dedi.

Francesca ten rengiyle eşleşen dudak kalemine uzandı. Dikkatlice ağzını kavisleri daha küçük görünmesini sağlayarak çer- çeveledi. Her bir köşedeki küçük çizgi şekli ağzını kısıp gösteriyordu.

Ağzını görünmez gösterecek ten rengi bir ruj sürdü. Sonra saç fırçasına uzandı. Kalın kovu saçlarını fırça darbeleriyle düzleş- tirdi. Ellerine bebek pudrası alıp parlak saçlarını düzleştirdikten sonra çekerek sert topuz yaptı. Kalın çerçeveli ve şekilsiz kıyafeti dönüşümünü tamamladı.

"Ne düşünüyorsun?"

Brenna burnunu tiksinmeyle kırıştırdı. "Sen benim kız karde- şimsin ve ben seni gerçekten seviyorum. Ama bazen beni gerçekten korkutuyorsun."

Masalar otelin balo salonunun bir köşesine toplanmıştı. Zach alanın iki bin misafirle nasıl dolacağını hayal edemiyordu, ne de parti için seçilen porselenlerle ilgilenebilirdi. Tüm bunlara karşın Katie son oturma planı seçeneklerini görüşmek için onu otele çağırdığında kendini bu teklifi kabul ederken bulmuştu. Belki bunun tek nedeni otellerde yatakların bulunması ve Zach'in de Katie'yi onlardan birine atabilme isteği idi.

"Farklı yaklaşımlar var," diyordu kadın. "Sekiz kişilik masalar daha samimi. İnsanlar birbirleriyle konuşabilir. Aynı zamanda çiftler için sadece sekiz sandalye doldurmaları gerektiği için satın alması daha uygun. On iki kişilik masalar bu odanın büyüklüğünde bir oturma planı yapmak için daha kolay olabilir. Servis elemanları açısından da mükemmel. Ama en yakınımızdaki dışında insanlarla konuşmayı neredeyse imkansızlaştırır."

Katie üzerinde su bardaklarından tuzluklara kadar her şey olan geniş yuvarlak masayı gösterdi.

"Kendi yemeğini kendin pişir menümüzle insanların alana girip çıkabilmesini de hesaba katmak zorundayız." Katie Zach'e hızlı bir gülüş attı. "Sekiz kişilik masalar aynı zamanda daha fazla odanın kiralanması anlamına da gelebilir. İstersen sana maliyet farklılıklarını da çıkartabilirim."

Zach'in gözleri kapanmak üzereydi. Şu an için konuyla ilgili bir hesap çizelgesi ancak bir kök kanalı kadar çekici olabiliyordu.

"Uzman sensin, Katie," dedi Zach. "Bu senin davetin." Katie gülümsedi. "Böyle söyleyeceğini hissediyordum. Bir şekilde bunların seni ilgilendinneyeceğinden şüphelenmişim"

"Gerçekten mi?"

Katie'nin gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. Zach yumuşak sesi duyabilmek için biraz daha yakınına eğildi. Aynı anda ondan gelen kadınsı bir koku yakaladı... Bu hem iktisatlı hem de tatlı bir şeydi. Baştan çıkarıcıydı... Aynı Katie'nin kendisi gibi.

Katie her zamanki gibi adeta başarı için giyinmişti. Üzerinde bol bir pantolon, siyah biçimli bir eket ile kırmızı ipekten bir bluz vardı.

Profesyonel bir görünüm için saçlarını tepede toplamıştı.

Saatler öğleden sonrasını gösterdiği için topuzu artık biraz dağılmış, kenarlardan birkaç saç teli düşmüştü. Ve bu çok seksi bir görüntüydü.

Katie adeta "Ben bir iş kadınıyım!" diye bağıyordu. Oysa yaptığı her şey adamın onu daha çok çıplak görmeyi istemesine yol açıyordu. Eğer Katie bunu bilseydi onun canına okurdu.

"Tamam, o zaman masa boyutlarıyla ilgili hiçbir önerin yok," diyerek not aldı. "Ketenlerin rengi ve tarzıyla ilgili bir fikir beyan etmek ister misin?"

"Tazminat hukukundan söz etmek ister misin?"

Katie göz ucuyla Zach'e baktı. "Tanrım Zach! Eğer bu kadar çetin olacağını bilseydim hiçbir şey için fikrini sormazdım."

"Kesinlikle sorardın. Benimle takılmaktan hoşlanıyorsun." Katie kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar büyük bir araba kullanmana şaşırmamalı. Ne de olsa egon için oldukça fazla alana ihtiyacın var. Uçtuğun zaman ne yapıyorsun? Baş üstü bölümüne sığıyor mu yoksa bagaja mı veriyorsun?"

"Ne derler bilirsin. Büyük ego, büyük..."

"Aptal mı?" dedi bir gülümsemeyle ve sandalyenin üzerinde duran çantasına doğru yürüdü. Çantasını açtı ve içinden kalın bir dosya çıkardı.

"Konumuza dönelim," dedi. "Üst düzey bağışçılar için bir hediye listem var. Sara'nın önerdiği mücevher tasarımcılarıyla görüştüm. Onlar..."

Zach "Kim?" diyerek sözünü kesti.

"Sara!" Katie'nin gözleri keyifle parladı. "Muhtemelen onu sadece John'un eşi olarak tanıyorsun."

"Tamam. Hamile olan."

"Doğru. Birkaç mücevher tasarımcısı önermişti. Hepsi özel parçalarını maliyetine satmayı kabul ettiler. Tabii isimleri programda belirtilecek ve o gece eminim ki bir veya iki tane moda akımını başlatacağız." Tekrar kağıtlarına baktı.

"Taslaklara bakmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Pek değil."

"O zaman çeşitli hediye paketlerinin listesi nasıl olur? Avrupa'da bir kayak seyahati, İskoçya'da golf ve Napa'daki Pebble sahilinde şirin bir hafta sonu. Üç üst düzey şarap imalat- çısıyla özel akşam yemeğiyle tamamlanıyor." Dosyayı kapattı. "Sonuncusunda aile bağlantılarını kullandım."

"Etkilendim."

"Hepsi kimi arayacağını bilmekle ilgili. Şimdi esas konuya gelelim."

Zach ellerini kaldırdı ve bir adım geriledi. "Kesinlikle çiçek seçimi yok," diye itiraz etti. "Ne renkte ve hangi tarzda istiyorsan onu sipariş et. Eminim ki harika olacaklardır."

Katie biraz daha yanına yaklaştı. "Yoksa büyük kötü avukat birkaç orkideden korktu mu?"

Beyaz paltonun içinde uzun ve son derece zayıf bir adamın yanlarına gelmesiyle Zach cevap vermekten kurtuldu. Koyu saçlı yabancı Katie'ye doğru ilerledi, adını adeta mutlulukla telaffuz etti ve her iki elini de öptü.

Katie küçük bir kahkaha ve zarafetle kendini serbest bıraktı. "Jerome Fransa'da fazla zaman geçirdin. Avrupalı gibi davranmayı bırak. Yoksa müşterilerime senin aslında Nebraska'lı olduğunu söylerim."

Uzun adam ürktü. "Katie bununla ilgili şaka bile yapma!" Zach'e döndü ve elini uzattı. "Ben Jerome. Otelin şefiym ve demek olayında yemeklerden sorumlu olacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Zach adamla el sıkıştı. Sonra bir kadına bir de adama baktı. "Siz ikiniz daha önce beraber çalıştınız mı?"

"Birçok defa," dedi Katie rahatlıkla. "Jerome bir mükemmeliyetçi. Taze üretim onun için gerçekten bir onur meselesi ve yemekleri bu yüzden daha iyi. Yaratıcı ve hatta benim fikirlerimin sınırlarında çalışmaya da istekli."

Jerome alçakgönüllülükle, "Beni göklere çıkartıyorsun," dedi. "Ben sadece yetenekliyim."

"Biliyorum ve diğer güzel sıfatların hepsi sana yakışıyor. Mc- nülere getirdin mi?"

Jerome kağıtları uzattı. Katie okuyabilmesi için Zach'in yanına geçti. Bunlar dernek yemeği için detaylı yemek seçenekleriydiler. Üzerlerine el yazısıyla her şey detaylarıyla not alınmıştı.

Katie bir sayfayı çevirirken, "Çikolataları hemen seçmek zorundasın," dedi Jerome. "Bazılarını almak çok kolay. Ama dünya çikolatalarıyla ilgili ciddiyse bazı satıcılarım bir ay önceden bilgi istiyor."

"Sorun değil."

Adam ürünün bulunurluğuyla ilgili konuşmaya başladığı zaman Zach izin istedi ve ofisini aramak için koridora gitti. Dora onu acil hiçbir durumun olmadığına inandırdı. Telefonunu tekrar cebine koydu ve Katie'yi çalışırken izlemeye başladı.

Zihni bu büyük oteldeki tüm olasılıklar üzerine işlemeye geri dönmüştü. Tek yataklı küçük bir oda mı? Jakuzili lüks bir oda mı? Sauna mı?

İkisinin birlikte terlemesi, vücutlarının birbirine dokunması ve içten dışa yanmaları gibi fikirleri gerçekten de çok beğendiğini fark etti. Kendini Katie'nin içine girerken hayal etti. Sonra fantezisini değiştirdi, bu kez Katie üstteydi, üzerine biniyordu ve göğüsleri...

Aniden gelen bir kahkahayı güçlükle bastırdı. Neler oluyordu böyle! Sertleşmişti, tahrik olmuştu ve en son ne zaman iş saatlerinde ereksiyon olduğunu hatırlamıyordu. İş genellikle onu tüketirdi. Son zamanlar hariç.

Jerome anlatırken Katie de olası seçenekleri uygulanabilecek hale getirmek için listeyi daralttı. O gece bütün bilgileri bilgisayara geçecekti.

"Yemeği tatmaya ne dersin?" diye sordu. "Bunu ne zaman yapmak istersin?" Adam ceketinin cebinden el bilgisayarını çıkarttı ve birkaç düğmeye bastı. "Burada mı yemek istersin yoksa alıp götürmeyi mi tercih edersin?"

"Her ikisi de bana uyar." Katie etrafına baktı ve Zach'in koridorda olduğunu gördü. "O kadar kolay kurtulamazsın?" diye seslendi ona.

"Hadi yemekleri tadıp karar verme işiyle seni uğraştırmayacağım. Ama ana yemeği yiyerek bana yardımcı olacağına söz vermişsin."

Zach balo salonuna geri döndü. Kadının ağzını kurutacak erkeksi bir rahatlıkta ilerledi.

Zach Katie'yi sinir ediyor, etkiliyor, büyülüyor ve şaşırtıyordu.

Ondan ne kadar etkilendiğini belli etmemeye kararlı bir şekilde,

"Yemeği tatmakla ilgili iki önemli meselemiz var," dedi "Burada yemek mi yoksa alıp gitmek mi istersin? Ve tabii ne zaman istersin?"

"Alıp gidelim. Böylece aceleyle getirmiş olmayız."

"Kulağa harika geliyor." Belki çok uzun bir gece geçirebilirlerdi. Şey ile biten...

Dikkatini o ana geri döndürebilmek için Katie zihninde adeta kendini tokatladı. Jerome'a odaklandı. En azından o tamamıyla güvenliydi.

"Senin için ne zaman uygun?"

Adam bir sürü gün verdi.

Zach kendi el bilgisayarını çıkarttı ve düğmelerine bastı. "Ben uygun sayılırım. Ya sen, Katie?"

Katie adamın imalı ses tonunu görmezden geldi. "Benim için de aynı."

Jerome birkaç düğmeye daha bastı. "Beşi?"

"Bana uyar," dedi Zach.

Katie başıyla onaylayarak kabul etti. Tarihi not aldı ve yemeği almaya gönüllü oldu. 'Nerede' yiyeceklerine daha sonra karar verirlerdi.

Jerome izinlerini istedi ve mutfığa geri döndü. Katie oturma planını çantasından çıkardı ve Zach'e uzattı. Adam kafasını salladı.

"Hiç şansın yok!"

"Hiçbir fikrin yok mu? Yanına oturmak için olacağın biri yok mu? Zengin bir dul? Kadın bir rock yıldızı? En son Hollywood kızı?"

"Kadınları kızlara tercih ederim," diye karşılık verdi Zach. "Ve tüm dedikodulara rağmen tarzdan çok içerikle ilgilenirim."

Katie güldü. "Bir kez olsun basit ilişkileri ve basit kadınlarla görüşmek istediğini itiraf edecek bir adamla karşılaşmak istiyorum."

Zach'in bakışları kısıldı. "Bana inanmıyor musun?"

"Nano saniye için bile. Hadi Zach sen yakışıklısın, zenginsin, basında fotoğraflarını gördüm. Gazete yazılan her zaman doğru olmayabilir. Ama resimlerin binlerce kelime anlattığını bilirsin. Bana bu kadınlarla çıkmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Hepsinden uzaklaşmamın bir sebebi olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Yarı içten bir cevaptı. "Yani değiştin mi? Şimdi kalbine giden yol akıllı, akıcı sohbetler mi? Büyük göğüsler ve uzun bacaklar artık işe yaramıyor mu? Şaşkınlığımı hayal et."

Zach başını iki yana salladı. "Bu sohbeti kazanamayacağım, o yüzden hadi konuyu değiştirelim. Niye bana şu çok duyduğum harika bahçeleri göstermiyorsun?"

Katie kulaklarına inanamıyordu. "Yenilgiyi kabul mü ediyorsun?"

"Stratejik olarak geri çekiliyorum."

"Vay canına! Eve gidince takvimde bu güne bir yıldız atmayı unutmamalıyım."

Zach karşılık olarak homurdandı. Katie otelin bahçelerine çıkarlarken zaferinden dolayı hâlâ keyifliydi.

Kartpostal fotoğraflarının ağızını sulandıracak bir öğleden sonraydı. Gökyüzü sadece Kaliforniya sahilinde görülebilecek mavilikteydi. Ilık rüzgar kalmak isteyebilecek bulutları kovala- mıştı. Zarif ağaçlar gölgeler yaparken, alacalı güneş ışığı mükemmel yeşil çimenleri aydınlatıyordu. Taş patikayı birkaç renkli yaprak süslüyordu ve kuşlar bu manzaraya yonım katıyorlardı. Bu anın tek ihtiyacı huzurla çalan bir orkestra ve mantıklı iş kıyafetini yarı saydam bir şeye dönüştürecek hızlı sihirsel bir kıyafet dönüşümüydü.

Ama bu olabileceğ gibi değildi. Hazır bir gol atmışken şansını zorlamayan Katie güvenli bir konuya geçti.

"David'in okulu nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Paniklemeye başladı. Neredeyse tekrar final zamanı. Çeyrek sistem ona meydan okuduğunu kanıtıyor. Sınıfında cn zeki olmaya alışmıştı vc fazla çalışmasına gerek yoktu. Ama aniden etrafındaki herkes kendi liselerinin sınıflarındaki en zekiler oldu. Yine de idare ediyor. Sanırım üçüncü çeyrekte daha rahat olacaktır."

Zach'in sesinde bir gurur vardı. Vc sevgi. Milyonlarca hatası olmuş olabilirdi ama David'le ilişkisi onun için çok şey ifade ediyordu.

Katie boş bulunarak, "Daha fazla çocuğun olmadığına şaşırdım." dedi.

Zach duraksadı ve ona ürkmüş bir bakış attı. Yavaşça, "Hiç düşünmedim," diye karşılık verdi. "Çocukları severim ama bekar bir ebeveyn olmakla çok meşguldüm. Daha fazlasını hiç düşünmedim."

"Bekar kalmak zorunda değildin."

"Benim kartlarımda başka bir evlilik yoktu," dedi rahatça. Mavi gözleri doğruca onunkilerin içine bakıyordu. "Ya sen? Neden bir düzine Marcelli torunu etrafta koşuşturmuyor? Ailen onaylamıyor diye değil herhalde."

Katie içini çekti. "Bayırlardı. Senin de gördüğün gibi ailemizde evlilik ve çocuk baskısı epeyce insafsız."

"Hâlâ direniyorsun."

"Muhtemelen bir düzine çocuk biraz fazla göründüğündendir."

Zach gülümsedi. "Tamam. Dörde ne dersin? Güzel yuvarlak bir sayı."

"Anlaştık." Çocukları olmasını hep istemişti ve dört kulağa mükemmel geliyordu. "Maalesef benim dünyamda çocuklar bana

evliliği gerektiriyor ve hâlâ doğru adamı bulamadığımdan ..."

Zach, "Dalga geçiyor olmalısın!" diye itiraz etti.

"Hangi konuda? Bence bir yerlerde 'doğru bir adam' var!"

"Evet. Ama bu bir popüler kültür efsanesi."

Katie güldü. "Bunu söyleyene bir bakın; gençlik hatasından sonra evlilik riskine asla giremeyen bir adam! Bu durumun seni bir uzman yaptığını hiç sanmıyorum."

"Kariyerim yapıyor."

"Hayır. Kariyerin seni evliliklerin niçin başarısız olduğu konusunda bir uzman yapıyor. Bir çiftin yapmaması gereken her şeyi biliyorsun ama yapmaları gereken şeyler hakkındaki bilgin çok az. Ailemde evlilikler sonsuza kadar sürmüştür." Katie ona baktı. "Brenna'nın yakın zamanda yaşadığı sorunların aksine."

Zach'in gözleri kısıldı. "Çok fazla kavga ediyorsun."

"Aslında etmiyorum, ben çok uyumlu bir insanımdır."

"Benimle çok kavga ediyorsun o halde!"

Katie onu başıyla onayladı. "Haklısın. Sebebini kendine sorabilirsin."

"Sebebini zaten biliyorum. Sen, aramızdaki kimyayla kavga ediyorsun."

Konuşurken yaklaştı. Çok yaklaştı. O kadar yakındı ki Katie için nefes almaya devam etmesine gerek yok gibi görünüyordu. Ayrıca adamın kolları beline dolanıyor ve onu kendine çekiyordu.

Zach'in ne yapacağını biliyordu ve bir an için bile onu durdurmayı düşünmedi. Zach ilk öpüşmelerini bitirdiğinden beri gizlice başka bir taneyi daha istemişti. Direnebileceğini biliyordu ama bu kötü biri olmanın kendinizi çok iyi hissettirdiği zamanlardı.

Adamın dudakları onunkilerde gerilimin, baskının ve yumuşaklığın en iyi birleşimiyle ilerliyordu. Kararlı ama yumuşak, tatlı ama erkeksi. Katie hem içine daha iyi girebilmesi için du- daklarını aralamak hem de zamanı uzatarak, içindeki açlığın ve ihtiyacın karşılanmasından hoşlanarak devam etmek istiyordu.

Zach ağızını ileri geri kibarca, onu keşfederek oynattı. Alt dudağını tam ortasından ısırıldığı zaman Katie'nin mutluluktan ve şoktan nefesi kesildi. Adamın dilinin bu şehvet yarası üzerinde hızlı sürtünmesi onu adeta dağıttı. Katie hem dengede durmak hem de onu olduğu yerde tutabilmek için ellerini Zach'in omuzlarına kaldırdı. Parmakları yumuşak kumaşlı takımında sürtündü.

Zach. yavaşça, sanki ona fikre alışması için zaman vererek, dilini içeriye kaydırды. Katie mantıklı olabilmek için bir sesin çağırmasını bekledi ama sadece sessiz bekleme vardı. Brenna ona daha kötü olması gerektiğini söylememiş miydi? Zach'i öpmek kesinlikle buna değiyordu.

Arzuyla teslim olmuştu ve dudaklarını onu kabul etmek için ayırdı.

Onu çevreleyen kollar kasıldı. Zach Katie'yi kendi sıcaklığıyla ısıtabilecek kadar yakın tutmasına karşın o hâlâ kendini tuzağa düşmüş hissetmiyordu. Sanki bu aynntılı dansı daha önce binlerce kez yapmışlar gibi beraberce

ilerlediler. Hiçbir beceriksizlik yoktu, ne bumnlar ne dizler hiç çarpışmıyordu. Sadece zihin yok edici bir şehvet vardı. Adeta bir hortum gibi Katie'yi süpürüyor- du, ciğerlerindeki hava emiliyor ve teslimiyeti için ona yalvarmak istiyordu.

Katie'nin teni çok sıcak ve gergindi. Bildiği tüm erojen bölgeleri ve henüz keşfettiği yerlerin hepsi eğer birbirlerine dokunmazlarsa bir süre sonra ölebileceği sinyalinı gönderiyordu. Adamın tadı, baskı, tatlı duyguların hepsi beklediğinden çok daha fazlaydı.

Adamın elleri onu bir kedi gibi mıldanmak istetecek bir yumuşaklıkla sırtında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Aşağılara kayıp poposunu kavradığında onu bütünüyle hissetmek için içgüdüsel olarak vücudunu adama bastırdı. Sertleşmiş haliyle neredeyse keyiften çılgılık atabilirdi.

Beyninin ona bunun büyük bir hata olduğunu söylemesi gereken mantıklı kısmı; otelin danışma masasının uzaklığını ölçmeye başlamış ve birkaç saat oynaşmanın utanç faktörlerini hesaplamaya çalışıyordu. Alternatif hemen burada bahçede yapmaktı ama hiç halka açık bir yerde bunu yapan biri olmamıştı.

Kendi iç kısıtlamalarına karşı gelip gelemeyeceğine karar vermeden Zach öpüşmeye ara vererek kendini geri çekmişti. Alnını kadının ikinci dayamıştı. Katie aklının başına geldiğini düşünmüştü ve bu onu oldukça kızdırdı. En azından o da kendisi kadar güçlkle nefes alıyordu. Kontrol edilemez bir tutkuyla kendini kaybeden tek kişi olmayı istemiyordu.

Zach başparmağını Katie'nin hafifçe şişmiş dudaklarında gezdirdi. "Sürprizlerle dolusun!"

Katic gülümsemeye çalıştı ama bu haldeyken dudaklarının hafifçe titrediğini fark etti. "Senin için de aynı şey söylenebilir."

"Hiç alakası yok," dedi ve yüzünü ellerinin arasına alıp Katie'yi yeniden öptü. "Geçen yirmi yıldır yeterince öpüştüm ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Demek ki bu seninle ilgili olmalı."

Her ne kadar Katie kendine yüzündeki ifadenin bir anlama gelmediğini söylemeye çalışsa da, umutsuzca ona inanmak istiyordu. Zach Mia ve David konusunda düşüncelerini değiştirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti. Onu böyle baştan çıkartacak kadar ileriye gidebileceğini düşünmek istemiyordu. Yine de içinde bunun olabileceğine dair bir his vardı.

Bunu bilmiyor olması gerçeği karşısında ormana ya da arabasına doğru koşması gerekiyordu. Oysa Katic daha az karmaşık şartlar altında karşılaşmamış olmalarından pişmanlık duydu.

"Bu biraz karışık olacak!" dedi Zach.

"Benim için değil," diye karşılık verdi Katie.

Zach gülümsedi. "Zorsun Katie, Bunu sevdim. Bunu çok sevdim."

Adamın sözleri onu titretti ve bu da aptalın teki olduğunu kanıtlıyordu.

Katie geri adım attı ve ceketini düzeltti. "Bu harikaydı, ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Bana gelebilirsin."

Davetin tatmin edici boğuk bir sesle iletilmesi Katie'nin adeta dizlerinin bağını çözdü. Bir anda yere yığılmamak için kaslarını bilinçli olarak germeye zorlaması gerekiyordu.

"Gelebilirim ama gelmeyeceğim. Yine de sorduğun için teşekkürler."

"Hakkını daha sonra kullanmak ister misin?"

Katie ona bakmayı göze aldı. Koyu mavi gözleri tutkuyla parlıyordu, dudakları hâlâ şişkindi. İnanılmayacak kadar seksi ve dayanılmaz görünüyordu. Kusursuz duyunun içinde teslim oluyordu. Kimse onu suçlayamazdı.

"Korkuyorsun"

"Zekiyim."

"Ve korkak."

Her ikisi de doğruyu bildikleri için Katie itiraf etmekte bir sakınca görmedi. "Sana güvenmiyorum diyelim."

Çantasını aldı ve tam zamanında köşesine çekildi. Çünkü on saniye daha kalsaydı kendini Zach'e teslim edebilirdi ve bunu göze alamazdı.

Mia mutfağındaki masasından kalktı ve sırtındaki kasları rahatlatmak için kendini esnetti. Bir kitabın üzerine eğilerek saatlerce harcanan zaman, diye düşündü. Buzdolabının kapısının üzerindeki takvimden iki blok saat çalışmayı daha işaretledi. Finallere kadar sadece bir haftası vardı. Her zamanki gibi kendine boş zamanlarını tekrar seanslarına dağıtan bir program hazırlamıştı.

Ayrıca her zamanki gibi programına uygun ilerliyordu.

Katie sayesinde diye düşündü ve bakışları şaraphanenin ortasında ayakta dört Marcelli kızının fotoğrafına kaydı. Kız kardeşi her zaman düzenli bir öğrenciydi ve bütün bu alışkanlıklarını Mia'ya geçirmişti.

Kapının çalmasıyla arkasını döndü. Apartmanın koridorunda kimin durduğunu hemen tahmin etti. İçindeki beklenti ve endişe ikiye bölünmesine neden oldu.

Kapıya doğru yürüdü ve açtı.

"Bir şey söylemeden önce bekle" dedi David girerken ve devam etti. "Sadece otuz dakika kalacağım. Finallerimize odaklanmamız gerek. Ama seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Çocuğun tanıdık yüzüne, mavi gözlerine baktı. Sarı saçları her zamanki gibi alnına düşmüştü.

David beyaz bir kağıt torba uzattı. "Senin sevdiklerinden aldım," dedi.

"Daha dün şekerin zihinsel zekaya iyi geldiğini okudum."

Mia gözlerini Baskin-Robbins dondurmalarını içeren kağıt torbadan David'e çevirdi. Sevgi büyüüp yerini alırken endişe soldu.

Geçen birkaç hafta içinde, hediye seçmek için alışveriş yapmaya çalıştıklarından beri aralarında bir şeyler farklılaşmıştı. Tam olarak kötü olmasa da tam olarak iyi olduğu da söylenemezdi. Kavga bir şeyleri değiştirmişti. Birbirleriyle görüşüyorlardı ama görüşmeler gergindi.

Birden her şey yeniden doğmuştu. Mia kollarını ona sardı ve David'i kendine yaklaştırdı. David dondurma torbasını düşürdü ve o da Mia'yı sertçe kendine çekti.

Mia birden yaşlarla boğuşarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ben de!" diye karşılık veren David onu öptü. "Seni seviyorum, Mia."

"Ben daha fazla seviyorum."

David bu tanıdık şakaya güldü. Mia içine girme ve onun bir parçası olma ihtiyacıyla ona sarılmaya devam etti. Hayatında ne yanlış giderse gitsin David'le olmak her zaman iyiydi.

Z

ach Marccelli çiftliğine beş civar» vardı. Ev çağrılarını fatura- lanabilir saatlerini yok ediyordu, ancak yine de bunu seve seve kabul etti. Ne de olsa elinde artık belki de kendi lehine kullanabileceği bir şey vardı. Ayrıca zamanın durduğunu hissediyordu. David ve Mia nişanlandıklarını söylediklerinden bu yana altı hafta geçmişti. Bu altı hafta süresince mutlu çifti ayırmak için çok az ilerleme göstermişti. Yakın zamanda yaşadıkları ağız kavgası ona biraz umut vermişti ama David arayıp barıştıklarını söylemişti.

Katie ışığı görememişti ve Zach onu kendi tarafına çekme düşüncelerine onu yatağa atma düşünceleri kadar zaman harcadığını fark etmişti.

Brenna potansiyel bir müttefikti ama kendi kişisel acısıyla çok meşguldü. Yani düşman kampında karşıt görüşlü bir ortak bulma planına karşı hâlâ tek başınaydı.

Arabasını park etti ve kağıtlarını topladı sonra çiftliğin ön kapısına yürüdü. Orada karanlık ve trajik bakışlarıyla Brenna'yla karşılaştı. Zeytin rengi tenine rağmen solgun görünüyordu. Gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu ve ağzının köşelerinde yeni çizgiler vardı. Boşanma süreci ona iyi gelmemişti.

Zach'i eve davet etmek için geri adım atarken Brenna "Geldiğin için teşekkürler," dedi. "L.A.'c kadar araba kullanmaya başlamam gerektiğini biliyorum ama bu şimdilik imkansız bir görev gibi geliyor."

"Eşyalarını toplamak için dairene gitmedin mi?"

Brenna boğuk bir kahkaha attı. "Toplayacak ne var ki? Birkaç eski kıyafet ve sahte mücevherler mi?"

"Müzik seti, televizyon, saatli radyo, sana ait ne varsa."

Brenna hafifçe kaşlarını çatı. "Bu açıdan düşünmemiştim, ama haklısın. Sanırım kendimi eve gitmeye zorlamalıyım. Jeff'in eşyalarına bir şey yapacağını sanmıyorum ama onun boşanmak isteyeceğini de hiç düşünmemiştim."

Bunların çok daha kötüsünü duymuştu. "Eğer eksik herhangi bir şey bulursan, orada ne olmadığına dair tam bir sayıma ihtiyacım var. Bir evliliği sonlandırma isteği ona kişisel mülkleri yok etme hakkı vermez."

Brenna sanki bütün süreç onun sahip olduğu enerjiden daha çok enerji alacakmış gibi umursamazca başını salladı sonra oturma odasını işaret etti.

"Orada çalışmak ister misin?"

"Masalı bir yer daha iyi olur."

Zach'in elinde Brenna'nın gözden geçirmesi gereken bir sürü kağıdı ve gününü aydınlatmayacak birkaç haberi vardı. Bu haberler aileyi bile çok sınırlendirebilirdi.

Brenna mutfak yolunu gösterdi. Zach telaşlı faaliyeti gö- rünce şaşırıldı. İki büyükanneden uzun olanı - Tessa sanıyordu - ocakta bir şey karıştırırken Mary Margaret O'Shea ekmek hamımı yoğuruyordu. Her iki kadın da onları fark etmedi.

Büyükanne M. Katie onu çağırdığında kolunun üst kısmını gevşek kıvrımı ovalamak için kullandı. "Finna ihtiyacım olacak, Tessa! Ekmeği bitirdikten sonra tatlı rulolar kızarmak isteyebilir."

Büyükanne Tessa sıcaklık ayarına dikkat etti. "Şimdi hazır oluyor." Başka bir şey söylemeye başlıyordu ama onun yerine onu ve Brenna'yı fark etti. "Zach seni görmek ne güzel!"

Büyükanne Tessa fırınla uğraşmayı bırakıp Zach'e doğru atıldı. Zach'in elleri çantası ve taşıdığı dosya yığınıyla doluydu. Böylelikle, coşkulu karşılamayı savuşturamadı. Zach özetle sarmalandı, okşandı ve yanağı çimdiktendi. Büyükanne M. - çok küçüktü ancak göğsüne geliyordu - yanağını sıkarak yerine kolunu sıkı. Her ikisi de aynı anda konuştular, biri çay öneriyordu diğeri İtalyan kurabiyeleri veya belki bir tabak makarna. Kesik kesik İtalyan ve oynak İrlanda aksanı kulaklarını tırmalamış olmalıydı ama bu melodiye alışmaya başlıyordu.

Çantasını bir sandalyeye yerleştirip dosyalarını masaya koyarken, "Hiçbir şey almayayım, teşekkür ederim. Ben iyiyim," diyebildi.

Her ikisi de bu cevabı görmezden geldi. Bir dakika içinde masaya içinden buharlar çıkaran bir fincan çay ve tam yanına da tepeleme doldurulmuş bir tabak kurabiye geldi. Bir kupa çay da Brenna'nın ellerine sıkıştırıldı. Brenna yanına otururken fincanı özenle kucakladı. Zach belli ki ona ayrılan sandalyeye yerleşti ve kağıtlarına uzandı.

Büyükanne Tessa ve Büyükanne M. masanın etrafında geziniyorlardı. Zach önce kapalı kasede dinlenen ekmek hamuruna sonra da ocağa baktı. Pişiyor gibi görünüyordu. Ve Büyükanne M.'nin fırına koyduğu her neyse bir süre daha

bekleyecekti. Sc- yirci rehberliğinde iş yapmaya alışkın olmadığından tereddüt etti ama Brenna fark etmiş görünmüyordu. Sonunda müvekkiline bir bakış attı.

"Burada ayakaltında olmayacak mıyız? Başka bir odaya geç- sek mi?"

Brenna kafasını sallayabilecek kadar canlandı. "Duygusal destekleri hoşuma gidiyor. Hem nasıl olsa her şeyi bir şekilde öğreniyorlar," dedi sessizce. "Yaşlıların burada olması hikayeyi iki kez daha az anlatmak demek oluyor. Şanslısın ki bütün aile katılmıyor," dedikten sonra saatine baktı. "Katie işle meşgul olduğundan gelmiyor ama Francesca her an burada olabilir. Bu onu beklemek zorundayız demek değil. Mia'ya söylemedim çünkü bu hafta finalleriyle meşgul ve onu üzmemek istemedim."

Görüşmelere Amerikan Terrier Merini getiren ve her yere reklamcısı, işletmecisi ve asistanı la seyahat eden ünlü bir aktör gibi birkaç sosyetik müvekkili olmuştu ve ama çok az insan aile çevresiyle katılmıştı. Bir şekilde yaşlılar Brenna'ya evcil hayvanlardan veya kişisel asistandan çok daha fazla yardımcı olabilir diye düşündü.

Zach, Colleen Marccelli mutfığa girdiğinde başlamak üzereydi.

Colleen, önce kızına doğru yönelip eğildi ve yanaklarından öptükten sonra Zach'e "Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu. Zach'in omzuna hafifçe dokundu ve Brenna'nın karşısındaki sandalyeyi alıp dinlemek için yerleşmeden önce ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Tam başlıyorduk," dedi Brenna.

Colleen başını salladı. Kırklarının ortasında iyi giyimli bir kadındı, gerçi daha genç görünüyordu. Büyükanne M.'nin ince vücut yapısıyla birlikte onun mavi gözlerini almıştı.

"Babanı karıştırmamak çok iyi olur diye düşünüyorum," dedi kadın. Büyükanne M. çay önerdiğinde. "Ne kadar bağıracağını biliyorsun. Marco ve büyükbaban çoktan Jeff'i hadım etmeyi konuşmaya başladılar, ne kadar değmese de." Kadın iç çekti. "Hiçbirimizin detayları tekrar duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Doğrusu bende," dedi Brenna alayla. "Onunla evlendiğimde ailedeki herkes onu hoş karşıladı ama şimdi tek dinlediğim şüphelerinizin olduğu."

Colleen anlayışla başını salladı. Elini kızının kolunu sıkmak için masanın karşısına uzattı. Zach bitkince bekledi. Duygusal müvekkillere alışkındı - hıçkırma hıçkırma ağlayan, sinirden kö- plirenler de pek sıra dışı değildi. Kıyaslanacak olursa bu sessiz, mantıklı aile önemsiz bir şeydi.

Gırtlığını temizledi, ama konuşmadan önce Büyükanne M. kızının önüne bir fincan koydu sonra bir sandalye çekti. Büyükanne Tessa da aynı şeyi yaptı ama sıvı canlandırıcı yerine bir sepet getirdi. Zach ne planladıklarını merak ederek sepete baktı, sonra anladı.

Dantel çiçekler etrafta dolanıyordu. Kaseler dolusu boncuklar ve inci tohumları masanın ortasındaydı ve bütün kadınlar, Brenna bile dikmeye başladı.

Küçük boncuklar ışıktaki parlardı. Kadınların elleri saatler süren alıştırmadan dolayı çok hızlı çalışıyordu. Zach dantelin ne için olduğunu düşünmek istemedi, bu yüzden dikkatini işe verdi - yani Brenna'nın boşanmasına - ve getirdiği dosyaları sınıflandırdı.

Brenna'ya baktı. "Derin bir nefes al ve rahatla," dedi usulca. "Tartışacağımız birçok şey standart. Sıradan olmayan tek konu Jeff'in şaraphanenin yarısını istemesi."

Bütün aileye az önce bir bomba düştüğünü bildiğinden kendini güçlendirdi. Beklediği üzere etrafında ateşli bir sohbet başladı. Mücadalc etmek için uğraşmadı, onun yerine kızgınlıklarını göstermelerine izin verdi. Büyükanne Tessa ayağa fırladı ve kayınpederinin (huzur içinde yatsın) şaraphaneyi çıplak elleriyle toprağı kazıyarak yaptığını söyledi. İtalyanca homurdandı. Büyükanne M.'nin gözleri kızgınlıkla öyle bir kısıldı ki Zach yerinde kıpırdandı. Brenna sersemlemiş görünürken Colleen Brenna'nın eski kocasının derisini yüzmeye hazırmış gibi bakıyordu.

Konuşmanın harareti azalmca adam dikkatini müvekkiline verdi. "Bu bir hile. Jeff ve avukatı dikkatimizi asıl konudan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Yani Jeff'i tıp eğitimi boyunca destekle- diğini zamanı. Aldığın herhangi bir miras ortak hesaba bir şekilde karıştırılmadıysa ortak mülk olarak düşünülmez."

"O piç," diyerek Brenna patladı. "Şaraphaneyi hiç önemsemedi. Onu her zaman seven bendim. Onun için bıraktım ve ödülüm bu mu?"

Zach, "Bu bir boşanma," diye karşılık verdi. "Doğruluk veya dürüstlük kapsamaz. Konu para. Maalesef talebiyle mücadele bayağı bir uğraştıracak. Bir miras var mıydı?"

"Bir kuruş bile yok," dedi açıkça. "Hiçbir şey benim üzerime devrolmadı ve Büyükbaba Lorenzo vasiyetini değiştirmedikçe, hiçbir şey devralmayacak." Ağzı kıvrıldı. "Erkek tonına teslim edecek ve büyük erkek torunu için tutuyor."

Büyükanne M. eğildi. "Tatlım Brenna, sakın bu konuda endişelenme. O küçük sıçan buradan bir üzüm tanesi bile alamaz."

Brenna büyükannesine kafasını salladı. "Biliyorum ama bunu yaptığina inanmıyorum."

"Dediğim gibi Jeff dikkatimizi asıl konudan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Avukatını herhangi bir miras olmadığı konusunda bilgilendireceğim. Geri adım atacaktır. Buna hazırlıklı ol ama endişelenme. Ben ilgileneceğim. Ellcrindekinin en iyisi buysa, rahatız."

İkinci bir dosya çekti. "Dikkatimizi kocanın eğitimi, doktorluk stajı, ihtisas dönemi boyunca desteklemiş ve aynı zamanda evlik öncesi getirdiği borçları ödemiş olmana odaklayacağız. Nafaka alma üstünlüğün çok yüksek. Bazı tablolarımız var ki gösterdiği..."

Arka kapı açıldı. Kot pantolon giymiş sarı saçlı bir kadın mutfağa girdi. Uzun ve ince belliydi. Ama adamın dikkatini çeken bu değildi, ilginç olan açıkta kalmış teninin neredeyse her yerini kaplamış dövmeleirdi. Sağ gözünün köşesinde, kaşındaki gümüş piercing'in tam altında küçük mavi bir yıldız bile vardı.

Genç kildin güldü ve sonra ellerini kalçasının altına koydu. "Kesinlikle işe yarıyor. Merhaba! Benini."

Colleen genç kadını kucaklamak için kalkarken büyükanneler güldü. Brenna dikişini bıraktı ve ziyaretçiyi inceledi.

"Sıradakinin şişmanlık kostümü olduğunu sanıyordum," dedi

"Öyleydi ama dövmeleli adamı gördüm ve bu bana bir fikir verdi."

Büyükanne Tessa dertli bir şekilde iç çekti ve cebindeki tespihine daldı. "Bunun için mi Tanrı sana melek gibi bir yüz verdi? Saçını mı boyadın? Francesca saçların çok güzeldi oysa."

Zach gözlerini kırıştırdı. Francesca mı? Önündeki dövmeleli kadınla kız kardeş arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Yüz hatları tanıdık geliyordu.

Brenna adama doğru eğildi. "Garip olduğunu biliyorum ama alışsın. Francesca sosyal psikoloji okuyor. Doktorası insanların görüntüye nasıl tepki verdiklerini araştırmak üzerine. Gününü insanları şaşırtarak geçiriyor."

Zach kafasını salladı. "Bunda başarılı."

Francesca önce büyükannelerini san saçların sadece bir peruk okluğuna dair ikna etti. Daha sonra kendine tezgahın üstündeki cezveden bir fincan kahve koydu. Annesinin yanına oturdu ve dantel çiçeğe uzandı.

"Ec nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Jeff şaraphaneden hisse istiyor," diye açıkladı Brenna kız kardeşine.

Francesca'nın ağzı açık kaldı. "Adi, geri zekalı, değersiz herif!"

Büyükanne Tessa ona uyarıcı bir bakış attı. "Tanrı söylediğin her şeyi dinliyor."

"Jeff in yalanlarını da dinliyor mu?" Francesca ellerini masaya vurdu. "Buna inanamıyorum!"

"Ben de," dedi Brenna. "Onu öldürmemiz gerektiğini söylediğinizde hayır dememeliydim."

Büyükannelere doğru başını salladı. "Sadece şaka yapıyorum. Bir çeşit."

Zach gerginliğe müdahale etti. "Bayanlar Jeff bunu ödemek zorunda kalacak. Büyük resmi zihnimizde tutalım. Onun dikkatini çekebilmenin en iyi yolu cüzdanından geçiyor."

Finansal tabloyu Brenna'ya verdi. "Bu sana gelirin ne kadarını kopartabileceğimize dair bir fikir verir. On yıllık eşiği geçebilecek kadar uzun evli kalmadınız. Bu da kalan hayatın boyunca nafaka talep edebileceğin nokta."

"Benim tarzım değil," dedi Brenna adama. "Onun sürünmesini istiyorum ama popomun üstüne de oturmayacağım."

"İyi. Mahkeme de öyle bakacak. Genç ve beceriklisin. Hayatın için bir şeyler yapmanı beklerler. Aşağılığın tckiyle evlenmiş olman sana hayat boyu destek hakkı vermez. Gerçi eyalet her şeyin eşit bir şekilde bölünmesine inanır. Ve bir de senin Jeff'i desteklemen konusu var."

Finansal tabloyu uzağa koydu. "Eğer bir çeşit planın varsa yardım edebilirim Brenna."

"Mesela?"

"Gelecek hedefleri. Ne yapmak istediğinle ilgili bir his. Eğer üniversiteye gitmek ya da bir iş kurmak istersen Jeti'in büyük olasılıkla bir kısmını veya tamamını ödemesi gerekir."

Brenna başıyla onayladı. "Bir şeyler düşüneceğim."

"Bence düşünmelisin. Bu arada evine gitmen ve eşyalarını toplaman gerek. Kaybolan her şeyin bir listesini yap. Çek hesabını kontrol ettin mi?"

"Hayır."

Colleen ona baktı ama bir şey söylemedi. Büyükanne M. anlayışla baktı.

"Lütfen güncel durumunu kontrol et. Ayrıca terk ettiğinde ne kadar olduğunu bana bildir. Ah, bir de bana kira sözleşmenizin bir kopyasını çıkartır mısın?"

Brenna tekrar başını salladı.

Zach doldurması gereken bir sürü kağıt verdi.

"Hepsi bu kadar," dedi "eğer bir sorun yoksa?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman birkaç gün içinde konuşuruz."

Dosyalarını yerine koymaya başladı.

Büyükanne Tessa aniden ayağa kalktı. "Aç mısın? Birazdan yemek yiyeceğiz. Kalırsın, değil mi?"

"Los Angeles'e geri dönmek zorundayım," dedi Zach üzölmeye yakın bir şeyler hissettiği için biraz şaşıarak.

MarcelliMerle yemek yeme fikri kötü değildi. Eğer David Mia ile evlenmek istemiş olmasaydı Zach Marcelli klanıyla takılmaktan memnun bile olurdu.

"O zaman biraz kurabiye yiyecek kadar kal," dedi Colleen. "Eğer kalmazsan annem kırılabilir."

Zach başıyla onayladı çünkü teslim olmak savaşımdan daha kolay bir yolmuş gibi göründü. Francesca fırındaki lezzetli kokular saçan yiyecekleri kontrol etmek için kalkarken Büyükanne M. ona çay getirmek için koştu.

Büyükanne Tessa boncuk işine devam etti. "Katie aradı dün. Şirketinin bağış partisiyle ilgili çok çalışıyor."

Zach kafasını salladı. Çekici kadınlardı ama hiç ince değillerdi. "O çok çalışkan."

"Çok da güzel," diye atıldı Büyükanne M. fırının oradan.

"Çok güzel!" Ve çok seksi, diye düşündü.

"Onu sık sık görüyor musun?" diye sordu Colleen.

Zach bahçedeki öpüşmeyi düşündü tekrar. İstedığı kadar sık değildi ama bunu annesine şikayet edecek de değildi. "Geçen hafta bir iş görüşmemiz vardı."

Colleen'in ağzı düz bir çizgi aldı. "Sadece bir iş görüşmesi mi? Hiç daha... Kişisel?"

"Hayır. Üzgünüm."

Kurabiyeleri bitirdi ve onlar ona bir ağ örmeye başlamadan önce kaçmak için kalktı.

"Bayanlar, bu harikaydı, ama şehre dönmeliyim."

Evden çıkabilmesi en az on dakikasını aldı. Dosyalarını ve çantasını yerleştirdikten sonra direksiyona oturdu ve motoru çalıştırdı.

Finansal olarak ne kadar savunmasız olduklarına dair hiçbir fikri olmayan iyi, dürüst insanlardı. Onlar için hayat bir durum komedisiydi. Kolay problemler yirmi dakikada kapatılırdı. Eğer Brenna miras almadıysa Jeff'in hiç şansı yoktu. Ama ya aldıysa? Peki ya bir sonraki evlenecek olan Marcelli kızı? Oturduğu yerden her yönde dönüşümlerce üzüm bağlarını görebiliyordu. Şimdi kalın saplar gri ve pörsüktü ama bahar gelince...

Neye benzeyeceklerini bilmediğinin farkına vardı ama hayal edebilirdi. Üzümlerle ağırlaşmış her bir salkım. Üzümler daha sonra şaraba dönüşürdü. Marcel 1 i şaraphanesi dünyaca ünlüydü. Ailenin zenginliği David'in güvenlik fonunun yanında önemsiz görünüyordu.

Evliliğe çok istekliydiler ama hiçbiri daha sonra neler olabileceğini düşünmüyordu. Evlilik sözleşmesi hakkında bir kelime bile konuşmuyorlardı. Hepsini tuzağa düşürebilecek dantel işleme ve ağ örmeye çok meşguldüler.

çV3

K

atie Zach'in on kapısına giden merdivenleri çıkarken, elindeki iki sıcak suni köpükten yapılmış kutuyu ağır çantasıyla dengeledi. Otelden adamın yerine kadar süren kırk iki dakika yolculuğu boyunca kendine sakın kalmanın, profesyonelce davranmanın ve otel bahçesinde olan tutkulu öpücük hiç olmamış gibi davranmanın önemi üzerine öğütler verdi. Her ne olursa olsun ona karşılık vermeyecekti. Kapıyı çıplak olarak açsa bile!

Özellikle o zaman.

"Sadece iş" durumuna uyum sağlayarak davranmanın en mantıklı - en güvenli yol olduğuna karar vermişti. Ciddi siyah bir pantolon ve ipekli kazak giyinmişti. Yüzü ve elleri dışında çıplak bir santimi yoktu. Ona herhangi bir fikir vermeyi reddediyordu.

Zach'e gelince, onu izliyor olmalıydı çünkü o daha kapıya vurmadan kapıyı açtı. Her iki yemek kutusunu aldı ve çantasına baktı.

"Bunu her yere götürüyor musun?"

"Neredeyse!" diye itiraf etti onu görünce gülümsemesine engel olamayarak. "Ne zaman bir programa veya çizelgeye ihtiyacım olabileceği hiç belli olmaz."

Zach onu mutfaka doğru yönlendirdi. Belli ki eve bayağı bir önce gelmişti. Sadece masayı kurmamış, takım elbisesini de değiştirip kot ve uzun kollu bir tişört giymişti. Katie, adam kutuları tezgaha koymak için döndüğünde poposuna bakmadan edemedi.

Birçok erkeğin birçok kadından çok daha iyi poposu vardı ve Zach'inki kesinlikle ilk onluk dilimdeydi. Kahretsin. Bakma dedi kendi kendine yemek kutularına doğru giderken.

"Jerome tadına bakılmaya değer bulduğumuz bütün yemekleri hazırladı. Tabii ki partide olacaklar kadar taze değiller, yani bunu göz önüne al. Ayrıca sunum da oldukça eksik."

Katie folyo paketleri açmaya başladı. Zach köpükten kutuları masaya koydu. Yemekler masaya çıkartıldıktan sonra Katie çantasından büyük, katlı kağıtlar çekti. Yemek sergisinin modelini göstermek için açtı. Zach tadarken, hangi yemeğin hangi istasyonda olacağını ve her şeyin nasıl servis edileceğini açıkladı.

"Bazı kebaplar önceden pişebilir," diye açıklamaya başladı. "Ama diğerlerini misafirlerin hazırlaması gerekecek. Ayrıca egzotik etler istasyonu ve vejetaryen istasyonlarımız da olacak."

Zach, muzipçe "Çubukta soya peyniri mi?" diye sataştı.

Katie güldü. "Bundan daha ilginç olmasını umuyorum ama evet."

Katie ona bilgisayar üretimi çeşitli karnaval çadırları tasarımlarını gösterdi sonra kağıtlarını çantasına geri koydu ve kendine biraz yemek aldı.

Menüyü en favorilerinden başlayarak finale yakın bir forma sokup yemeğin malzemelerini tartıştılar. Katie, Zach kahve yaparken not alma işini bitirdi.

Zach iki kupayı dolaptan alırken, "Keşke peçete seçimleri için de bu kadar çok ilgini çekebilseydim," diye şaka yaptı.

"Asla olmayacak."

"Bundan hiç şüphem yok."

Katie çantasından düz plastik bir kutu çıkardı. Açmadan önce Zach masaya geldi ve onun önüne kahvesini koydu. Daha sonra kutuyu elinden aldı ve açtı.

Katie o an düşünmeden hareket ettiğini anladı. Düğünü dur-fıydayan

durmaya kararlı bir adamın önünde dantelli boncuk işlemelerini çıkartmak tepki görmeyi hak eden bir davranıştı.

Zach yarısı boncuklanmış dantel çiçeği kutusundan aldı ve elinde evirip çevirdi.

"Harika bir iş yapıyorsun," dedi, sesi hislerini belli etmiyordu. Ama Katie o anda zihninde ne olduğunu biliyordu.

"Seni tarafıma çekip ikna etmeye yetecek kadar değil," dedi ona.

"Denemedin sayılmaz! Beni tehdit ettin, ikna etmeye çalıştın ve baştan çıkardın. Sırada ne var?"

Adam danteli kutuya geri koydu. "Katie, sadece bir öpücüktü. Eğer seni baştan çıkarmayı deneseydim, olaylar orada durmazdı."

Katie dosyayı çarparak kapattı. "Fazla kibirlisin."

Zach'in koyu gözleri kadında kilitlendi. "Biliyorum."

Aralarındaki ısı kaynamaya başlamıştı. Katie göz kırpanın ilk o olmasını istemiyordu ama onun büyüğü altında kaydığını hissetti. İyi bir şekilde geri çekilmek ya da başka bir gün daha yaşayabilmek için savaşmak yerine acıklı bir şekilde "Al beni, seninim," diyerek teslim olmak belki de en doğrusuydu.

Katie güçsüzce, odadaki ısıyı azaltmak adına, "O halde David ve Mia'yla ilgili hata yaptığın ihtimalini neden düşünmüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yapmıyorum. David'in temmuzda Mia'yla evlenmesine engel olursam David'in onu alıp kaçıracağına şüphem yok. Bunu yapacak kadar ınatçı. İşte bu yüzden hâlâ dosyayı oluşturuyorum. Bitirdiğimde sunacağım."

"Oğlunu sevdiğini biliyorum ama Mia David'den çok emin ve nadiren kötü karar verir. Ona güvenemez misin?"

"Hayır."

Şaşırtıcı bir şey değildi. Belki konuyu güzelce değiştirmenin zamanı gelmişti. "Bu sabah annemle konuştum. Brenna'nın boşanmasıyla ilgilenen ailedeki herkesi etkilemiş."

Zach omuz silkererek, "Sadece işimi yapıyorum," dedi.

"Ayrıca Jeff'e çok kızgınlar. Şaraphanenin peşinden gidicek cesareti olduğuna inanmıyorum. Büyükanne Tessa'nın eski İtalyan lanetlerinin işe yaramasını bekliyorum."

Zach kıkırdadı. "İlginç bir plan. Ben yasal yolu tercih ederim. Brenna'ya her ay büyük bir çek yazarak kanatmayı."

"Sanırım benim tam burada Jaws 'm müziğini mırıldanmam gerekiyor?"

"Mutlu edecekse tabii ki."

Katie ona baktı. "Yani seni köpekbalığına benzetmem rahatsız etmiyor mu?"

"Neysem oyum. Ne düşündüğüm fikrini değiştirmeyecek."

"Doğru ama büyükannelerim sana tapıyor."

"Zevk sahibi harika kadınlar."

"Ya yanak çimdiklemeleri?"

Zach hafifçe irkildi. "Favorim olduğu söylenemez."

"Aileye alışkınım, ama sanırım sen bizi biraz karşı konulmaz buluyorsun." Dantel çiçeği kutuya geri koydu.

"Üzerinde çalıştığım son elbise Brenna'nındı. Brenna'nın ve Francesca'nın. Çifci düğün yaptılar. Francesca'nın kocası birkaç yıl sonra öldü. Bu da Brenna'yı evli tek kız kardeş yaptı. Büyükbaba Lorenzo çocuk sahibi olması için sürekli baskı yapıyordu. Ama şimdi boşanıyor." Kahvesini yudumladı.

"Daha kötü şeyler oluyor," diye belirtti Zach.

"Bizim ailemizde değil. Olanlar konusunda kendini çok suçlu hissediyor."

"Boşanma onun hatası değil. Onu terk eden Jeff. Anlattıklarına bakılırsa Brenna zorlukları aşmak istemiş, evde işler mükemmel olmasa bile."

Bu Katie'yi şaşırttı. "Bir sorun olduğunu itiraf mı etti?"

"Hayır, ama gerek yoktu. Mutlu evlilikler boşanmayla bitmez."

"Tahmin ederim, ama sorun her neyse biz bilmiyorduk. Jeff'i herkes severdi. Bu nedenle terk etmesi herkesi şok etti." Kadın iç çekti. "Zavallı Brenna. Kendi acısının üstesinden gelmeye çalışıyor. Bir de bunun Marcellilerdeki ilk boşanma olduğunu biliyor."

"İyileşecek."

"Sanırım insanların seçeneği yok. Çocuklar açısından gerçekten zor olmalı. Ailenin boşandığını söylememiş miydin? Yoksa bu çok mu özel bir soru?"

Zach sandalyesine yaslandı. "Katie birkaç gün önce ağzında dilim vardı. Çok kişisel değil."

Katie yutkundu. Bir an için Zach etrafındayken çok iyi gidiyordu, normal hissediyordu ve bir sonraki dakika tek bir cümle onu tekrar fark etmesine neden oluyordu.

"Annem ve babam ayrıldı," dedi. "Birçok çift gibi yıllar öncesinden sorunları vardı. Sanırım. Bir şeylerin ters gittiğini anladığımda on yaşındaydım. Babamı annem olmayan bir kadını öperken gördüm. Bunu ona söylediğimde bana artık bazı şeyleri öğrenmemin zamanı geldi, dedi ve bana anlatmaya başladı. Onun için neyin iyi olduğunu bilen her erkek bir parça şeyi kendine saklar."

Katie ağzının açık kaldığını hissetti. Hemen kapattı ama hissettiği kadar şaşkın gözüktüğünü biliyordu. "Böyle mi söyledi?"

Zach başını salladı. "Kendini açığöz santiyordu. Ona bir pislik olduğunu söyledim. Sadece güldü. On iki yaşına geldiğimde beni hayranlarıyla tanıştırmaya başladı. Onlan asla uzun süre etrafında tutmazdı ama kanatlarının altında her zaman bir tane vardı."

Kadın omuz silkti. "Annen biliyor muydu?"

"Hiçbir şey söylemedim. Çocuktum ve korkmuştum. Sanırım kendi kendine anladı." Adam duraksadı. "Önemli değildi. Babamın parası vardı ve onun yoktu, bu yüzden de babam güçlüydü."

Kadın sesindeki acılığı hissetti.

Zach kahvesini aldı ama içmedi. "Hayatında bir gün bile çalışmadı. Belki sorun buydu, elinde çok fazla vakit vardı. Sanırım aldatılma annemin güzel yaşamı için ödemesi gereken bedeldi. Ama sonunda bedel çok yüksek geldi. On dört yaşımıdayken ayrıldılar."

"Kiminle yaşadın?"

"Annemle. Babam terk edince parası da kayboldu. İşe başladı, önce bir iş, sonra iki. Babamın benim için koyduğu güvenlik parasına dokunmadı. Onun benim geleceğim olduğunu söyleyip dururdu. Milyonlarına rağmen babam çocuk parasını hiç ödemedi ve annem de onu mahkemeye vermedi. Böylece kısa zamanda zenginlikten fakirliğe geçtik."

"Neden onun çocuk parasını ödemesini istemedi? O senin içindi."

"Bilmiyorum. Gurur mu? Utanç mı? Annem belalı bir kadındı, her zaman yanımda oldu. David doğduğunda kaya gibi sağlam durdu. Hukuk okulunun ilk yılındayken de öldü." Durdu, sonra mutfağa baktı. "Bunları görecektir kadar uzun yaşamış olmasını dilerdim ve böylece hayatı ona biraz olsun kolaylaştırabilirdim."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Katie, başka ne söyleyebileceğini bilemeden. Adamın çocukluğu onunkinden bir ışık yılı uzaktı. "Baban yaşıyor mu?"

"Hayır. Birkaç sene önce öldü. David'e kayda değer bir güvenlik parası bıraktı ve geri kalanını da bana." Güldü, ama hiç neşeli bir gülüş değildi. "Zor bir durum değil mi? Her bir kuruşu kokuşmuş paralar bana kaldı. Ama nihayetinde onlardan kurtuldum. Yaşlı adam paraların deste deste sıralamıştı ama benim o kadar da ihtiyacım yoktu. Bu yüzden paralar demeğe gitti ve en sonunda ben de ondan kurtuldum."

Zach'in gözlerinde acı kıvılcımından eser yoktu. Katie onun geçmişe takılıp takılmadığını ya da barışıp barışmadığını merak etti. Katie'nin Mia ile David'in evlenmesi konusundaki fikrini değiştirebilme çabaları şüphesiz az önce çökmüştü. Zach ilişkilerin yürüyebileceğine asla inanmıyordu.

Zach omuz silkti. "Tamam, bu benim kederli geçmişim. Daha neşeli bir şeyler konuşalım. Ya senin flört geçmişin nasıl?"

Katie gülümsedi. "Bu neden neşeli bir konu olsun ki?"

"Senin mutlu bir evlilik yapacak olman benim seni baştan çıkarana planlarımı suya düşürür."

Katie bir şey içmediği için memnundu yoksa püskürtebilirdi. "Pekala, o zaman bunu açığa çıkarttığın için teşekkürler."

"Bir şey değil. Şimdi bana Bay Hatalardan ve onlardan ne kadar daha fazla ilginç olduğumdan bahset."

"Tekrar şu ego. Daha çok yemek getirmeliydim."

"Zaman kazanmaya çalışıyorsun."

"Söyleyecek bir şeyim yok. Flört geçmişim diğer insanlarla aynı. Söz vennekten korkan veya yanlış sebep için söz veren erkeklerle çıktım. Hatta söz vermesi gerekenlerle de."

"İlginç görünüyor."

"Sandığımdan daha az!" Katie ilişki geçmişini düşündü. "Üç dakika içinde beni deliye çeviren adamlar vardı ve benim onlarla ilgilendiğim kadar benimle ilgilenmeyen adamlar." Öne doğru uzandı ve kollarını masaya koydu. "Hiçbiri..."

"Mükemmel değil miydi?"

"Mükemmel aramıyordum sadece birkaç işaret yeterliydi."

Zach kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bilirsin. Çan sesi duymak ya da müzik veya başka bir şey. Doğru adamı bulduğumu gösteren kozmik bir işaret."

"Çok romantiksin."

"Birçok kadının istediği şeyi istiyorum."

"Bedava yolculuk ve seks için bir havuz bakıcısı mı?"

Katie kafasını salladı. "Bu senin için bile küçümseyici."

"Tamam. Haklısın. Bütün kadınlar satın alınamaz."

"Cinsiyetim adına gururum okşandı."

Katie kalktı ve lavaboya geçip kupasını yıkadı. Arkasını döndüğünde, Zach tam arkasında duruyordu. Karanlık bakışları yüzünün üstündeydi

"Senin için asla böyle düşünmedim," dedi ona. "Ciddiyim, Katie. A sınıfısın."

"Teşekkürler."

Zach yakın duruyordu. Çok yakın.

Zach uzandı ve yanağına dokundu. Aniden ısı, ona tepki vermeme planını hatırlamasını zorlaştıracak bir şekildi onu sardı. Nasıl olduysa bunun önemi kalmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Zach, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

"Ben, şey, pek bir şey düşünmüyorum."

Doğruydı. Zamanı mavi gözlerinin içinde kaybolmak için kullanıyordu. Harika renkteler, diye düşündü. Aynı zamanda çenesinde tıraş zamanı gelmiş sakallarını da sevdi ve yaptığı...

Zach'in ağzı Katie'ninkiyle buluştu. Katie'nin bütün duyulan alarma geçti. Mantıklı tarafı bunun gerçekten büyük bir hata olduğunu biliyordu. Son öpüşmeleri neredeyse tamamen kaza olarak düşünülebilirdi. Ama eğer bir daha yaparlarsa, bunun anlamı olabilirdi... Gerçi bu anlamın ne olabileceğini tam olarak söyleyemiyordu.

Ve daha bu anlamı çıkaramadan Zach'in dili alt dudağını yaladı, artık önemsemiyordu.

Çok iyi hissettiriyor, diye düşündü Katie kendini ana bırakarak. Bir adım ilerleyerek kollarını Zach'in omuzlarına koydu. Vücutları birbirine yaslandı. Katie bunu sevdi. Onun kokusunu da sevdi. Zach'in ruhu inatçı erkeksi teninin bileşimiyle benzersiz bir iksirdi.

Zach Katie'nin yüzünü kavradı, sonra parmaklarını saçlarına kaydırды. Zach alt dudağını ısırduğında, Katie içinde hareket etmesini isteyerek hafifçe nefesi kesildi. Kalp atışları hızlandı. Kalçalarının arasındaki ısı alevlendi ve göğüsleri şişti. Bütün erojen bölgeleri partiye hazırlandı.

Dilleri önce tanışmak için birbirine değdi sonra da yüzlerinde dolaşmaya başladı. Katie ellerini adamın bütün kaslarının gerildiğini hissettiği sırtına indirdi. Aniden içerisi mi ısınmıştı yoksa o mu? Sanki vücudu yanıyormuş gibi hissetti.

Zach zihnini okumuş olmalıydı çünkü ceketinin yakasını çekti. Katie kollarını kendi tarafına aldı, böylece Zach ceketini omuzlarından aşağı atabilirdi. Ceket sessizce zemine kaydı.

Boğazlı kazağı aniden anlamsız dar bir geçit gibi göründü. Ne düşünüyordu? İpekli bir gömlek daha iyi olmaz mıydı? Bir sürü danteliyle ince kumaştan bir şeyler ve vücudu bol miktarda açıkta bırakan bir tarz. Veya daha iyi bir...

Zach ellerini beline koydu ve belinden yukarı çıkarmaya başlayınca zihnindeki trafik sıkıştı. Sanki varış istikametine gidecek yol seçenekleri fazla yoktu, adamın yöneldiği yol iyi bir fikirdi. Katie orada ne olabileceğini de biliyordu.

Eğer ateşli öpücüküne göre davranırsa, Zach onu nezaketi ve deneyimiyle yoğrulmuş bir kombinasyonla birçok önemli yeteneğinden yoksun bırakabilirdi. Yani eğer bir şeyleri durdurmak istiyorsa o an şimdidi. Tam şimdi. Tam bu saniye.

Zach'in parmakları Katie'nin göğüslerinin altından geçti. Katie'nin bütün planları suya düşmüştü. Artık kendini onun gü- ven dolu okşamarına bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Zach kıvrımlarını kavradı sonra başparmağıyla çoktan gerilmiş göğüslerinde gezindi. Göğüsleri kıyafetlerinin altında bile son derece duyarlıydı. Nefesi kesilmiş ve kasıkları kasılmıştı.

Zach nazikçe göğüslerini sıkarken, ağzını onunkinden çekti. Daha o şikayet edemeden dudaklarını çenesine bastırdı. Soma boynuna indi. Yumuşak, ıslak öpücükler başını arkaya vermesine neden olmuştu. Zach duyarlı teninde ilerledi ve nazikçe kulaklarını emdi. Katie adamın daha aşağılara inmesini istiyordu ama boğazlı kazağı yol üstündeydi.

Beynine girip ve onu durduracak duyarlı bir peri olmasını diledi. Zach'in aklını başına toplamasını ve onun göğüslerinin üzerinde erotik yöntemlerle kendini inletmesine bir son vermesini istedi. Ve tüm bunların yerine ellerini beline indirip Zach'in gömleğini çekistirmeye başladı.

Serin havanın ilk fısıltısı Katie'nin tekrar düşünebilmesini sağlamalıydı. Onun yerine kendini boğazlı kazağını çıkartmasına yardım ederken buldu. Kollarını kaldırdı sonra gergin boynu kafasından çekerek çıkardı. Uzağa attığında bile adamın ağzı onun- kini geri istedi. İçine daldığında Katie dudaklarını araladı.

Diller döndü, birbirine değdi ve adeta dans etti. Zach biraz daha yaklaştı, böylece vücutları birbirine daha çok değişiyordu. Katie'nin çıplak teni adamın yumuşak gömleğine sürtünüyordu. Zach'in elleri onun çıplak sırtını okşadı, sonra yukarı çıkarak anında sutyenini açtı.

Katie askılarının gevşediğini hissetti sonra da askı omuzlarından aşağı düştü. Zach tek eliyle onları aşağı kolayca kaydırarak yolu bulmuştu. Büyük, sıcak el sutyen kupunun altında ilerledi ve ağrıyan sol göğsüne daldı. Katie ona duyduğu ihtiyaçla dolduğunu hissetti. Onu sırılık eden bu ihtiyaç, istek ve tutku kalp atışlarını hızlandırdı. Vücudunun her tarafı titredi ama özellikle de bacaklarının arasındaki nemli şişkinlik.

Hızlıca sutyenini çıkardı ve yere attı. Katie'nin elleri önce omuzlarına sonra güçlü kaslarının toplandığı sırtına doğru kaydı. Zach aşağılara indiğinde ve göğsünü ağzına aldığı anda Katie inledi. Dili sertleşmiş ucuna hafifçe vurduğunda, sarsıldı.

Katie gömleği çıkarmaya çalıştı ancak Zach'in kolları buna mani oldu. Birkaç düğmeyi açmayı başarabilmişti ama hepsi buydu. Zach göğüslerini bacaklarının arasından sabit bir nabız atışı başlayana kadar emmeye ve yalamaya devam etti. Katie çoktan teslim olmanın sınırına geldiğini biliyordu.

Zach gömleğini ve ayakkabılarını çıkartmasına yctcek kadar bir süre onu yalnız bıraktı. Katie de kendi ayakkabılarını bir kenara fırlattı. Ancak bu Zach'in onu derin, ıslak bir öpücükle geri istemesi kadar sürebilmişti. Bu, kemiklerini eritecek kadar etkili bir öpücüktü.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı onun ağzına. "Katie, seni istiyorum. Şimdi."

Kelimeler basitti ama çok da güçlüydüler. Zach iyice yaklaştı, göğüsleri Zach'in çıplak göğsüne değişiyor, baskı yapıyordu.

Tüyleri erotik bir şekilde gıdıklandı. Zach, Katie'nin kalçalarını kaldırdı ve sıktı. Katie karnı onun ereksiyon olmuş erkekliğine değinceye kadar öne doğru geldi. Her ikisi de inledi.

"Yukarı çıkmalıyız," dedi Zach dönerken ve elini tuttu.

Yolu gösterirken yarı yolda boynundan, omuzlarından sonra da göğüslerinden öpmek için durdu.

Dili göğsünde gezinirken parmakları da bacaklarının arasındaki şişmiş bölgeyi ovuyordu. Çok ıslanmıştı, çok açtı, ona doğru dalga dalga gidiyordu. Bir veya iki kez okşama yeterli olacak diye düşündü.

Zach, "Bu taraftan," dedi boğuk bir sesle ve ikinci kata devam etti.

Kadın yüksek tavanlardan, tavan penceresinden ve büyük boy yataktan çok etkilendi. Tek ışık koridordan geliyordu ama yeterliydi. Zach'in pantolonunun düğmesine uzandığını gördü. Düğmeyi açtıktan sonra fermuarı indirdi. Katie altına minicik bir iç çamaşırı giymişti, Zach hızla çıkardı ve onu çıplak bıraktı.

"Çok güzel," diye mırıldandı onu nazikçe oturur pozisyona getirirken.

Kadın yatağa tam yerleşmeden adam dizlerinin üstüne çöktü ve ağzını bacaklarının arasındaki yumuşak deriye yapıştırdı.

Her şey çok hızlı ilerliyor diye düşündü tereddütle. Zach'i çok az tanıyordu, müşterisiydi. Hepsi bu... Cennette olmak gibi dedi kendine, adamın ıslak öpücükleri yukarı doğru ilerlerken. Aptalca belki ama öyle. İhtiyaç hızlı kalp atışlarıyla aynı anda arttı. Bütün vücudu sızladı.

Sırtüstü yatağa uzandı ve topuklu ayakkabılarını yatağın kenarına koydu. Pozisyonu onu açıkta ve korunmasız bırakıyordu ve Zach'in Katie'nin ne istediğine dair hiç şüphesi yoktu. Sıcak parmaklar düzgünce kıvrılan aç bedenine içine kaydı. Sihirli noktaya doğrudan dokunmadan ama çok yaklaşıp tehlikeli bir şekilde ovdu.

Katie titredi. Kefesi fısıltı halinde çıkıyordu. Zach'in ağzı onu öyle derin bir öpücükle sardı ki vücudundaki bütün hücreler adeta çığlık attı. Diliyle gerilmiş merkezine dokundu ve ritmik darbelerle vurdu. Üstüne ve etrafına vurarak ona sataştı, söz verdi ve onu neredeyse nefessiz bırakana kadar soluşunu kesti. Katie kendini bu yolculuğa teslim etmişti çünkü başka bir seçeneği yoktu. Tek bir parmağını içine sokup darbe vurmasıyla nefes nefese adını söyledi. Dilini daha hızlı hareket ettirince Katie adeta kendini kontrol edebilmek için mücadele etti. İkinci parmağını soktuğunda kontrolü kaybetti.

Beklenmeyen bir yoğunlukta orgazm oldu. Zevk baştan aşağıya onu sarıyordu. Vücudunun her parçası kasıldı, sanki ateşli bir banyo yaptı ve rahatladı. Zaman kavramını ve kontrolünü kaybetmişti. Onu heyecanlandıran, onu harap eden sonra da kendi benliğine güven içinde geri döndüren zevk dışında her şeyini kaybetmişti.

Zach yavaşça bacaklarını yere indirdi sonra da kalçasının üstünü öptü. Katie gözlerini açmayı göze alamadı. Zach gülümsüyordu, bu partnerini memnun etmekten mutlu bir aşığın gülüşüydü.

Önce gelmek onu savunmasız hissettirdi. İkinci gelmek bir seçenek bile değildi.

"Bu gerçekten benim için iyiydi," dedi

Sözleri sinirlerini gevşetti. Geri gülümsedi. "Benim için nasıl olduğunu düşün."

"Neden anlatmıyorsun?"

"Şaşırtıcı."

"Şaşırtıcı olan, işe yarar."

Zach kalktı ve çoraplarını çıkardı sonra hızlıca kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. Saniyeler sonra çıplaktı. Katie onu seyrederken yatakta yer değiştirdi. Vücudunu, göğsündeki karmakarışık kılları ve dar şekilli göze hemen çarpan erkekliğini sevmiştir.

Sertleşmişti, hazırды ve memnun edecek kadar büyüktü. Katie'nin onda üçlük orgazm ölçütüne rağmen sadece onun azgınlığına bakmak için önceden yakmaya yetmişti.

Komodinin çekmecesini açtı ve bir kondom çıkardı.

Taktıktan sonra yatağa ilerledi. Katie kollarını açtı ve onu kendine çekti. Ereksiyon olmuş erkekliği bacaklarının arasında süttü. Zach, onu üzerine çıkaracak şekilde yer değiştirdi.

Ellerinden biri sırtında hareket ederken diğer eli de göğüslerini kavradı. Başparmağı meme ucuna süttüğü anda Katie'nin bacaklarının arasında bir cevap titreşimi hissetti. Onun bacağına karşı ıslaklığıyla sarsıldı.

"Tekrar hazır mısın?" diye sordu. "Beni isteyene kadar bekleyebilirim."

"Mertçe ama gereksiz."

Onun yerine geçmesini bekledi ama bunun yerine ellerini kalçasına koydu ve onu ata biner gibi oturmaya zorladı. Katie tereddüt etti. Onun üzerine çıktı sonra onu içinde yönlendirmek için uzandı.

Zach'in sertliği onu hoşça gerdi. Onu bütünüyle doldurdu, elleri her iki göğsüne de uzandı ve yumuşakça memelerini sıkmaya başladı. İleri geri gelme kombinasyonu ve göğüslerine ilgisi çok fazlaydı. İlk dalgalanmayı içinin derinliklerinde hissetti.

Zach nefesini tuttu. Katie'nin sıcaklığının onu sarmalaması bir şeydi ama onun orgazmını hissetmek başka bir şeydi. Kalın kasılma onu baştan aşağı sıkıca, gergince etkiledi ve sıkıştırma kontrolünü kaybetti.

"Duramıyorum!" Başka bir kasılma onu titretirken zorlukla nefes aldı. "Oh, Zach!"

Hızlı, daha da hızlı hareket etti. Her üçüncü veya dördüncü darbe başka bir rahatlama getirdi. Hızdaki artış kontrolünü kaybettirdi. Göğüslerinin sarsılması, yüzündeki memnuniyet, vücudundaki koku, hepsi onu daha fazla istemesine yol açıyordu.

Ellerini kalçalarından indirdi ve parmaklarını daldırdı. İçine girip daha hızlı ve derin gelgitlerle ve zevk patlamalarıyla ikisinin de orgazm olmasını sağladı.

Katie gece yarısı gibi kalktı. Şaşkınlığa gerek yoktu, nerede olduğu sürpriz değildi. Nerede olduğunu tam olarak biliyordu hatta niye çıplak olduğunu da.

Zach Stryker ile seks yapmıştı - Mia'nın nişanıyla ilgili fikrini değiştirebilmek için her şeyi yapacağına söz veren adamla. Zach; yani şimdiye kadar yaptığı en büyük kontratı imzaladığı en yeni müşterisi, kız kardeşinin boşanma avukatı ve potansiyel kayınpederi. Kız kardeşinin kalbini kırmaya kararlı adam.

Bu, muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en akıllıca şey değildi. Hayır, muhtemelen ilk ona bile giremezdi.

Kafasını çevirdi ve Zach'i yanında uyurken gördü. Harika bir âşık ve ilgili bir ev sahibi olabilirdi. Ona uyuması için tişörtlerinden birini ve yepyeni bir diş fırçası vermişti, ek olarak da kahvaltı için siparişini almıştı. Bir kız bu tür davranışa alışabilirdi.

"Bir kadın," diye düzeltti kendi kendini. Seksüel ilişkilerde hileli çekişmelerin kolaylıkla üstesinden gelebilecek olgun bir kadın. Oyunun kurallarını anlayan sofistike bir kadın ve bunları kendi çıkarları için kullanabilecek bir kadın. Kafalı biri.

Katie dışında biri!

Katie bu şartlar altında mantıklı olabilecek tek şeyi yaptı, kaçtı.

Vo

yürüyüş yaparken hafif bir yağmur başladı.

Çoğunlukla Cabernet Sauvignon biraz Frank üzümüyle harmanlanır. Şimdi, Nisan başında yaşamdan sadece minik işaretler vardı. Kadın bir süre sonra yeşil yapraklar ve ağır üzümler meydana getirecek küçük birkaç filiz gördü.

Nemli toprağın kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Yaz sonunda üzümlerin kokusu neredeyse şarabın kendisi gibi alkollü olurdu. Bugün sadece gri bir gökyüzü ve kahverengi toprak vardı, ama vakti gelince manzara bir ressamın paletindeki renkler gibi olacaktı. Mavi ve yeşil, altın ve mor. Nasıl olacağını hayal ederek gözlerini kapattı, sonra açtı tekrar. Ona göre kıraç açıklık bile çok güzeldi.

Haftalardır ilk defa nefes alabildiğini hissetti. Keşke asmalar gibi yaşama geri dönebilseydi.

Dikkatlice, böylece kazara bir bitkiye basmadan, eğildi ve asmaları yerinde tutan bağları inceledi. Su vererek yaşam sağlayan küçük boruya dokundu. Pannakları avuçlarının içine bütün bu yılları kaçırdığına acıyarak kıvrıldı. Kaybettiği her şeye acıyordu. Jeff'in alıp götürdüğü her şeye.

renna Cabernet üzümlerinin büyüdüğü kuzey şaraphanede

Zaman içinde terk edilmesini, aptallığını ve diğer kadını kabulleneceğini biliyordu. Ama onu asla araziye, bağlara ve onun için vazgeçtiği hayaller için affetmeyecekti. Hissettiklerini ne hiddet ne de kızgınlık tarif edemiyordu. Jeff'in sadece vazgeçmesini de

ğil, yok olmasını istiyordu. Mantıklı olmakla ilgili bütün düşünceleri Marcelli Şarapları'nı tehdit ettiği anda sona ermişti.

Doğruldu ve yüzünü yağmura çevirdi. Serin damlalar yanaklarından süzülüyordu, gözyaşları gibi. Bu ıslaklık iyileştirici etkiye sahipti. Yaşam getirmişti - asmalara ve ona.

Ona kalbini, bedenini ve ruhunu vermişti ve sonunda kocası bu hediyelerden hoşlanmamıştı. Kesinlikle bedeni bir zamanlar onundu ve kalbine hiç ihtiyacı yokken - aşk gelecekte yoktu, asla - eğer eskiden olduğu gibi biri olmayı geri isterse ruhunu çaresizce aramak zorundaydı.

"Sen kemiklerine kadar bir Marcelli'sin. Her zaman bağlara geri döneceksin."

Kadın tanıdık sese doğru döndü ve Büyükbaba Lorenzo'nun ona doğru yürüdüğünü gördü. Ağır bir ceket giymişti ve beyaz saçlarının üstüne bir şapka takmıştı. Bir ara, önem vermediği sırada yaşlı bir adama dönüşmüştü. Zaman sırtını eğmiş ve ellerini buruşturmuştu. Onun yakınında durduğunda hâlâ kendini güvende hissediyordu, küçük bir kız olduğu zamanlardaki gibi.

"Asmalar hakkında haklısın," dedi onlara bakarak. "Onlardan kaçamam."

"Denesen bile. Kocan için söylenenleri duydum. Bunların bir kısmına sahip çıkmaya çalıştığını, bu asla olmayacak. Bu sadece aile için."

"Biliyorum, büyükbaba." Kelimeleri Brenna'ya kendini suçlu hissettirmişti, Sanki Jeff'in açgözlülüğü onun hatasıydı. "Onunla hiç evlenmemeliydim."

"Hayır. Hepimiz onun farklı bir adam olduğunu düşündük."

Brenna kimsenin uygun bir zamanda evlenmesinin verdiği rahatlıktan başka bir şey düşündüğünden pek emin değildi. On sekizindeyken bile genç yaşta evlilik yapıp bir çocuk doğurmasının baskısını hissetmişti. Bir çocuğun şu anki şartları nasıl etkileyeceğini düşündü.

"En azından çocuklarımız olmadığı için yeterince akıllıyız," dedi. "Onların bu yoldan geçmemesi daha iyi. Ayrıca Jeff aileye sonsuza kadar bağlı olabilirdi."

Aynı fikirde olacağını beyan eden bir kelime bekledi ama onun yerini Büyükbaba Lorenzo sertçe iç çekti. "Bir erkek torun için pek çok günahı bağışlayabilirdim."

İçinde kızgınlık alevlendi. "Ayrıcalık yapmanın üstesinden gelmek zorundasın, büyükbaba. Yeniçağın içindeyiz. Kadınlar da erkekler kadar becerikli ve sonunda bunu kanıtlamak için bir şans yakalıyorlar."

Yaşlı adam ona baktı. "Becerikli olabilirler ama o kadar sadıklar mı? Sen terk ettin. Uzaklara gittin ve bağları unuttun."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Brenna. "Evlenmemi siz istediniz. Bütün hayatım boyunca bir kocam ve ailem olmasının bir görev olduğu anlatıldı. Ne yapmam isteniyorsa onu yaptım ve şimdi sen beni terk etmekle mi suçluyorsun?"

Büyükbaba Lorenzo bu soruyu duymazdan geldi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bir iş bulacağım." Ona döndü. "Burada çalışmak istiyorum."

Adam kafasını salladı. "Sanırım hediye dükkanında bir açık olacak."

Brenna sanki adam ona tokat atmış gibi geri adım attı. Yaşlar gözlerine doldu ama onları kırıştırmak uzaklaştırdı. Adam zayıf olmasını bekliyordu. Kendini kanıtlamak için güçlü olmak zorundaydı.

"Senin dışında kimse asmalar hakkında benim bildiğimden fazla bir şey bilemez," diye karşılık verdi.

"Biliyordun. Ama bu dokuz sene önceydi. Peki, şimdi ne hatırlıyorsun?"

Brenna nefret ettiği ofisindeki yıllarını ve ikinci işinde olmadığı zamanki gecelerin nasıl olduğunu düşündü. Parayı yiyecek ve ihtiyaçları olan şeylere bile az harcayarak; UC Davis'in Bağcılık ve Şarapçılık Bölümü ders kitaplarını satın alabilmek için kullanırdı. Eğitimine devam etti, Jeff ona kızdığına, bunun Brenna için neden bu kadar önemli olduğunu anlamadığında bile.

Brenna "Her şeyi hatırlıyorum," diye karşılık verdi.

Büyükbabası ona baktı. "Bir başkası çıkıp da sana evlenme teklif ettiğinde seni kaçıp gitmekten ne alıkoyacak?"

Sorunun adaletsizliği ruhunu doldurdu. Büyükbabası her iki şeyi birden istiyordu - torunlar ve asla terk edilmeme sözü.

"Dersimi aldım diyelim sadece," dedi. "İkinci kez aptal durumuna düşmeyle ilgilenmiyorum."

Dönüp gitmeden önce saniyelerce gözlerinin içine bakarak onu inceledi. "Bir şeyler olabilir. Sabah ofisime gel, konuşuruz."

Brenna bir şey söylemeden kafasını salladı çünkü boğazı gerilmişti ve kelimeleri şkillendirebileceğini sanmıyordu. Gittiğinde yüzünü yağmura çevirerek serin damlaların gözyaşlarını yıkayıp uzaklaştırmasına izin vererek olduğu yerde kaldı.

Sonunda serinlik kemiklerine süzülünce kendini eve dönmeye zorladı. O yöne döndüğünde cansız bağlarla kaplı uzak yamaç gözüne ilişti. Ama bu alan Marcelli mirasının parçası değildi. Burası Wild Sea Bağlan'na aitti.

Marcelli şaraplarının kalitesinin güçlü bir ünü vardı. Sürekli yüksek sayılar yapıp madalyalar kazanırlardı. Ama Wild Sea Bağları komşusunu gölgede bırakacak uluslararası bir başarıya sahipti. İki şaraphane; kardeş kadar yakın iki arkadaş tarafından beraber kurulmuştu. Altmış sene önce, Marcelli ve Giovanni aileleri arasında bir bozuşma olana kadar.

Wild Sea vadiye hâkim olacak kadar büyümüşü. Küçük aile şaraphaneleri tek tek iflasa sürüklenmiş ya da büyük etiketler tarafından yutulmuştu. Bu sadece burada değil, Napa'da ve Sonoma'da da aynıydı. Şimdiki "şarap tüccarı" sayılıydı.

Büyükbabası biliyor muydu? Değişikliklerin geldiğini fark etmiş miydi?

Bir zamanlar bunu konuşabileceklerini söyledi kendi kendine. Ya da o konuşur, dedesi dinlerdi, sonra kavga ederlerdi. De- desiyse işler hep böyle olmuştu.

Brenna çiftliğe doğru yürüdü. O ve kız kardeşleri hiçbir zaman kan davasına önem vermemişlerdi. Yine de altmış sene önce olan şey hâlâ Lorenzo Marcelli'nin her hareketine etki ediyordu. Onlar yetişkinlerin konuşmalarını dinler ve gözlerini yuvarlarlar- dı. Ama büyükbabası bunu ciddiye alırdı, ailesi gibi. Bu yüzden on altısına gelip Nicholas Giovanni'ye âşık olunca bunu tek bir kişiye bile söylememişti.

Bir yaşam boyu önce dıye hatırlattı kendi kendine. Genç ve idealist olduğu zamanlardı ve bu aşkın sonsuza kadar süreceğini düşünmüştü.

Zach önündeki dosyaya notlar aldı ama etrafında dönen yüksek davul sesinden konsantre olamıyordu. David'in odasına doğru tavana baktı. Oğlu birkaç gündür evdeydi, finallerden kurtulmanın şerefine birkaç arkadaşını geçici özgürlüğünü kutlamak için davet etmişti. Zach oğlunun kısa bir zaman için bile etrafında olmasından hoşlanırken, gençler ve onların yüksek sesli müzikleri ona kendini yaşlı hissettiriyordu.

Saatine baktı, sonra da telefonuna. Katie'yi üç sabah önce yatağından kaybolduğundan beri ne görmüş ne de konuşmuştu.

Gün ağarmadan önce gizlice kaçmak genellikle onun işiydi. Kural olarak ev sahibi olmaktansa misafir olmayı tercih ederdi. Böylelikle buluşma o hazır olduğu zaman sona erdirebilir- di. Katie'yle böyle olmamıştı. Uyandığında onun tarafının soğukluğu ve evde ondan bir iz bulamadığı an; içinde aynı şekilde davrandığı bütün kadınlara karşı bir merhamet hissinin uyandığı andı.

"Geri ödeme çok çirkin!" diye homurdandı.

Katie'nin de yatakta geçirdikleri zamandan hoşlandığını biliyordu. Aralarındaki fiziksel bağın kendisi gibi onu da titrettiğini biliyordu. Bu yüzden de düzenlerini değiştirmek için zamana ihtiyaçları vardı. Sorun değildi. Onu beklemeye hazırıdı.

Ama düşüncelerinin soğukkanlı güveni, Zach'i telefona bakmaktan ve onun niye aramadığını merak etmekten alıkoyamıyordu.

Dikkatini notlarına geri çevirdi. Yazılım mulli-milyoneri ve yakında eski karısına dönüşecek lise aşkı arasında zorlu bir davayla ilgileniyordu. Bu sefer temsil ettiği koca, hayatının aşkının sadece havuzcu çocuğu bccermediğini, aynı zamanda hizmetçi ve hizmetçinin kocasıyla da ihtiraslı bir ilişki yaşadığını öğrenmişti.

"Herkesin kendi zevklerine göre yaşamaya hakkı var," diye mırıldandı yasaların birkaç küçük noktasını kontrol ederken.

David bir süre sonra müziği kapattı. Zach bunu zar zor fark edebilmişti. Ama parke zeminde ayak seslerini duyunca yukarı baktı. Çocuklar ön kapıya doğru toplandılar. Bir çift duraksadı ve ziyarete izin vermesine teşekkür etmek için bağırıdı.

"Sorun değil," dedi Zach onlara.

David merdivenlerden en son indi, güzel bir kızıl saçlı onunla beraber yürüyordu. Derin bir sohbet içerisindeydiler.

Zach kenara birkaç not daha aldı. O ve David erken bir akşam yemeği yemeye sonra da bir film izlemeye gideceklerdi. Mia'nın kampüsteki kulüple ilgili işleri vardı. Bu yüzden David ve o şehirde çılgın bir gece geçirmeyi planlamışlardı

Gerçekten çılgınca diye düşündü Zach sırtarak. Akşama yemeği ve sinema, ondan önce ev.

Yumuşak bir kıkırdama dikkatini çekti. Kafasını yukarı kaldırdı ve David'in hâlâ kızıl saçlıyla konuştuğunu gördü. Bir el uzun saçlarıyla oynuyordu, diğeri de oğlunun göğsündeydi. David fazlasıyla yakıtı duruyor ve Zach'e casusluk yapıyormuş gibi hissettirecek kadar rahat davranıyordu.

Zach küfretti. Oğlu ne işler çeviriyordu?

Hukuk kitabını sertçe kapattı ve her ikisi de yerinden sıçradı. David omzunun üstünden ona baktı, sonra ön kapıyı açtı. "Julie'ye arabasına kadar eşlik edeceğim, baba. Hemen geliyorum."

Zach onun gitmesini izledi. Bu beni ilgilendirmiyor, diye söylendi kendi kendine. David'in nişanlı olması durumu dışında - Zach hâlâ bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu - ve eğer resmin içinde bir başka genç kız varsa o zaman evliliğin olmaması için daha çok sebep var demekti.

Kararsızlık onu neredeyse on beş saniye kadar yerinde tuttu, sonra kalktı ve ön cama ilerledi. Julie çoktan arabasına geçmişti. Kapı açıldı ve David yanına çömelmişti.

Konuşuyorlardı, Zach bunu görebiliyordu ama ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. David hafifçe öne eğildiğinde de neler olduğundan emin değildi. Onu öpmüş müydü? David Mia'yı aldatıyor muydu? Sorunu çözülmüş müydü? Yoksa David büyükbabasının izinden gidip aldatan bir eş mi olacaktı? İkinci ihtimal Zach'in midesini düğümledi.

David'in bir pislik gibi davranması ve onun buna tanıklık ediyor olmasından rahatsız olan Zach yerine döndü. David bir dakika kadar sonra eve girdi ve Zach'in karşısındaki koltuğa çöktü.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu oğlu, kafasıyla kağıtların olduğu masayı işaret ederek.

"Yavaş, ama başaracağım."

"Avukat olmak istediğimi sanmıyorum. Çok fazla sıkıcı okuma var."

"Kesinlikle çok var." Zach bir şey söyleyip söylememe konusunda karar veremedi. Eğer zorlarsa David içine kapanabilirdi. Belki daha tarafsız bir konu güvenli olabilirdi.

"Ne yapmak istediğine dair bir karar verdin mi?"

David omuz silkti. UCLA kazağı ve kot giymişti. Her zamanki gibi saçları çok uzundu. Çocuk en azından dövmelere ve küpelere hiç merak salmamıştı. Francesca'nın sahte dövmelerini düşündü ve ürperdi. Yirmilerinin sonundaki bir kadın için öyle giyinip dolaşmak garip bir meslekti.

Hayır. Herkes için garip bir meslekti.

"Hangi dersleri seviyorsun?" diye sordu Zach. "Matematikle hiç ilgilenmedim, annenin babası bir mühendisti. Ondan biraz yetenek miras almış olabilirsiniz."

David "Pekala," diyerek koltukta gerinip yer değiştirdi. Kafası koltuğun başındaydı. "Biyoloji biraz ilginç ama laboratuardan nefret ediyorum. Bilmiyorum."

Zach bir kalcın aldı ve elinde çevirdi. "Karar vermek için hâlâ çok zamanın var." Tekrar David'e baktı. "Mia bir şey seçmen için baskı yapıyor mu?"

"Ne?" David doğruldu. "Hayır. Pek değil."

"Tamam. Sadece merak ettim. Katic Mia'nın okul yıllarından beri ne istediğini bildiğini söyledi."

"Mia öyledir."

"Ya Julie?"

David sırtıttı. "Benim gibi. Hiçbir fikri yok."

"Hoş görünüyor."

David camdan dışarı baktı. "Öyle. Biz arkadaşız. Sadece bir şeyler hakkında konuşuyorduk."

Zach boğazını temizledi.

"Biliyor musun, düşünüyorum da."

Zach "Julie" sohbetine devam edip etmemeyi düşündü sonra stratejisini belli etmektense akışına bırakmaya karar verdi.

"Ne hakkında?"

"Okul ve aktiviteler hakkında... Bir iki sene içinde farklı bir okula transfer olabilirim diye düşünüyorum."

Zach'in duyduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. "UCLA'yı bırakmak mı istiyorsun?"

Bırakmak mı? Ama o David'in gitmek istediği tek okuldu. Senelerce futbol ve basketbol maçlarına gitmişlerdi. Şimdi David babasından çok arkadaşlarıyla gidiyordu, ama hâlâ gidiyordu.

"Anlamıyorum," dedi Zach. "Derslerini sevmiyor musun?"

"Seviyorum."

"Arkadaş edindiğini de biliyorum. Peki, sorun nedir?"

David az önce ciğer yemiş gibi baktı. "Neden bir sorun olmak zorunda? Her şey harika gidiyor. UCLA'yı gerçekten seviyorum. Bırakmak istemiyorum, Ben sadece..." Zemini inceledi. "Mia seneye mezun oluyor ve mastırı için Georgetown'a gitmeyi yürekten istiyor."

David yaşamını bir kız için değiştirmek istiyordu, büyük ihtimalle kendisini mahvederken! Lanet olsun.

Zach kendi kendine oğluna patlamanın sadece konuşmayı bitireceğini yineledi. Birbirlerine zıt düşeceklerdi ama hayal kırıklığından bağırarak gerçekten zordu.

Onun yerine kendini zorlayarak soğukkanlı bir sesle "Mia neden mastırını UCLA'dan almıyor? Eğer iki senesini alacaksa, ikiniz de aynı zamanda bitirebilirsiniz."

David huzursuzlandı. "Biz, şey bilirsin, bunu konuştuk. Olay şu ki Dışişleri Bakanlığı'na girmek istiyor ve Washington'da bulunmak bunu kolaylaştıracak. İnsanlarla tanışacak, staj bulabilecek, benzeri şeyler. Geçen yaz tanıştığı bir adamla yemek yedik. Adam şimdi orada çalışıyor ve ona yardımcı olacak."

David tekrar omuz silkti. Saçı yüz ifadesini gizleyerek alnına düştü. "Mia bunu gerçekten yapmak istiyor."

Zach derin bir nefes aldı. "Mia geleceği hakkında bu kadar açık bir görüşe sahip olduğu için şanslı," dedi ışık vermeye çalışarak ve başardığından emin değildi. "Sen ne istiyorsun?"

David sırtıttı. "Bu şartlar altında bir uzmanlığımın olmaması iyi bir şey gibi görünüyor, ne dersin?"

Zach zihninden iki eliyle iradesine sarıldı. "İkinci sınıfın sonunda transfer olmaktan bahsediyorsan, kabul edilmek için bir uzmanlık bildirmek zorundasın değil mi?"

"Sanırım. Sadccc siyasal bilimler alabilirim, Mia gibi. Eğlenceli olabilir."

"Eğlenceli mi? David geleceğin hakkında konuşuyoruz. Hayatına nasıl bir yön vereceksin? Sana sıkıcı bir kariyer seçimi önerirken, uzmanlığı kız arkadaşının okuduğu şeyi seçme gerçeğinden daha fazla kafa yormanı beklerdim."

David hızla başını kaldırdı. "Uzmanlığımın olmamasının önemli olmadığını söylemiştin."

"Değil. Şimdi değil. Ama ileride olacak. Eğer okul değişti- rirsen önemli olacak. Ya okumak istediğin şey Georgetown'da bulunmuyorsa? Eğer senin iyiliğin içinse, transfer olmana itiraz etmiyorum. Hem de sadece Mia'yı takip etmek için!"

"Biz evleniyoruz. Onunla evlenip ülkenin farklı köşelerinde yaşayamam."

Bir şeyler adeta patladı. Zach hayal kırıklığının ve endişelerinin ruhunda patlarken çıkardığı sesi duydu.

"Lanet olsun, David, bütün bu olaylar delilik. Sen daha on sekiz yaşındasın. Geleceğinle ilgili ne istediğine dair hiçbir fikrin yok, o zaman evlenmek için neden bu kadar ateşlisin? Eğer sen ve Mia beraber olmak için bu kadar hevesliyseniz o zaman ona laşın. Bir daireyi birkaç ay paylaşmak açan aşk çiçeğini alır götürür. Her ikiniz de seksten başka şeylerin olduğunu anlayacaksınız"

David kızardı ama uzaklara bakmadı. Onun yerine koltuğunda kaydı ve çenesini tutarak, "Onunla beraber yaşamaktansa evlenmek istememden gurur duyacağımı sanmıştım. Evlenmek yapılması gereken şey değil mi?"

"Tabii ki. Ama eğer hazırsan. Sen ve Julie samimi görünüyorsunuz. Orada neler olduğunu anlatmak istemez misin?"

"Hiçbir şey." Ama David konuşurken ona bakmamıştı. "Biz sadece arkadaşız."

"O yüzden mi onu öptün?"

David ona baktı. "Bizi mi gözetliyordun."

"Endişeliydim." Vc görünen o ki endişelerinde haklı çıkmıştı.

David ayağa kalktı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Evlenmek istediğini söylediğinden bu yana ilgilendiriyor. Mia'ya o kadar âşıkısın ki onunla evleniyorsun ve ülkenin öbür tarafına transfer oluyorsun, bir de üstüne düğünden dört ay önce bir başka kızla öpüşüyorsun!"

"Hayır, bu böyle değil. Mia'yı seviyorum."

"Sevmek nedir bilmiyorsun," dedi Zach oğlunun yüzüne. "Mia senin ilk kız arkadaşın, David. Bir işin yok. Evlilik söz ve sorumluluk gerektirir. Sadakat gerektirir. Sorunları çözme hakkında ne biliyorsun, bir bütçe organize etmek, faturaları ödemek ve okula gitmek? Şimdiki programın altında eziliyorsun. Daha kötü olduğunda ne yapacaksın?"

"İdare ederiz. Beraber öğreniriz."

Zach kozunu kullandı. "Ya üniversite kolej paranı ödemeyi reddedersem?"

David kaskatı kesildi. "Bunu yapacağımı sanmıyordum ama seni durduramam." Babasına baktı. "Anlamıyorsun. Asla anlamayacaksın. Onu seviyorum. Sen tüm yaşamın boyunca hiç kimseyi sevmedin, o yüzden de bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Birkaç hafta oyalanıp sonra terk ediyorsun. Sana göre evlilik sonu boşanmayla biten bir şey ama öyle olmak zorunda değil. Ben ve Mia'nın beceremeyeceğimizi düşündüğünü biliyorum, ama yanılıyorsun."

Sesi bağırma seviyesine kadar yükseldi. David erkekliğini baskın göstermek için inat ediyordu. Yetişkin olmaya çabalamak için yanlış bir zaman seçmişti.

"Sevginin ne olduğunu tam olarak biliyorum. Ben gelcccğe senin gibi hayalperest bakmıyorum. Benimle ilgili istediğini söyleyebilirsin ama şunu bil. Seni seviyorum ve her zaman yanında oldum. Ne pahasına olursa olsun ordaydım ve eğer seni destekler ve hayatını mahvetmene seyirci kalırsam lanetlenirim."

David gözyaşlarını engellemeye çalışıyormuşçasına birkaç defa göz kırptı. "Öyle olmayacak. Niye göremiyorsun?"

"Çünkü o yoldan geçtim. Annenle evlendiğimde on yedi yaşındaydım. Senin yaşında olmayı ve sorumlulukların içinde boğulmanın neye benzediğini biliyorum. Büyük zaman alır" Günlük cehennemi hatırlayarak yumruklarını sıktı ve ona önemsemesi için verilen kırılğan yaşamını ne kadar mahvedebileceğini merak etti. Bu zamanda David'in babası olmak korkunçtu.

"Bunu rahatça kazanman için her şeyi verebilirim ama yapamam," diye devam etti Zach. "Önce evleneceksin sonra hamile kalacak ve her şey değişecek. Bunu yaşamayı istemiyorum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda onları geri almak istedi. Ama çok geçti. David bir adım geri attı. Koltuğa çarptı ve etrafında yürüdü. Sert bakışları babasının yüzündeydi. Oğlunun gözlerindeki acı Zach'in kendini bir kamyonun önüne atmak istemesine

neden olmuştu. "David, özür dilerim, öyle demek istemedim."

David'in gözlerinden yaşlar aktı. "Dedin," dedi acı bir sesle. "Dedin," diye tekrarladı.

"Hayır."

Zach ona doğru ilerledi, ama David elini kaldırdı. "Benden uzak dur."

"David!"

"Hayır, hayatını yaşayan bir cehenneme çevirdiğimi fark etmemiştim. Bu kadar canını sıktığımı bana söylemeliydin. Yolundan çekilebilirdim." Elleriyle yüzünü kızgınlıkla sildi. "Merak etme. Artık seni rahatsız etmeyeceğim."

"David, bekle."

Ama oğlu çoktan kapıya fırlamıştı. Zach arkasından koştu ama onu yakalayamadan önce David çıkıp gitti. Ön kapı sertçe kapandı. Bir saniye sonra oğlunun arabasının motor sesini duydu. Zach dışarıya koştuğunda oğlunun gidişini gördü. Yağmur yağdığını ve içeri girmesi gerektiğini fark edene kadar oradi. uzun bir zaman durdu.

^Vd

K

atic telefonu aldı sonra yerine koydu. Tekrar aldı, üç numara çevirdi ve kapattı sonra kafasını avuçlarının içine gömdü. Bu lisedeyken Steve Klausen'ı dansa davet edip ve bir cevap için aramasını beklemekten daha kötüydü. Başkaları onun yaşındaki birinin olgunluğu, duruş ve nezaketi öğrenmiş olması gerektiğini düşünebilirdi. Ama başkaları yanılıyordu.

Kendinden emin ve kontrollü görünmeye çalışarak, "Bu sadece iş için," dedi içinden. "Müşterimle paylaşmam gereken bilgilerim var. Aslında müşterimi neler olduğu hakkında bilgilendirmek benim yükümlülüğüm."

Bu neredeyse doğrudu, ama kısmen. Eksik faktör tabii ki o ve Zach'in geçen hafta sevişmiş olmaları gerçeği idi. Soyundular, ilişkiye girdiler sonra o bir not dahi bırakmadan gecenin ortasında basıp gitti.

Eğer o günden beri konuşmuş olsalardı bu dumm düzeltilebilirdi ama konuşmamalardı. Arayabilirdi ama korkmuştu ve utanmıştı ve kesinlikle rahat değildi. İlk adımı Zach'in atmasını istemiş ve atmayınca da kendini... İğrenç hissetmişti.

Şimdi onu iş yerinden arama konusunda garip ve karmaşık hissediyordu. Normalde müşterisiyle bağlantı kurarken asla ter- lemezdi ama Zach yattığı ilk müşteri idi, bu yüzden de kurallar o kadar da belirgin değildi.

Ellerini masaya düşürdü ve sandalyesine yaslandı. Bunun üstesinden gelmeliydi, mantıklı bir insan gibi davranmaya başlayabilirdi. Bunun için gereken çabayı göstermek zorundaydı çünkü bağış partisini organize etmek zorundaydı.

Ve bu anı bu işte sadece kendisinin suçlu olduğunu hatırlatarak geçirmek istedi. Hayır diyebilirdi. Kıyafetleri üzerindeki uzaklaşabilirdi. Bu rahatsız, hafif utangaç, kesinlikle garip his bir dahaki baştan çıkarıcı müşterisinde hatırlaması gereken bir şeydi.

Cesur ve profesyonel olmaya karar vererek, telefonu aldı ve Zach'in ofis numarasını çevirdi. Dora ilk çalışta açtı ve hemen bağladı.

"Stryker," dedi Zach derin, erkeksi bir sesle ve bu Katie'nin dizlerinin bağına çözdü, oturuyor olmasının bir önemi yoktu.

"Selam, Zach, ben Katie. Bağış partisini ile ilgili güzel haberim var."

"Tamam."

Katie tereddüt etti. Adamın yanıtı umduğu gibi coşkulu değildi. Geçirdikleri geceyle ilgili hiçbir coşkusu yok gibi görünüyordu. Çoktan unutmuş muydu? Ya da bir gecelik ilişkilere o kadar alışkındı ki bu bir değişiklik yaratmamış mıydı?

Aralarındaki sessizliğin artmasıyla Katie, tam bir aptal hissini yok sayarak iş konularının güvenliğine sığındı.

"Bildiğin gibi, eh, davetiyeler iki hafta önce gitti. Yüzde elliden fazlası çoktan olumlu yanıt verdi," dedi ve notlarına baktı. "Davet ettiğimiz beş yüz kişiden üç yüzü evet dedi. Odalar sadece nefis misafirlerle dolmayacak, her şey planlandığı gibi giderse geçen senenin bağış oranının en az yüzde yirmi beş üstüne çıkmış olacağız."

Katie durdu ve bir takdir bekledi. Veya en azından bir "afetin." Onun yerine sadece sessizlik oldu.

"Zach?"

"Bu gerçekten harika, Katie. İyi bir iş çıkarıyorsun."

İyi bir iş mi? Zach onu çıplak görmüştü, ona mutluluktan çığlık attırmıştı ve ağzından çıkabilen en iyi kelime "iyi bir iş" miydi?

"Özür dilerim," dedi Katie. "Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Korkarım ki öyle. Bir dava hazırlığının ortasındayım."

Katie sanki Zach ona vurmuş gibi kaskatı kesildi. Kelimelerinin iması sanki işi kendisinininkinden daha önemliymiş gibiydi.

Acı pişmanlık dilini yaktı. Reddedişi daha sade olamazdı. Sessizce Zach'in iyi biri olduğuna tekrar inanmanın sadece kötülüğünü kanıtlamaya yaramış olmasına küfretti.

Gerçek bir insan olduğunu düşünmüştü. Aralarında bir bağ oluştuğunu sanmıştı. Geçirdikleri gecenin bir önemi olduğunu sanmıştı. Lanet olsun ki yanılıyordu.

"Seni meşgul etmeyeyim o halde," dedi neşeli bir tonda konuşmaya çalışarak. "Olumlu yanıtlardan çok heyecanlandım ve bilmeni istedim."

"Takdir ediyorum." Zach boğazını temizledi. "Beni düzenli bilgilendirme zorunluluğu hissetme. Aksini duyana kadar lütfen şeyin harika gittiğini farz edeceğim."

Başka bir deyişle, "Beni arama, Ben seni ararım."

Gözleri yandı, göğsü acıdı ve kıvrılmak ve hıçkırma hıçkırma ağlamak istedi. Onun yerine telefona daha sertçe yapıştı.

"Sorun değil. Hoşça kal, Zach."

Ondan bir yanıt almayı beklemeden kapattı.

Düzenli nefes alması birkaç dakikasını aldı. Birkaç gözyaşı kaçtı, ama kendini sadece iki mendile ihtiyaç duyduğu için tebrik etti. Bundan fazlasına değmezdi.

Katie yüzünü kontrol ederken, ellerini masaya koydu ve kendine şanslı olduğunu söyledi.

Zach ona göre değildi. Asla olmamıştı ama bunu unutuyordu. Duygusal bir bağ olmadan bir adamla yatağa atlamak asla onun tarzı değildi. Anlayamadığı sebeplerden onunla yatmıştı ve şimdi bedelini ödüyordu.

Acıydı. Çok acı. Ama zaman içinde acı denecekti ve o altı yüz dolarlık takım elbisenin içindeki iyi görünümlü bir adamın seks partneri olmadığı için minnettar olacaktı. Evet, komikti ve zekiymi ve onunla olmak eğlenceliydi. Ve aynı zamanda iyi bir babaydı. Oh, bir de harika bir ağzı vardı ve yatakta adeta bir dinamitti. Ama adam onu önemsemiyordu. O tek başına anlamsız ama hedef için kullanışlıydı. Sıradaki bir sürü kadından birini fethetmişti. Kadınları kullanıyor sonra da fırlatıp atıyordu.

Eğer karmaşık ve keyifsiz hissediyorsa ne olmuş? Üstesinden gelirdi. İnsanlar her zaman kırık kalplerini iyileştirirdi. Onun kalbi kırılmamıştı. Durum şu ki adam güzel bir yüzden daha fazlasıydı ve o bir adama uzun zamandan beri öyle bir karşılık vermemişti... İlginçti ama kayda değer değildi. Kaşla göz arasında üstesinden gelirdi zaten, ortada olan biten bir şey yoktu. Hiçbir şey olmamıştı. Ucuz bir ders almıştı ve yoluna devam edecekti.

Zach yavaşça UCLA'nın kampusunda arabasını sürdü ve yurtlara doğru etrafını gezdi. David'den haber almaya üç gün olmuştu.

Onu düzinelerce kez aramış, en az on mesaj bırakmıştı ve David birine bile geri dönmemişti. Zach yeterince beklemişti. Oğlunu bulabilir ve onun hiçbir şey olmadığını ama Zach'in hayatının en güzel parçası olduğunu anlamasını sağlayabilirdi.

Dikkatsizce söylenmiş kelimeler, diye düşündü arabasını park edip içinden çıkarken. Kaç tane ilişki yok olmuştu dikkatsizce söylenmiş kelimeler yüzünden?

Yurt binasına girdi ve video oyununun başına çömelmiş bir sürü çocuk gördü. Bir çift tanıdıktı. Zach onlara doğru yürüdü. Çocuklardan biri baktı, hafifçe kaşlarını çatı sonra gülümsedi.

"Bay Stryker?"

"Doğru." Bu çocuk kimdi? Jason mı? Jackson mı? Ah evet. "Justin, David'i arıyordum."

"Bilardo oynuyor. Hemen arkada."

Zach başını salladı. "Yolu biliyorum. Sağ ol."

Koridorun arkasındaki dinlenme odasına doğru yürüdü. Bilardo masaları geniş odanın tam ortasında duruyordu. Bir duvar boyunca otomatik satış makineleri vardı ve diğerinde de kırık dökük koltuklar. Üç masa da doluydu. Birinde bir grup kız vardı, diğerinde sporcu kıyafetli erkekler, sonuncusunda da genç bir çift.

Kız güldü ve döndü. Kız hareket ederken, tepedeki ışık uzun kıvrımlarını parlattı. Zach odanın tam ortasında durdu. Hata yoktu, bunlar Julie ve oğluydu. David gülümsedi, sonra kolunu kızın beline doladı ve onu yakınına çekti. Kız, Zach'in bağırsaklarını geren bir samimiyetle karşıladı. Öpüştiler, yavaş ve derince, tutkudan kendilerini kaybederek.

Zafer, diye düşündü. Artık nişan sona erebilir ve hayat normale dönebilirdi.

Rahatlama hissetmek için bekledi. Ya da mutluluk... Ama büyük bir boşluk ve oğlunun davranışından dolayı hayal kırıklığından başka bir şey yoktu. David'in kaç kızla yattığını önemsemiyordu ama onu aldatmak için yetiştirmemişti.

Zach geri döndü ve koridora yöneldi. David'le konuşmak istemişti ama bu şartlar altında değil.

Julie'ye gelince - ve Mia - Zach ne yapacağını bilmiyordu. Evliliğin olmasının hiçbir yolu yoktu - David bir başkasıyla kok- laşırken olamazdı. Ama ne söyleyecekti ve kime? Mia'ya söyleyen kişi olmak istemiyordu. Bu David'in sorumluluğuydu.

"Bu berbat bir pislik." diye homurdandı arabasına geri dönerken. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çiftliğin mutfağı ilk defa boştu. Francesca şaşkınlıkla etrafına baktı sonra buzdolabına yöneldi. Deneylerinden biri için Los Angeles'e gitmek üzereydi ve vardikten sonra yemeğe vakti olmayacaktı. Tabii eğer insanlar işten çıkıp evlerine dönmek için acele ederlerken yerinde olmak istemiyorsa.

Artan makarnayı bir kaseye boşalttı ve kaseyi mikrodalga- ya koydu. Yemeği ısınırken, eğildi ve bileklerindeki dövmelemleri inceledi. Bir şemsiye taşımayı planlarken yağmur bacaklarına sıçrayabilirdi. Maalesef sahte dövme dünyasında, su onun dostu değildi.

Yine de şansını denemek zorundaydı. Bacaklarını açıkta bırakan nispeten kısa bir etek ve topuklu ayakkabı giymişti. Uzun bir asma ve güller bir bileğini sararken, diğerinde de bir kelebek vardı. Kalçasının arkasına da başka bir kelebek koymuştu tam eteğinin ucuna, böylece onu yürürken seyreden birinin gözüne tasarımı ilşebilirdi. Biraz şansla bugün harika tepkiler alabilirdi.

Mikrodalga öttü. Kasesini çıkarttı ve bulaşık makinesinin yanındaki çekmecedan temiz bir çatal aldı. Evdeki bir kapı beklenmedik bir şekilde çarptı.

Francesca kasesini koydu ve gürültüye doğru yöneldi. Hoş bir gerilim kalp atışlarını arttırır ve havasını değiştirebilir diye düşündü.

Koridora doğru giderken, kütüphaneden gelen sesleri duyabiliyordu. Kapı kapalı olmasına karşın, boğuk kelimeler o yaklaşıırken daha da belirginleşti.

Normalde sessiz olan Büyükanne M. "Bu tanrının bir cezası," dedi Francesca'nın daha önce hiç duymadığı bir şiddetle. "Otuz sene önce yanılttı ve hâlâ yanıltıyor."

"Tanrının bu aileyi cezalandırmak için hiçbir sebebi yok," diye kükredi Büyükbaba Lorenzo. Ağır bir şey, muhtemelen bir kitap masaya çarptı. "Nesillerdir iyi Katolikleriz."

"Bazen Tanrıyı memnun etmek için bu yeterli değildir."

Sonra Francesca'nın babası konuştu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek eski bir tartışma." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Colleen ve benim yaptığımız şeyden bir gün olsun pişmanlık duymadık mı sanıyorsun? Onu düşünmediğimiz bir günün olduğunu mu sanıyorsun?"

Francesca donakaldı. Daha fazla duymak istemiyordu ama kendini oradan uzaklaştıramıyordu. Ağlama sesini duydu ve annesinin gözyaşlarına boğulduğunu tahmin ediyordu. Büyükanne Tessa bir şeyler söyledi ama sesi duyulmayacak kadar alçaktı.

"Daha kuvvetli olmalıydım. Onaylamaktansa kaçmalıydım."

Francesca annesinin sözlerini duydu ve sindi.

"Hepimiz suçluyuz," dedi Büyükanne M., sesi acıyla yüklenmişti. "Yükü hepimiz taşıyoruz."

Francesca bir adım geri attı sonra bir tane daha. Ailesinin neden bahsettiklerini bilmiyordu ama sevmemişti. Çantasını aldı ve kamyonetine koştu. İçine girer girmez, motoru çalıştırdı ve radyonun sesini olabildiği kadar açtı. Belki basın vuruşları kafasındaki her şeyi alıp götürebilirdi.

Katie küçük evinin içinde volta atıyordu. Genelde boşluğu sınırlayıcı değil aksine rahat bulurdu ama bu gece farklıydı. Daha sinir bozucu da olsa kendini daha üzgün olmadığına inandıramazdı.

Huzursuzluk ve aşırı dondurma tüketiminin sadece tek bir sebebi olabilirdi: Kalp acısı.

Kafasını duvara vurmaya düşündü, sadece durduğunda rahatlayabilmek için ama çürükleri nasıl açıklardı?

Belli ki Zach'e olan küçük aşkı o farkında olmadan daha büyük bir şey haline gelmişti. Ona âşık olmadığını biliyorken, hafif bir... Vurulmayı itiraf etmek istiyordu.

Bu çıplaklıkla ilgili bir şeydi. Onunla seks yapmamış olsaydı iyi olabilirdi. Derin bir nefes aldı. Tamam. Dersini almıştı. O olgun biriydi, kendi hayatını yaşamaya hakkı olan yetişkin bir kadın ve... Acaba dondurma kalmış mıydı?

Yarım kilo brown'i'ye riske etmektense yatmaya gitti ve bir kenara sokulmuş köşedeki tenis ayakkabılarına baktı. Belki jimnastik yapmaya gidebilirdi. Hızlı bir aerobik salonu veya sert bir antrenman ona güçlü bir omurga verebilir hem de tükettiği dondurmaları eritebilirdi. Tabii ki gerçekte herhangi bir spor salonuna üyeliği yoktu. Belki bir spor salonuna yazılabilirdi. Veya dolabını temizleyebilirdi. Bu onu her zaman rahatlatırdı.

Mükemmel düzenlilik hakkında hayatını tamamlayan bir şeyler vardı.

Jimnastik salonunda terlemekle yüz yüze kalmaktansa, dolabına doğru ilerledi, fakat biri kapı zilini çaldı. Saatine baktı ve kaşlarını çatı. Akşam saat yediydi, hafta içi. Bildiği kadarıyla, aile üyelerinin hepsinin bu saatlerde bir sorumluluğu vardı. Peki, kim gelmişti?

Bu sorunun cevabı kapıyı açınca tam karşısında eşikte duruyordu. Uzun, karanlık ve tehlikeliydi. Aynı zamanda avuçlarını da terletmiş, nefesini hızlandırmış ve hormonlarına içeride salsa yaptırmıştı.

"Zach," dedi gereksizce, sanki her ikisi de kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Ama söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı.

Adam duvara yaslandı, kadının akıl sağlığı için hem çok çekici hem de çok yakışıklı görünüyordu.

"Birimizin olgunluk yapması gerektiğini düşündüm ve bu kişinin sen olmasını beklemekten yoruldum," dedi.

"Ne?" Hakaret şaşkınlığı uzaklaştırmıştı. "Ne zaman olgun degildim?"

"Sabah sıvışıp gittiğin zaman. Not yok, hiçbir şey. Bir adam sadece seks için kullanıldığını düşünebilir."

Gerçekten ne diyeceğini bilmiyordu. "Sadece ben olsam haklı çıkabilirdin. Geçmişte kaç defa bırakıp gittin?"

Zach omuz silkti. "Her zaman. Yaptığım buydu ama burada beni konuşmak için bulunmuyoruz."

"Neden olmasın? Bu senin favori konun."

Zach kaşlarını kaldırdı. "Öfkeliyim."

"Seni aradım ve beni başından savdın."

"Parti hakkında aradın ve konuştuğumuz konu buydu."

Haklıydı. "Evet, peki... Eğer on beş saniye dinlemeye tahammül edebilseydin, söyleyecek başka şeylerim olabilirdi."

"Zihnini okuyamadığım için başım belada mı?"

Katie dişlerini birbirine bastırdı. "Tam olarak niçin buradasın?"

Zach'in ağzının köşeleri seydi. "Kabaca çekip gittiğin için özür dilemene izin vermeyi düşündüm."

Katie duyduklarına inanamıyordu. "Ben... Sen... Ama sen..." Ona baktı.

"Kurtulabileceğimi bilsem seni şuracıkta boğardım."

"Hayır, yapmazdın. Çünkü ben de üzgünüm."

"Sende mi?"

"Tabii. Özrünü kabul ediyorum. O kadar kıbar bir adamım."

Katie özür dilememişti. En azından dilediğini düşünmüyordu.

Başı dönmeye başlıyordu ve hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Oturma odasına doğru yolu gösterdi ve çiçek baskılı koltuğuna oturdu. Sonra o sandalyeyi alana kadar bekledi.

Düşünceleri yavaşça toplandı ve organize oldu. "Bir not bırakmalıydım," dedi ihtiyatla.

Zach "Katılıyorum," dedi saçlarını diken diken edecek bir neşeye. "Ve ben..." Sesi yavaşça azaldı ve neşesi soldu.

"Telefondaki görüşme için özür dilerim. Kafamda başka şeyler vardı. Çoğunlukla David."

Katie aniden alarma geçti. "Ne oldu?"

"Kavga ettik. Evden çıkıp gitti ve o zamandan beri onunla konuşamadım. Aradığında berbat bir boşanma davasıyla uğraşıyordum ve onun hakkında endişeleniyordum."

Bunu anlayabilirdi. Zach kaygılı babalardandı.

"Tamam. Her ikimiz de özür diledik," dedi Katie. "Barışmak için Marcelli'lerin özel rezervinden bir şişe açmamı ister misin?"

"Bu harika olur."

Katie kalktı ve mutfağa gitti. "Aç mısın?" diye sordu kendini engelleyemeden önce. Aman Tanrım, büyükannelerine dönüşüyordu.

"Hayır."

Bir şişe Marcelli Cabernet, bir açacak ve iki kadeh aldı sonra da oturma odasına döndü.

Zach koltuğunda oturuyordu, çok erkeksi görünüyordu ve çiçek baskılı koltuklarına, mumlara ve bir sürü yastıkla dolu evine hiç uyum sağlamıyordu. O odaya girince bir parça kalktı. Kadın ona oturmasını işaret etti.

"Burada mantarla güreşmene izin veriyorum," dedi şişeyi ona uzatarak.

Zach etiketi inceledi. "Sahibinden torpilli olmak hoş olmalı."

"Aile ikramiyesi."

Zach şarabı açarken karşısına oturdu. Kadehlere boşalttı ve uzattı. Kadehini ona doğru kaldırdı.

"Karmaşık ilişkimize," dedi.

Katie kadehini onunkinin kenarına çarptı ve başıyla onayladı.

"Evin gerçekten güzelmiş," dedi Zach.

Katie oyuncak ev büyüklüğündeki evine, kadınsı mobilyalarına ve pastel renkli duvarlarına baktı. "Senin tarzın olduğundan şüpheliyim."

"Katılıyorum, ama sana uyuyor."

Zach kadehini aralarındaki kahve masasına koydu.

Doğruca ofisinden geliyordu. Üzerinde hâlâ takım elbisesi ve beyaz gömleği vardı. Ceket yoktu, kravat da. Sakalları çenesini koyulaştırmıştı ve gözleri de yorgun bakıyordu.

Zach şarabına uzandı sonra ellerini kucığına koydu. "On sekiz yıldır onun babasıyım. Daha iyi bir iş çıkarabileceğimi düşünebilirsin."

Katie kaşlarını çatı. "Senin mükemmel bir baba olduğunu düşünüyordum." Bu onda sevdiği şeylerden biriydi, onu öldürmek istemediği zamanlarda tabii.

"Son günlerde değilim." Zach yüzünü buruşturdu. "Doğduğunda korkudan ölmüştüm ama heyecanlı ve mutluydum. Ains- ley işe yaramazdı. İlk iki hafta zar zor yataktan çıktı sonra da ona bakmaktan çok yorulduğunu iddia etti.

Emzirmeyi denemek istemiyordu. Bu yüzden biberon işi bana kalmıştı. Annem zamanı olduğunda yardım etti."

Katie bir kadının yeni doğmuş bebeğine sırtını çevirmesini hayal edemiyordu... Hatta herhangi bir çocuğa.

"Sen hâlâ üniversitede değil miydin?" diye sordu.

"Evet. Ve çalışıyordum. Güvenlik fonundan gelen para çok yardımcı oluyordu; kira, sigorta gibi şeyler için ama her şeyi karşılamıyordu."

Zach ona baktı. "Bunların hiçbirinin önemi yok. David buna değerdi."

Katie ona uzandı. "O zaman kendini neden parçalıyorsun? Belli ki çocuğunu seviyorsun. Sayısız fedakârlıklar yapmışsın, her zaman doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun. Önemli olan bu. Büyükannem bize hep yapabileceğimizin sadece en iyisini yapabileceğimizi söyler. Kimse daha fazlasını bekleyemez. Gerisi tanrının ellerinde."

Zach "O kadar basit değil," dedi. Hafifçe doğruldu ve şarabına uzandı. "Birkaç gün önce David bana başka bir okula transfer olmak istediğini söyledi."

"David'in UCLA'yı sevdiğini sanıyordum. Neden böyle bir şey istesin ki?"

Sonra anladı ama o daha bir şey söyleyemeden Zach konuştu.

"Kardeşinin aleyhinde bir şey yok, Katie! O yüksek potansiyeli olan harika bir kız. Hayatıyla ne yapmak istediğini biliyor ve buna saygı duyarken, onun peşinden gidebilmek için hayallerinden vazgeçmesi David için doğru değil diye düşünüyorum."

Katie ne diyeceğini bilmiyordu. Mia planlarını seneler önce yapmıştı. Ama David Katie'nin iki sene gerisindeydi ve Mia mezun olduğunda seçenekler ya beraber olmamak ya da birinin diğerinin yoluna göre isteklerinden vazgeçmesiyleydi. Katie kız kardeşinin planlarını asla riske atmayacağını biliyordu.

Zach "Kahretsin, daha çok gençler," diye homurdandı. "Bunu niye göremiyor? Neden potansiyel olarak bütün yaşamını mahvedeceğini göremiyor?" Biraz şarap içti ve ona baktı. "Maalesef, bunu ona söyledim. Çok erken sorumluluk almanın ne olduğunu lam olarak bildiğimi söyledim. Hayatımı mahvettiğim için onu suçladığımı sanıyor."

Katie, "Ah," dedi anlayışla, "bu iyi bir sunum olmamış"

"Haklısın. O şekilde söylemek istemedim. David'den ya da ondan dolayı olan şeylerden pişmanlık duymuyorum," diye omuz silkti Zach. "Ainsley'le evli olmanın istisnalarından. Ama bunu duyacak kadar durmadı. Onun yerine bastı gitti ve o günden beri ondan haber alamadım."

Aniden koyu çizgiler ve yorgunluk anımlandı. Katie, "Onun için endişeleniyorsun," diyerek bir sorudan çok durum belirtti.

Zach başını salladı. "Ona bir şey olmasından endişelenmiyorum ama iletişimde olmamaktan nefret ediyorum."

Zach kahve masasındaki şarap bardağına döndü. "O sadece bir çocuk."

"O zaman beraber büyürler. Ailem öyle yaptı. Lisedeyken âşık oldular ve mutlular."

"Hepimiz fantezi dünyasında yaşayamayız."

"Sabit kötümserliğini besliyorsun. Yanılıyor olabilirsin, biliyorsun. Gelcecek yetmiş yılda çok mutlu olabilirler."

Zach'in ağzı kıvrıldı. "Doğru. Ya da sadece dört ay içinde hayatlarını mahvedebilirler ve yetmiş yıl pişmanlık duyarlar."

Katie içindeki mutlulukla ona güven duymasına çalışıyor (ama her zamanki gibi Zach alaycı tutumuyla içindeki mutluluğu dondurdu.

"Bütün evlilikler felaketle bitmez. Evet, birçok evlilik başarısız, evet birçok genç evli beceremiyor, ama belki bir kez olsun oğluna ve kardeşime bir şans verebilirsin."

"Niye? Eğer arabanın geldiğini görürsen çarpması yerine yoldan çekilmez misin?"

Katie dişlerini gıcırdattı. "Tahmin ediyorsun. Emin olarak herhangi bir şey bilemezsin."

"David'in bir başkasıyla görüşüğünü biliyorum."

Katie kaskatı kesildi sonra nefes aldı. "Ne?"

Zach küftetti ve şarabına uzandı. "Unut gitsin."

Katie ona doğru eğildi. "Unutamam. Bir başkasıyla görüşüyor derken ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Şu kız Julie... Sınıflarından birinde. Evde bir grup arkadaşıyla beraber sömestr tatilini kutluyorlardı. Samimi görünüyorlardı. Sonra onları öpüşürken gördüm."

Samimi mi? Doğru. Zach zeki biriydi, davasını kazanabilmek için her şeyi yapabilecek yalaka bir avukat. Neden uğradığını merak etmişti ve şimdi biliyordu. Nişanı sona erdirmek İçin her şeyi yapabiliirdi.

"Neden sadece bir dijital fotoğraf stüdyosu tutup David'in yatakta bir grup amigoyla çıplak fotoğrafları üzerinde oynamı- yorsun?" diye sordu Katie. "Bu daha kolay olmaz mı? Çok caha kesin bir şey."

Zach'in bakışları kısıldı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Bir keresinde David ve Mia'yı evlilikten korumak için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Beni ikna etmek için de her şeyi yaparsın. Bunun gösterinin sadece bir bölümü olduğunu düşündüm."

Zach kalktı ve ona baktı. "Yalan söylemiyorum. Hiçbir şey için yalan söylemedim. Sana David'le kavga ettiğimizi anlattım. Beni geri aramadı, bu yüzden de yurda onu görmeye gittim."

Katie'de kalktı ve ona baktı. "Dur tahmin edeyim. İkisini yatakta buldun."

"Onları dinlenme salonunda buldum. Öpüşüyorlardı ve kahretsin ki bana hiç de arkadaşça görünmedi." Pannaklarını saçlarına götürdü. "Sence böyle bitmesini ister miyim? Mia'yı seviyorum. Eğer David daha büyük olsaydı, onu seçtiği için çok mutlu olurum. Mia'nın incinmesini istemiyorum."

Zach'in kız kardeşi hakkındaki samimiyeti ve ilgisi Katie'nin acaba doğru mu söylüyor diye meraklanmasına yol açmıştı. Peki ya doğmıyorsa... O halde ne olacaktı?

"Seni görünce ne dedi?" diye sordu Katie.

"Beni görmedi. Çıktım ve arabayla dolandım durdum. Sonunda kendimi burada buldum."

Katie ne düşüneceğini ya da neye inanacağını bilmiyordu. Eğer Zach bir başka adam olsaydı... Eğer oğlunu bu kadar çok sevmiyor olsaydı... Eğer ona düğünü durdurmak için her şeyi yapabileceğini söylememiş olsaydı...

Katie "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Senin birkaç fikrin olabileceğini düşünmüştüm."

Katie ona baktı ve mavi gözlerinde doğruyu okumaya çalıştı. "Mia'ya söylemeyecek misin?"

"Senin gibi düşünebilir. Yani bunun sadece bir yalan olduğunu."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır. Seni de suçlamıyorum."

Elini ona uzattı sonra hırsla ceplerine soktu.

"Eve gidiyorum," dedi.

Katie onu kapıya yürürken seyretti. Yalnız kaldığında, koltuğa çöktü ve dizlerini göğsüne çekti.

Tam işler daha fazla karışamaz derken, keskin bir dönüş yapıp büsbütün karıştıyordu. David Mia'yı aldatıyor muydu? Eğer Zach yalan söylüyorsa, o zaman düşündüğünden daha sinsiydi diye düşündü ve onunla cinsel ilişkiye girdiği için kendini sterilize etmeliydi. Eğer doğru söylüyorsa, o zaman beklediğinden daha iyi bir adamdı ve onu yaşamından atmak aptalca olurdu.

En kötüsü onunla yatmak kendiliğinden gelişen tutkunun karşılığı mıydı yoksa planlarının bir parçası mıydı bilmiyordu.

Aldatma gerçekte hayali ayırıyordu. O zaman gerçekten ihtiyaç duyduğunda kristal küre neredeydi?

«No

M

ia David'in yurt odasında yere oturdu ve onun masasından kapıya olan küçük boşluktan yürüyüşünü seyretti.

"Nasıl başladığını bile hatırlamıyorum," diye itiraf etti David sonra karşıdaki yatağa geçti ve sırt üstü yatağa kendini bıraktı. "Sonra bir anda kavgaya ediyorduk."

Mia'nın içinde David'in kavganın tam olarak nasıl başladığını hatırladığına dair bir his vardı ama bir sebepten anlatmak istemiyordu. Onun sır saklaması kızı rahatsız etmişti. Sanki histeri krizine girecekti ve çılgılık atmaya başlayacaktı. Bu hiç onun tarzı değildi. Ayrıca bir şeylerin ters gittiğini anlatmasının neredeyse bir haftayı bulması da kızın keyfini kaçırmıştı.

Bir sorun olduğunu biliyordu ama David üç gün boyunca inkar etmiş ve diğer üç gün boyunca da konuşmayı reddetmişti.

"Kendi hayatını mahvettiği gibi benim de hayatımı mahvetmemi istemediğini söyledi," diye itiraf etti David sefil bir halde.

Mia dar yatağın yanına çömeldi. Elini onun göğsüne koydu. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorsun. Çok genç evlendiğimiz için endişeleniyor. Onun hayatını mahvettiğini söylemiyor. David baban seni seviyor. Bunu herkes görebilir. Seninle olmaktan mutlu ve seninle gurur duyuyor."

"Biliyorum." Kafasını ona doğru çevirdi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu, ama kırıpıştırarak onları uzaklaştırdı.

"O zaman çok acıdı, bilirsin. Ama şimdi iyiyim. Olay şu ki onun bir şekilde onaylayacağını düşünüyordum.. - Yani evliliği."

"Ama onaylamıyor," dedi Mia açıkça, bunu daha önce niçin anlamadığını merak ederek. Şimdi David anlatınca çok açık olduğunu farkına vardı.

Bir an için çok kızmayı düşündü. Bir bakıma kesinlikle aşağılayıcıydı. Ama kalbinde biliyordu ki David'in babası onunla evlenmek istediği için kızmıyordu - o David'in herhangi biriyle evlenmesine çok kızmıştı.

"Daha sonra, onunla konuştuktan sonra ne oldu?" diye sordu kız.

David kalktı ve boğazını temizledi. "Saat kaç? Aç mısın?"

Mia ona baktı. "Onunla konuşmadın değil mi?"

David göz göze gelmemeye çalıştı. "Meşguldüm."

Kız gözlerini yuvarladı. "O seninle konuşmaya çalıştı mı?"

"Aramış olabilir sanırım. Hatırlamıyorum."

Bu Zach'in günlerdir oğluyla temasa geçmeye çalıştığı anlamına geliyordu. Mia açıkça hayal kırıklığına uğradı.

"Eğer bir çocuk gibi davranmaya devam edersen, baban da sana öyle davranır. Eğer ona evliliğe hazır olduğunu göstermek istiyorsan, o zaman bir yetişkin gibi davran. Büyük bir kavgadan sonra her şeyi görmezden gelemezsin. Ne olduğunu kabul etmelisin. En azından ara ve iyi olduğunu söyle."

David'in mavi gözleri kararlı bir şekilde parladı. "Benim bir çocuk olduğumu düşünmesini umursamıyorum, On sekizimi geçtim ve ne yapacağımı söyleyemez."

Mia dişlerini sıktı. Eğer bir kelime daha ederse, bağırabilirdi. David'in "bana ne yapacağımı söyleyemez" açıklaması onu dört yaşında bir çocuk gibi gösteriyordu. Bu da babasını fazlasıyla haklı çıkarıyordu.

David ona baktı. "Onun onayına ihtiyacım yok."

Meydan okuyan bir tarzda göründü ama Mia ona inandığından pek emin değildi. David ve babası hep çok yakındılar ve otia ters gitmek David için çok zor olmalıydı. Ayrıca kendine bunu itiraf etmek bir hain gibi hissettirse de, David olgun bir genç izlenimi vermiyordu. Onu seviyordu ama onun kusurlarını göremeyecek kadar kör değildi.

"Düğüne daha çok var," dedi kız. "Fikrini değiştirebilir."

David kafasını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. Yatağa uzandı ve tavana baktı. "Onunla bu kadar uzun zaman konuşmamak çok garip. Biz hep konuşuruz." Ağzının köşesine bir gülümseme belirdi.

"Hatta çocukken bana çok kızdığında bile konuşurdu... Bazen mahvettiğim bir şey hakkında konuşur da konuşurdu, popomo bir şaplak atsa bunun üstesinden geleceğimizi düşünürdüm ama asla atmadı. Bir kez bile. Ama saatlerce konuşurdu."

Mia topuklarının üstüne oturdu ve David'in sevgi dolu sesiyle şüphelerinin uzaklaşıp gitmesine izin verdi. Nişanlısında taptığı özelliklerden biri de tüm kalbiyle sevebilme yeteneğiydi.

"Bana karşı her zaman çok iyiydi." David kafasını ona çevirerek devam etti. "Annem terk ellikten sonra, fazla para yoktu. Babam hukuk fakültesindeydi ve güvenlik fonu parasının kalanını da annem almıştı. Bu yüzden mücadele ettik. Ama çok güzel zamanlar olmasını sağladı. Arabasını bir kamyonetle takas etti. Onunla hafta sonları dağlara veya plajlara ve kampa giderdik. Sadece erkek erkeğe."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Mia oturma pozisyonuna geçerek. Avucuna sert bir şey takıldı. "Ah."

"Ne oldu?" David yatağın köşesinden baktı.

"Bilmiyorum." Ellini kaldırdı sonra parmaklarını David ve oda arkadaşının okul yılının başında aldıkları tüylü halıda gezdirdi. Metal bir şey eline çarptı.

Mia küçük altın çemberi çıkardı. "Bir küpe."

David onun için uzandı ama Mia onu uzanamayacağı yerde tuttu.

"Onu buraya getir" dedi David.

"Açıklayana kadar olmaz," diye takıldı.

Çocuk saçlarını gözlerinin üzerinden itti. "Mia aptal olma, Brian'm her on günde bir yeni kız arkadaşı oluyor. Hangisinin küpesini düşürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Mücevheri Brian'ın yatağına attı. "Beni oyalamazsan iyi olur, bayım. Eğer yaparsan, bacaklarını dizlerinden keser atarım."

Mia güldü ve David sırtıttı. Sonra David farklı bir tarafa baktı. Bir an için Mia midesini soğuk bir şeyin yakaladığını hissetti. Sonra hissi uzaklaştırdı ve çocuğun onu yakınına çekeceği ve onu ne kadar sevdiğini söyleyeceği dar yatağına gitti.

"Babamla ilgili her şey düzelecek." diye söz verdi David.

"Sana inanıyorum," dedi çünkü bu doğruyu söylemekten daha kolaydı.

"Diğer insanlar kurabiyeleriyle süt alır," dedi Brenna tabaktan bir başka çikolata parçalı kurabiye alırken.

Francesca bardağını salladı. "Onlar Filistinli."

O akşam üç kız kardeşin tükettiği şarap miktarına göre Francesca'nın üç heceli kelimeyi telaffuz edişi etkileyiciydi. Katie tutarlı olmayı yarım saat önce geçmişti ve şimdi alçaktan uçuşun keyfini sürüyordu. Dünya dönüyor olabilirdi ama o bir yere gitmediğine göre ne önemi vardı?

Kız kardeşler Brenna ve Francesca'nın çiftlikte paylaştıkları iki çift kişilik yataklara yayılmışlardı. Brenna, eve geri taşınıp Francesca'yla kaldığından beri liseden hatıralar toplamaya başlamıştı, ama henüz her ikisinin de genç kızken sevdiği pespembe duvar kağıtları, çiçek desenli pembe yatak örtüleri, fırıl fırıl kurdeleleri ele almamışlardı.

Brenna yatağın ucuna bağdaş kurmuştu, bir tepsi kurabiye de yanındaydı. Katie aynı yatakta sırtını yatağın başına vermiş otu- rurken Francesca bir eli aşağıda, yan dolu şarap kadehini sallayarak yatıyordu.

"Senin hep kendi odan vardı," dedi Brenna Katie'yi suçlayarak baktı. "Bunun hiç adil olmadığını düşünürdüm."

Katie güldü. "Neredeyse on yıl oldu. Bırak gitsin artık!"

"Asla."

Francesca kafasını kaldırdı. Düz kalın saçları yüzünün büyük kısmını kapatıyordu. "Odayı paylaşmayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyordum. Sadece kendime de bir tane istiyordum o kadar" diye sırtıttı. "Şimdi ömür boyu istediğim dilek gerçek oldu, odamı kırmızı kadife ve siyah satenle dekore edeceğim."

Katie kafasını salladı. Şarap içitme duyusunu mu etkilemişti?

Francesca şaşkın şaşkın bakıyordu. "Çünkü ahlaksız olmaya mı çabalıyorsun?"

"Hayır. Çünkü ben baştan çıkarıcı olanını."

"Baştan çıkarıcı..." Katie'nin ağzı açık kaldı. "Yapmadın!"

Brenna güldü. "Oh, ama yaptım ve çok utanç verici."

Kız bacaklarını açtı, sonra şarap kadehini koydu ve yataktan kaydı. Altından açık bir kutu çıktı. İçinde (iç şişe vardı. Katie onları gördü ve yüzünü buruşturdu. Seneler önce aileleri ve büyükanne-babaları tarafından şarap şişesi etiketleri üzerine sıkıcı uzun ve sıkıcı hafta sonu vaazından sonra, Katie, Francesca ve Brenna kendi etiketlerini yaratmaya karar vermişlerdi. Mahzenden üç tane etiketsiz şişe almış ve süslü fotoğraflarını dikkatlice üzerine yapıştırmışlardı. Arkasına da her birinin zaferini dıctaylandıran el yazısı etiketler.

Katie, Brenna'mın uzattığı ilk şişeyi aldı, onu bir yaşındaki Francesca'nın resmine baktı ve kardeşine uzattı. Francesca inledi.

"Baştan çıkarıcı olan..." diye okudu, sonra biraz daha şarap içti. "Francesca Marcelli uzun saçlarını onu sadece güzel gösterir bir edayla atmamıştı aynı zamanda utanmaz yapmıştı. Bir parça yersizlikle, utanmaz, yaratıcı..." durdu.

"Sanırım bunun saygısız olması gerekiyordu... Sipariş edilmiş çiçeklerin özü."

Katie diğer şişeyi alırken güldü ve kendi fotoğrafını tanıdı. Tül ve dantel giyinmişti. Yıllar önce yaptığı en ayrıntılı kostümlerden biriydi.

"Hırçın olan," diye okudu. "Katie Marcelli zekanın ve çekiciliğin karbonatlanmış kombinasyonudur. O göz kamaştırır ve parlar. Şampanya gibi değerli ve yanardönerdir." Katie başını kaldırdı. "Yanardöner miyim?" Koluna baktı sonra da ışığa tuttu. "Bunu unutmamış olmalıyım."

Brenna kıkırdadı. "En azından sen hareketli renklersin. Ben sadece bir sürtüğüm."

Francesca kaminın üstüne döndü. "Okumaya devam et baştan çıkarıcı olan."

Brenna iç çekti. "Brenna'nın sıcaklığı onun baştan çıkarıcı biri olduğunu kanıtlıyor. Karanlık, tatlı ve hafif gizemli, o bütün kadınlara olgunluk eşiğinde parıldayan bir ahit."

Brenna kız kardeşlerine baktı. "Parıldadım."

"Erkeklerden nefret ederdin," diye Katie ona hatırlattı. "Ne oldu?"

"Hormonlar. On bir yaşına bastım ve birden hepsi gerçekten ilginç gelmeye başladı." Şişesini koydu.

"Mia'nın küçük olması çok kötü. Bunları yaptığımızda hâlâ bir bebektir. O ne olabilirdi diye merak ediyorum."
"Akıllı olan," dedi Francesca.

"Muhtemelen dünyayı ele geçirecek olan," dedi Katie.

Brenna gülümsedi ve yatağa geri çıktı. "Francesca, Zach'e bir dahaki gelişinde Katie'nin şişesini göstersek mi? Ne dersin?"

"Muhteşem bir fikir."

Katie kafasını salladı. "İmkansız. Onun önünde bir kez daha aşağılanmaya hiç ihtiyacım yok. Bu mutluluğu çoktan yaşadım. Hatırlamıyor musunuz? Eve ilk geldiğinde."

"Ama atlattın," diye belirtti Francesca. "Ve onunla çok zaman geçiriyor görünüyorsun."

Katie yanaklarında sıcaklık hissetti. Kendi kendine şaraptan dedi ama yalan olduğunu biliyordu. "Adamlar çalışıyorum."

"Uh-huh." Brenna Cabernet şişesini aldı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. "Bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum."

Francesca şişeyi aldı. "Bende. Bütün o geç vakit konuşmaları ilginç bir şeye varabilir. O yakışıklı, zeki biri."

"Bir boşanma avukatı olarak iyi yürekli biri," diye ekledi Brenna. "Oğlunu önemsiyor."

Bunlardan çok daha fazlasını biliyor diye düşündü Katie zorlukla. "Beraber çalışıyoruz. Bu profesyonel olmak durumundayız demek."

"Ve burada onu çoktan çıplak gördüğünü anlatacağını umuyorum," dedi Brenna.

"Hayallerinde," dedi Francesca ona. "Keşke Katie onunla yatsa."

Şarap yüzünden diye düşündü Katie ağzını açıp kelimeleri şekillendirirken. Çünkü bu bilgiyi kesinlikle kendine saklamayı planlamıştı.

"Aslında pek de yatmadık sayılmaz."

Bir sessizlik oldu sonra her iki kız kardeşi çığlık atmaya ve gülmeye başladılar. İlk Brenna kendine geldi.

"Olamaz! Bunu sadece müşterinle değil, küçük kız kardeşimizin kayın pederi ve benim boşanma avukatımla yaptın."

Katie şarabı aldı ve bitmiş şişedeki son damlaları kadehine boşalttı. "Sanki grup seks yapmışım gibi söylüyorsun."

Francesca neredeyse boğuluyordu. "Ne zaman? Nerede? Baştan başla ve yavaş konuş."

"Parti yemeğini tattırmak için onun evine gittim."

"Ve sen de aperatif miydin?" diye sordu Brenna.

Francesca ona bir yastık fırlattı. "Bu iğrenç."

"Senelerdir seks yapmadın, yani senin fikrin sayılmaz," dedi Brenna ona.

"Biz aslında yemeği tadıyorduk," dedi Katie her ikisini de görmezden gelerek. "Konuşuyorduk, sonra öpüşmeye başladık ve sonra üst kattaydık."

"Ve?" diye kışkırttı Brenna.

"Güzelden çok daha iyi olmalı," diye homurdandı Francesca. "David'in babasıyla yattın."

"Yaşlı biriymiş gibi konuşma. Sadece otuz beş yaşında," dedi Brenna. "Bütün önemli fonksiyonlarının iyi durumda olduğunu sanıyorum."

"Öyleler!" dedi Katie ciddiyle.

Brenna yatağa yıkıldı ve ayaklarını Katie'nin kucağına koydu. "Seksi özleyeceğim. Yakında eski olacak kocamla çok yaptığımdan değil."

"Neden?" diye sordu Francesca.

Brenna omuz silkti. "Çok meşguldü ya da ölmüştü. Ya da sürdüğünü beceriyordu. Bilmiyorum. Son aylarda sadece hiç yapmadık. Sanırım aramızdaki ateş bir süredir ölmüştü ama fark edemeyecek kadar çok çalışıyordum."

"Onu düşünme!" diye tavsiyede bulundu Katie. "Sadece kendini üzersin."

"Haklısın. Onun yerine seksi düşüneceğim. Olsa da olmasa da! İyi haber şu ki JeiTle seksi bırakmakta çok sıkıntı yaşamayacağımı sanıyorum."

Katie neredeyse bardağını düşürüyordu. "Pardon?"

Brenna şarabından bir yudum alacak kadar doğruldu. "Dr. Jeff umut vaat eden bir kardiyolog olabilir ama bir kadının cinsel

istekleri ve tutkuları hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Francesca oturmak için çabalıyordu. Hareket etti ve bacaklarını yataktan sarkıtmayı başarıp kız kardeşine baktı.

"Brenna? Ne diyorsun sen? Peki, onun yatakta iyi olmadığını tanı olarak nereden biliyorsun?"

Katie de içinden yorumlamaya çalışıyordu. Ama kız kardeşinden önce anladı. "Jeff dışında biriyle seks mi yaptın?"

Brenna birkaç kez gözlerini kırpı. "Uh-huh."

Katie kulaklarına inanamıyordu. Kız kardeşinin hayatıyla ilgili her şeyi bildiğini sanıyordu. Belli ki bilmiyordu. "Bir ilişkin mi vardı?"

Brenna kafasını yatağa bıraktı. "Tabii ki hayır. Jeff'i aldatmadım. Bunu yapan o. Benim yaşadığım şey çok daha önceydi."

Francesca neredeyse yataktan düşüyordu. "Yani evlendiğinde bakire değil miydin?"

Brenna kız kardeşine baktı. "Hangi yüzyıldasın sen? Bildiğim tek bakire gelin sendin."

Francesca şarabına uzandı ve bir yudum aldı, sonra dikkatini Katie'ye Verdi. "Sen ve Greg... Pekala... Ne demek istediğimi biliyorsun?"

Katie güldü. "Evet, seks yaptık ve her damlası için pişmanım."

"Seni suçlayamam," dedi Brenna. "Ölmeyi evlenmeye tercih eden bir adamı kim ister ki?"

"Bu yüzden orduya katılmadı," diye karşı çıktı Francesca.

"O zaman niye?" diye sordu Brenna.

Francesca omuz silkti.

Katie gülmeye çalıştı ama bcceremedi. Bu kadar zaman geçtikten sonra kendi yalanı artık kulağına doğru gibi gelmeliydi, ama gelmedi. Belki asla gelmeyecekti. Yalanlar sonsuza kadar yaşar gibiydiler.

"Tamam," dedi Brenna bir başka şişeye ve tirbuşona uzanırken. "Senin sıran, Francesca. İtiraf et. Senin gizli aşkların var mıydı?"

"Tabii ki yoktu," dedi ciddiyetle. "Todd'la evlendiğimde bakireydim."

Brenna yuhalandı. "Ailenin güzeli sadece beklemiş."

"Kocamla ilk seferim olmasını istedim."

"Baskıdan bahset," diye homurdandı Brenna.

"Hatırlamak istedim," dedi Francsca.

"Yeterince adil," dedi Brenna.

"Ama pişman oldum," diye belirtti Francesca

Katie şaşkınlıktan ağzını kapatamadığını hissetti. Brenna mantarı çıkardı ve yatağa damlattı.

"Düğün gcccnde bakire olmaktan mı?" diye sordu Brenna.

"Pekala, pek pişmanlık sayılmaz ama Nie Giovanni ile yatmak istedim."

Katie bir kahkaha koyuverdi. "Nie mi? Komşumuz mu? Wild Sea bağlarının nefret edilen mirasçısı mı? Francesca şok oldum."

Francesca gözlerini yuvarladı. "Hadi Katie. Nie inanılmaz ateşliydi. O uzun, koyu tenli, erkeksi dayanılmazdı. Ayrıca motosiklet sürüyordu ve bir sürü sönük kızla çıkıyordu. Bekaretimi vermek için en uygun adam olduğunu hep biliyordum. Bir kızın ilk seferini mükemmel hale getirebilirdi."

Katie bardağını Brenna'ya doğru kaldırdı sonra başını salladı. "Tamam, ben de Nie Giovanni fantezileri hakkında günah çıkaracağım. Kolejden döndüğü yaz onunla karşılaştım. Şehirdeydik ve konuşmak için durdu. Dışarı çıkmayı teklif edeceğini sandım ama etmedi." Hafızasına iç çekti. "Muhtemelen onun olmayı istedim."

"Kız kardeşlerim birer sürtük," diye belirtti Brenna.

Francesca şarap şişesini aldı. "Senin de Nie fantezilerin olmadığına inanmayı reddediyorum."

"Bir sürü var," dedi Brenna. "Ama söylediğin gibi onun hakkında sadece fantezi kurduk. Başka kiminle yatmayı isterdin?"

Francesca liseden Katie'nin hatırladığı birkaç isim saydı. Geçmişte seksten çok romantizmle ilgilenirdi, Bu nedenle o zamanlar görüşmek istediği adamların listesini çıkartırken onlarla sevişmek istediğinden pek emin değildi.

"Bunu bir şekilde yaşamak gerek," dedi Brenna Francesca'ya. "Çok uzun zaman oldu. Vücudun köreliyor."

Francesca gözlerini yuvarladı. "Ben iyiyim."

"Bir rahibe gibi yaşıyorsun."

Katie onaylamak zorundaydı. "Francesca bütün bu özgürlük konusunu fazla ciddiye aldın. Tekrar evlenmeyi istemeyebilirsin ama çılgın şeyleri yapmayı bırakmak sadece aptallık."

Francesca kaşlarını kaldırdı. "Söylediklerinize inanamıyorum. Yakışıklı prensi beklemeye ne oldu?"

Brenna sırıttı. "O hâlâ bekliyor, ama bu arada küçük oyunlar oynamaya karşı değil."

Katie güldü. "Küçük oyunlar mı? Bu iğrenç."

"Senin için bu kadar üstünlük taslamak ve seçici olmak kolay," diye homurdandı Brenna. "Sen daha yeni yaptın."

"Doğru." Katie şarabını yudumladı. "Ne kaçırdığımı hatırladım." Dikkatini Francesca'ya çevirdi. "Bu da benim doğrum. Aşık olmanı falan önermiyorum, ama birilerine şans ver."

Francesca ikna olmuş görünmüyordu. "Sadece birilerine mi? Sokaktan rastgele seçmeli miyim?"

"Kesinlikle!" diye eğildi Brenna ona doğru. "Karşılaştığın ilk nispeten iyi görünümlü adamla seks yapmanı istiyorum ve kabul edene kadar sana şarap vermeyeceğim."

"Dalga geçiyorsun."

Brenna Katie'ye baktı. "Benimle misin?"

"Yüzde yüz. Francesca'nın bir adama ihtiyacı var."

Francesca inledi. "Peki. Muhtemelen uzun zamandır oyunun dışımdayım. Etrafıma bakacağım ve..."

Brenna onun sözünü kesti ve kafasını salladı. "İlk adam. Kural bu. Ya da bardağına başka Marccelli rezervi yok."

Francesca iç çekti. "Tamam. Yapacağım. Ama sonuçları sizin sorumluluğunuz."

Üç kız kardeş öne doğru eğildi ve kadehlerini tokuşturdular.

Katie doğrulduğunda, yatağın ayakucuna yaslandı. Bütün bu gençlik aşkları ve seks konuşması ona Mia'ya David'i ve Zach'in ona söylediklerini düşündürmüştü. Söylediklerini ne kadar fazla düşünürse o kadar inandırıcı gelmeye başlıyordu. Peki. kardeşlerine Zach'in David ile diğer kız arasında gördüklerini anlatmalı mıydı? Eğer anlatırsa Mia'ya anlatmak isteyebilirlerdi ve asıl soru o bunu istiyor muydu?

Bir cevabı yoktu ve olana kadar sessiz kalmaya karar verdi.

"Bütün bu kayıp fırsatlar," dedi kederle Brenna. "Gizli yaşamımız."

"Annemizle babamızın da sırları var."

Francesca'nın beklenmedik yorumu Brenna'yı sakinleştirdi. O ve Katie birbirlerine baktılar sonra da kız kardeşlerine. Francesca huzursuzca yutkundu. "Söylemeli miyim bilmiyorum. Duyduklarımı unutmaya çalıştım ama beni hâlâ rahatsız ediyor."

"Ne?" diye sordu Brenna. "Şaraphane mi? Bağlarda ters giden bir şey mi var?"

Francesca saçlarını omuzlarına attı. "Hayatta üzümlerden başka şeyler de var Brenna. Hayır, başka bir şey." ailesiyle büyükanne ve babaların kütüphanede konuşturlarken kazara duyduklarını anlattı.

"Büyükanne M. 'Aile Tanrı tarafından cezalandırılıyor' dedi," diye bitirdi. "Babam da onu düşünmediği bir günün geçmediğini söyledi," diye ekledi.

"O kim?" diye sordu Katie. "Neden bahsediyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Kan davası olabilir," dedi Brenna. "Belki otuz sene önce Wild Sea Bağları ve Giovanni ailesiyle ilgili kötü bir şey oldu."

Katie aileyi düşündü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Kan davası kırklı yıllarda başlamıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra. Babam daha doğmamıştı bile."

"Bu doğru," dedi Francesca. "Ayrıca cezalandırıldığımızı söyleyen Büyükanne M. idi ve annemle babam evlenene kadar ailenin bir parçası değildi... Bu da demek oluyor ki... Yirmi dokuz sene önce mi?"

"Ama sen otuz sene önce dedin," diye hatırlattı Brenna Francesca'ya. "Her ne olduysa otuz sene önceydi."

"Ne olabilir?" diye sordu Katie. "Kim ne yapmış olabilir? Skandala dair bir iz bile yok. Ne bir fısıltı ne de dedikodu. Hep sıkıcı derecede normal olduğumuzu düşünürdüm." Francesca'ya döndü. "Yanlış anlamış olabilir misin?"

"Bilmiyorum. Belki."

Katie omuz silken Brenna'ya baktı. Her ikisi de bir karar vermesi için onu bekliyormuş görünüyorlardı. O başı partisini ve yaklaşan düğünü düşünüyordu. Mia'nın elbisesine dikilmek üzere bekleyen binlerce boncuğu belirtmeye bile gerek yoktu ve gizemli kızıl saçlıdan ve Zach'le olan karmaşık ilişkisinden.

"Biraz hafta verelim ve bir şey olup olmayacağını görelim," dedi. "Eğer olmazsa bir aile yemeğinde konuyu açarız."

"Bana uyar," dedi Francesca.

"Belki Jeff'ten boşanmamı kutlarken," dedi Brenna. "Ya da aileye onu nasıl şaraphaneden uzak durmasını ikna ettiğimizi anlatırken."

Katie şaşırdı. "Bunun hakkında yeni bir şey duydun mu? Benim son bildiğim mirasın peşinden gittiği idi, öyle bir şey olmamasına rağmen."

Brenna ve Francesca birbirlerine baktılar. Katie suçluluk ve heyecan karışımını hemen tanıdı. "Pekala, siz ikiniz. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Francesca bakışını başka tarafa çevirmeye dikkat ederek.

Katie Brenna'ya kilitlendi. "Dökül, şimdi. Her kelimeyi. Başından itibaren."

Brenna iç çekti. "Büyük bir olay değil. Jeff onun okul ödemelerini geri istemezsem mirasın peşini bırakacağını söylemek için aradı. Ona gidip kendini becermesini söyledim. Eğer bu süreçte bir şeyini kesip atması gerekiyorsa, umurumda değil."

"Ondan intikam alacağız," diye belirtti Francesca, sonra ağzını kapattı ve korkmuş göründü.

Katie inledi. "Sen ne?"

"Hiçbir şey." Brenna şişeyi uzattı. "Biraz daha şarap?"

"Hayır. Doğruyu istiyorum. Ne planlıyorsunuz?"

"Pisliği kendi oyununda kısıtıyoruz," dedi Brenna memnuniyetle. "Francesca onunla buluşacak. Sürtük karısını terk etmesinin sebebini tamamıyla anlayan kederli baldızı oynayacak."

Katie'nin kafası karıştı. "Niye?"

Francesca ona doğru eğildi. "O yalakanın teki. Seksi giyineceğim ve bana asılmasını bekleyeceğim. Ve eğer asılırsa her şeyi teybe kaydedeceğim."

"Neden sana asılsın ki?"

İkizler bakıştı. Brenna omuz silkti. "Jeff bir gün içmişti ve hep Francesca'ya karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmişti. Bunun hakkında bir şey düşünmedim, sonra onu Francesca'yı hep izler görmemin dışında tabii."

"Bilmiyordum," diye itiraf etti Francesca, "Brenna söyleyene kadar."

"Ama şimdi bunu ona karşı kullanabiliriz. Konuşmayı teybe alacak. Kendini tuzağa düşürdüğünde, onu kaseti sürtüğe göndermekle tehdit edeceğiz. Jeff şaraphanenin peşini bırakacak ya da yeni kız arkadaşı onun gerçek bir adı olduğunu anlayacak."

Katie inanamıyordu. "Bu suç. Zach bunu bilmemeli."

"Tabii ki. Anlattığım zaman etkileneneğini düşünmeme rağmen."

Katie kardeşlerine baktı. "Ciddi olamazsınız. Bu yanlış. Basit ve korkunç ve sizi Jeff'e aynı seviyeye indirir."

Brenna'nın bakışları kısıldı. "O serseri şaraphaneden bir santim bile alamaz ve tanrı şahidim olsun ki bana olan borcunu ödeyecek. Eğlenceli bozmayı bırak, Katie."

Katie serbest elini kaldırdı. "Tamam, Jeff'in eczasını çekmesi gerektiğini kabul ediyorum ama yolu bu değil."

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Hayır, ama bunu iyice düşündünüz mü? Jeff'in Francesca'ya asılması sırtına bir bıçak darbesi daha olmayacak mı? Seni seviyorum ve Jeff'in cezasını bulmasını da istiyorum ama bu süreçte daha fazla acı çekmeni istemiyorum. Yaralarına tuz basmayı reddediyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu fikir harika ve eğer gö- remiyorsan sana ihtiyacımız yok."

Katie şarabından bir yudum daha aldı, içini önemli bir şey kaybetmiş duygusu aldı.

"Bir ziyaretçi var," dedi Dora ahizeye. "Oğlun."

Zach kalemını bıraktı ve kalktı. "Hemen içeri gönder," dedi ve kapıya yöneldi.

Kavga edeli neredeyse iki hafta olmuştu. Oğlu nihayet iyi olduğuna dair bir mesaj bırakmıştı ama olanları ve bağlantı kurduktan sonra olabilecekleri düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Görünen o ki sonra şimdiydi.

David kapıyı açtı ve ofise girdi. Bol bir kot ve kazak giymişti.

Her zamanki gibi sarı saçlarının kesime ihtiyacı vardı. Uzun, sırık gibi ve süklüm püklüm görünüyordu.

"Merhaba, baba."

"Sana da merhaba."

Üç adım kadar uzakta duruyorlardı, her ikisi de tereddüt ederek birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda Zach ona doğru ilerledi ve kollarını tuttu. Birbirlerine sarıldılar.

Zach'in kalbindeki ağrı hafifledi. Vücudundaki gerilim gitti. Belki bir zamanlar bir şeyleri mahvetmişti ama David hepsinin içinde hayatının en güzel parçasıydı.

David'in üst kollarını kavrayacak kadar geri gitti. "Üzgünüm," dedi içtenlikle. "Seni üzmem istemedim ya da bana mutluluk kaynağı olmaktan başka bir şey getirdiğini ima etmek istemedim. Hiç yolumu tıkamadın. Şans verilse dahi hiçbir şeyi değiştirmedim. Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

David başını salladı. Kafasını gömdü, burnunu çekti sonra yutkundu. "Evet, baba. Biliyorum. Sersemlik ettim. Bilirsin, çok kızmıştım ve delirdim. Bozmak düzeltmeye çalışmaktan daha kolay göründü. Ben de üzgünüm."

"Özrün kabul edildi."

Zach onu bıraktı ve ikisi de koltuklara doğru yöneldiler. David birine yayılırken Zach diğerini aldı.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Zach.

"İyi." Yeni çeyrek başladı.

"Bir uzmanlık açıklamam gerektiğine dair bir mektup aldım."

Özellikle eğer uzmanlıklardan birini seçeceksem."

"Nedir onlar?"

"Gerçekten popüler olanlar. Sınıflar çabuk doluyor ve iyi bir program alması zor. En azından mektubun söylediği bu."

"Hangi alanların ilginı çektiğine dair başka düşüncelerin var mı?" diye sordu Zach dikkatlice, saldırgan olmadan ilgili görünmeye çalışarak.

David koltuğa iyice yayıldı. "Pek değil."

Zach sormadan önce tereddüt etti. "Mia'yla nasıl gidiyor?"

"İyi." Zach'e baktı ve sırıttı. "Nedenini bilmiyorum ama düğün hediyelerimizin kaydını bir türlü bitiremedik. Tabak çanak ya da başka bir şey almaya gittiğimiz her seferinde büyük bir kavga ediyoruz. Sanırım kağıt tabaklar kullanmak zorunda kalacağız."

"Sanırım."

Zach birçok şey söylemek istiyordu ama söylemedi. Tam oğluyla arasını düzeltmişken Julie'den bahsetmek aptalca bir plandı. Ne de olsa eninde sonunda onunla ve sadakatin önemiyle ilgili konuşmak zorunda kalacaklardı ama henüz bunun vakti değildi.

Oğlunun neşesi soldu. "Bak baba. Benim için endişelendiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama bana izin vermelisin. Büyümek için şansa ihtiyacım var. Eğer bu hata yapmak demekse, o zaman onun üstesinden de gelineceğim. Ama bırak sen bağırmadan önce mahvedeyim."

"Katılıyorum." Zach derin bir nefes aldı. "Dümm şu David. Ben senin babanı ve seni dünyadan konmak için bütün gücümü kullanabilirim. Bu senin yürümeyi öğrenmen gibi. Evin etrafında dolaşırdım ve sana hiçbir şeyin zarar vereneceğine emin olurdum."

"Yürümeyi öğrenmiyorum, baba. Uzun zamandır yürüyorum."

"Biliyorum. Ama bu kahrolası içgüdü çok kuvvetli. Bu yüzden sana neyin zarar vereceğini düşündüğümü söylememek için dilimi ısırarak zorundayım. Bazen bunun artık benim işim olmadığını unutuyorum."

"Bana söyleyebilirsin" dedi David. "Benden dinlememi beklemediğin sürece."

Oğlu sırıttı. Zach güldü. "Yaşlandıkça benim daha zeki olduğumu sanıyorsun."

"Bu asla olmayacak baba. Vazgeçmek zorundasın."

«Vo

Z

ach arabasını çiftliğe doğru sürerken son gelişinden beri olan değişiklikleri görebiliyordu. Asmalardaki yapraklar daha büyük ve koyuydu. Aynı zamanda üzümler de şekillenmeye başlamışlardı. İleride toplanacaklar ve birtakım işlemlerden geçerek şaraba dönüşeceklerdi. Bu konu üzerinde bildiği en fazla şey bu kadardı. Belki bir daha görüşünde onu kafasından vurmayaacağını farz ederek birkaç ayrıntıyı Katie'ye sorabilirdi. Birkaç dakika sonra birbirlerini göreceklerini hatırlattı kendi kendine. Çiftlikte olmalıydı. Fiziksel güvenliği için Brenna'ya kağıtlarını elden vermektense kargoyla göndermeyi düşünmüştü ama bir kadın tarafından kovalanmayı gururuna yediremiyordu. Özellikle seksi ve büyüleyici bulduğu biri tarafından. Ayrıca onu çıplak görmüştü.

İkinci şey onu gülümsetti... Ve istedi. Katie'nin öfkesi, David'in Julie'yi öptüğünü uydurduğuna dair suçlamaları keyfini kaçırdı. Kadının ona niye güvenmediğini anlıyordu ama bunu sevmiyordu.

Zach arabasını çiftliğin kenarına çekti sonra ılık bahara adımını attı.

Brenna onu kapıda karşıladı. İlk defa şaşkın görünmüyordu.

"Selam," dedi kadın. Sesi şaşırtıcı derecede neşeli geliyordu. "Kağıtlarımı almak için L.A.'e gitmeye başlayacağıma yemin ediyorum. Bütün bu yolu teptiğin için kendimi kötü hissediyorum." Zach'in içeri girebilmesi için bir adım geri attı.

"Önemli değil," dedi Zach, onu takip ederek. "Büyükanne Tessa beni yemeğe davet etti. Bu teklife nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Makarnasının insanlar üzerinde böyle bir etkisi var." Brenna Zach'in kolunu tuttu, onu oturma odasına çekti, sonra giriş salonunun kapısını kapattı. Etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra konuştu.

"Durum şu ki, Francesca ve ben bir plan yaptık."

"Müvekkillerimin planları olduğunda sinirleniyorum."

"Hayır. Bu gerçekten iyi. Jeff'in aradığını söylemişim, hatırladın mı? Onun okul ödemelerini geri istemezsem saraphaneden pay istemeyeceğini söylemişti."

"Tabii, ama avukatı Jeff'in böyle bir arama yaptığını inkar ediyor. Onun sözüne karşı senin sözün var."

"Adam bir çamur ve sözleri güvenilirmez. Bu yüzden onu başka bir yoldan yakalamalıyız."

Hızlıca Francesca ve Jeff'in bir barda 'sohbetinin' ana hatlarını anlattı. "Ona karşı her zaman bir şeyler hissetti. Yani onun sarhoş olmasını umuyoruz, konuşması gerektiğinden fazla konuşursa onu avladık demektir."

Zach eğer başka bir şey yoksa yaratıcılığının hakkını vermek istiyordu.

"Katie yapmamızı istemiyor," diye devam etti Brenna. "Bunun basit ve muhtemelen suç olduğunu ve zarar görebileceğimi söylüyor, ama bence harika."

"Suç kısmında haklı. Avukatın olarak bunun yapmaman gereken bir şey olduğunu söylemek zorundayım. Ayrıca pandoranın kutusu da açılabilir. Jeff'in gerçekten kız kardeşine asıldığını duymak istiyor musun? Bu sana kendini daha mı iyi hissettirecek?"

Brenna kafasını salladı. "Katie gibisin, garip ve sevimsiz. Ama ne demek istediğinizi biliyorum. Gerçekten de Jeff'in ne kadar iğrenç olabileceğini öğrenmek istiyor muyum?"

"Ben olsam düşünürdüm."

"Yeterince adil. Ama ilerlemek istediğimi farz edersek, sence işe yarar mı?"

"Avukatın olarak..."

Kadın gözlerini yuvarladı. "Zach, bir kez olsun sıradan bir adam ol. Sanki kardeşimle yattığını bilmiyorum!"

Zach bir adım geri gitti ve koltuğa çarptı. On dört yaşından beri kızarmamıştı ama boynundaki sıcaklık hissi yüzünden neredeyse küfür ediyordu.

"O..." Yutkundu. "Katie..."

"Baklayı ağzından çıkardı. Ayrıntılarıyla! Çok etkilendik." Brenna güldü. "Korkmuş gibi bakmayı bırak. Dalga geçiyorum. Sizin birlikte olduğunuzu söyledi ve hepsi bu. Tükettiğimiz şarap miktarına rağmen ayrıntılara girmedim. Merak etme ne ben ne de Francesca seni bir sürü çıplağın arasında ayırt edemeyiz."

"Harika." Hiç kardeşi olmayabilirdi ama olsaydı onunla bu kadar şeyi paylaşacağından da şüpheliydi.

"Şimdi sana büyükannemlerin önünde şantaj yapabilirim, sorumu cevapla. Sence Francesca'yı Jeff'e karşı kullanma planım işe yarar mı?"

"Brenna suç işleyemem..."

"Evet ya da hayır?"

Zach sırtıttı.

Brenna ellerini çırpıttı. "Biliyordum!" Yanaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Sen en iyisisin. Şimdi büyükannemler tarafından işkence görmeye git. Francesca'yı arayacağım ve ona görev tamamdır diyeceğim."

Brenna oturma odasından koştu. Zach daha yavaşça onu takip etti. Yaratıcılığını alkışlarken, planın ona zarar vermemesini umdu.

Zach mutfığa yöneldi sonra Katie'yi oturma odasında görünce durdu. Kemerli kapı girişinden girdi ve onu yerde otururken buldu. Etrafında küme küme dantel çiçek yığınları vardı. Onu seyrederken kadın onarlı grupları saydı ve önceden saydığı grupların içine koydu. Her onlu grupta kalçasının yanındaki ajandasına not alıyordu.

Zach odanın etrafına baktı. Dantel çiçek çantaları pas rengi deri koltuğun yanında duruyordu. Küçük boncuk kutuları cam ve ahşap kahve masasında darmadağın bir haldeydi.

Düğün ve kıyafet planları hızlı ilerliyordu. Şimdiye durdurmuş olmalarını bekliyordu. Ama David ve Mia ayrılmamışlardı ve düğün tarihi hızla yaklaşıyordu.

"Selam." dedi Zach yaklaşınca. "Eve girmeme izin verdiler. Koşup biber gazı spreyini almak ister misin?"

Katie ona döndü. Bir saniye yüz ifadesi değişmedi ve Zach onun hâlâ kızgın olup olmadığını merak etti.

Katie "Bu kadar sıkıcı bir şey için gideceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Onun yerine sana budama makasıyla saldırırım."

"Kulağa acı verici geliyor."

"Kaba olma riskine giriyorum ama neden buradasın?"

Zach oturdu. "Brenna için bazı kağıtlarım vardı." Onları sadece arabada bıraktığını fark etmesinden değil aynı zamanda kağıtlardan konuşmadıklarını fark edince de kaşlarını çattı. "Büyükanne Tessa geldiğimi duymuş ve yemeğe davet etti." Öne doğru eğildi. "Onun aşçılığına aşığım."

"Hepimiz öyleyiz."

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu.

"Sana değil. Sadece David artık hayran olduğum biri değil."

"O bir çocuk."

"Kız kardeşimi aldatıyor."

IftiUyan

"Belki şu şeylerden biridir sadece... Korku ya da son bir veda."

Katie başını hayır anlamında salladı. "Bu durumu pek doğru yapmıyor. O aldatıyor ya da sadece bir kerelik aldatı.

Her ikisi de kabul edilemez."

"Yani bana inanıyor musun?" Bunun mümkün olabileceğini tahmin etmemiştir.

"Sonunda yalan söylemeyeceğinin farkına vardım. Bunun için fazla dürüstsün. Girişi havaya uçurmak isterken neden yan kapıyı kullanasın ki?"

"İlginç bir benzetme."

"İlginç bir kadını."

"Evet öylesin. İlginç, güzel, heyecanlı, çckici."

Katie gülümsedi. "Zach burası büyükbabamın evi. Bu çatı altında cinsel ihtimaller düşünemezsin. Eğer yaparsan gururun ve neşen bir ceviz kadar buruşur."

"Bu hepimiz için trajik olur."

"Evet demeyeceğim. Kendin yeterince çok düşündün zaten."

Zach gülümsedi. "O gece çılgılık atan ben değildim."

Katie başını öne eğdi. "Bir centilmen bunu kesinlikle gündeme getirmez."

"Benim gündemimin ana noktası sanıyordum."

Katie duyduklarına inanamadı. "Sen çok fenasın."

"Baştan çıkarıcıyım. Arada fark var."

Zach doğruldu ve her ikisine de bir ara vermeye karar verdi. Burası onun büyükannesinin eviydi ve penisini riske atmak istemiyordu.

Odadaki küme küme dantel yığınlarını işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

"Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Herkes boncuk işlemekten yorulduğuyla ilgili şikayet ediyor ama hâlâ kat etmemiz gereken çok yol var."

"Gelinliği dikmeye ne zaman başladın?" diye sordu Zach.

Katie kaşlarını çattı. "Başlamadım. Haftaya başlamayı düşünüyorum. Önce altını yaptım."

Kanepedeki kumaşla örtülmüş elbiseyi gösterdi. "Bu nedir?"

Zach'in parmağını takip etti, hafifçe ürktü sonra dikkatini dantel çiçeklere vererek kafasını gömdü. "İlham. Büyükanne M.'nin yaptığı eski bir elbise. Onun işçiliğini incelemek istedim." Onlu iki küme daha yapmıştı. "Pekala, sen nasılsın?"

Belki gündüz ışığının bir oyunuydu ama Zach onun kahverengi gözlerinde altın beneklerini gördüğüne yemin edebilirdi. Katie kıvrımlarını saran bir kazak ve dar siyah bir kot giyinmişti. Kombinasyon konuşmayı takip etmeyi zorlaştırıyordu.

"Harika," dedi beyni nihayet kendine bir tekme atınca. "David ve ben aramızı düzelttik. Durumlar şimdi daha iyi."

"Memnun oldum," dedi içtenlikle sonra bir iç çekerek saymayı bitirdi. "Tam düşündüğüm gibi. Programın gerisindeyiz. Sanırım herkesin daha fazla çalışması gerek." Gülümsedi. "David ve sen barıştınız diye bir ve ya iki tane boncuk süslemek isteyeceğini sanmıyorum?"

"Hiç şansın yok."

Katie kapıya sonra da ona baktı. "Julie hakkında yeni bir şey var mı?"

"Hayır. Onu etrafta görmedim, ama David'i de fazla görmüyorum."

"Mia'yla bu konu hakkında konuşmak istiyorum, ama senin gördüklerini söylemeden nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de aynı problemi yaşıyorum. Düşünüyordum da..."

Devam edemeden, koridordan gelen sesleri duydular. Her iki büyükanne de içeri girdi. Zach ayağa kalkarken kendini kucaklanmış, öpülmüş ve yanağından çimdiklenmiş bulmamayı diledi.

Büyükanne artık yirmi yaşında olmayabilirdi ama metali kopartacak güce sahipti.

"Çok zayıfsın," dedi Büyükanne Tessa parmağıyla karnını dürterek. "Çok çalışıyorsun ha? Doğru düzgün beslenemiyorsun. Katie ona neden yemek yapmıyorsun? O aileden. Onunla ilgilenmek zorundayız."

Cevap vermektense Katie gülümsemeyi tercih etti, ama Zach onun dudaklarının hareketini gördü ve büyükannesine söyleyeceği her ne olursa olsun onun tespihine dalmasıyla sonuçlanacağından şüphelendi.

Büyükanne M. düşün kıyafetini ve kanepenin üstündeki kumaşı görünce ellerini çırpı.

"Oh, Katie, bu harika elbiseyi Zach'e gösterdin mi? Ona bakmak hâlâ gözlerimi yaşartıyor."

Elleriyle danteli okşadı. "Bunun üzerinde saatler harcadık ama hiç sorun değildi. Katie'mizin çok güzel bir gelin olacağını biliyorduk."

Büyükanne Tessa İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Karanlık bakışını Zach'e çevirdi. "Geçen yıllarda iyiydim, o çocuğun adını hiç lanetlemedim ama bunun için çok kıskırtıldım."

Katie kalktı ve elbiseyi Büyükanne M.'den aldı. "Bunu nasıl bu kadar güzel yaptığını incelemek için çıkardım, Büyükanne M. Nostalji yaşamak istediğim için değil. Lanetler için zahmet etme, Büyükanne Tessa. Fikrini değiştirmek Greg'in suçu. Buna hâlâ izin veriliyor, değil mi?"

Büyükanne Tessa tartışmadan sarsılmış görünmüyordu. Zach kıyafeti yenilenmiş bir ilgiyle inceledi. Yani bu Katie için yapılmıştı, şimdi o neredeyse aynı şeyi Mia için dikiyordu. Aynı şansla belki o da giymeyebilirdi.

Büyükanne M. iç çekti. "Ne düşünüyorsun, Zachary?"

Aniden odadaki bütün ilgi ona yönelmişti. Kapana kısılmak hissettiği duyguyu tarif edemezdi. Bir sürü mayın tarlası ve kuyu görebiliyordu ama birkaç kaçış rotası da vardı. Doğruyu söylemeye karar verdi.

"Gelinlik çok güzel ve Katie'yi yüzüstü bırakan adam da bir aptal."

Büyükanneler birbirlerine gülümseyince kadınlar arasındaki gerilim yatıştı. Büyükanne Tessa genişçe Katie'ye göz kırptı ve çok kurnazca olmayan bir ifadeyle, "Gençleri baş başa bırakalım," dedi.

Katie gidişlerini seyretti sonra ona döndü. "İyi kurtarış," dedi sonra içini çekti. "Beni deli ediyorlar."

"Birincisi, doğruyu söylüyordum. İkincisi, onlara tapıyorsun."

Katie gülümsedi. "Doğru sayılır. Ama bu kimsesiz olmakla ilgili fantezim yok demek değil."

O gece yemekte Büyükbaba Lorenzo Zach'e dönüp, "Babam, Antonio Marcelli, ikinci bir oğuldu," diye anlatmaya başladı, "İtalya'daki arazide çalışabilirdi ama daha önce hiç başkasının nezareti altında olmamıştı. Bazen ikinci bir oğul yeterli, yine de bazen buramı yakmıyor değil." Göğsüne hafif bir yumrukla vurdu. "Babamın içindeki ateş bildiği her şeyi bırakıp uzaklara gidene kadar büyüdü. Buraya geldi ve bu araziye buldu. 1923'te."

Zach Büyükbaba Lorenzo Marcelli'den şaraplarının tarihini ağız açık kalarak dinledi.

"Burası bakir bir araziydi," diye devam etti Büyükbaba Lorenzo. "Araziyi kendi böldü, küçük bir yardımla. Sonra İtalya'dan getirdiği asmaları ekti." Zayıf ağzının köşesine bir gülümseme takıldı. "Bir veya iki örnek için Fransa'ya gidebilirdi." Sonra kıkırdadı ve bunun bir aile sırrı olduğunu göstermek için parmağını dudaklarına götürdü.

Zach öyle olmalı, diye düşündü. Bir bağdan kırpıntı çalmak ciddi bir suçtu.

"O zamanlar iyi bir arkadaşı vardı. Salvatore Giovanni. O da ikinci oğuldu. Arazileri bizimkinin yanında. İki adam beraber ürünlerini gözetlediler ve Tanrı'dan büyüsunü yapmasını beklediler. Zaman içinde eşlerini getirttiler ve sülale doğdu."

Zach kaşlarını çatı. Salvatore Giovanni adı tanıdık geliyordu ama tam hatırlayamadı. Hemen yanında oturan Brenna ona eğildi.

"Giovanni'ler Wild Sea bağlarının sahibi. Şimdi can düşmanlarıyız. Hiç sorma."

Büyükbaba Lorenzo'nun kaç defa şaraphaneyi buluşlarını anlattığını merak etti. Aile her kelimesini yürekten biliyordu ama masalı tekrar dinlemeyi önemsemediklerinden şüpheliydi. Zaman içinde, Lorenzo öldüğünde, Katie'nin babası Marco anlatmaya devam edebilirdi. Ve böylece bu nesillerce devam edebilirdi. Belki hikaye değişirdi, belki tarihe uygun kalabilirdi. Her şeye rağmen maceranın kalbi bu aileye kim olduklarını hatırlatacaktı. Buna gıpta etti.

"Bunun hepsini korumak zorundasın," dedi doğrudan Zach'e bakarak.

Zach doğruldu. "Ben mi?"

"O çakala karşı. Brenna'nın kocası. Ona hiçbir şey vermeyeceğiz!"

Brenna arkasına yaslandı ve sırtı. "Merak etme, Büyükbaba. Francesca ve benim bir planımız var."

Yaşlı adam ilgiyle baktı. Zach Brenna'nın ayrıntıları ailesiyle ve büyükleriyle paylaşmaması gerektiğini düşünüyordu, ancak bunu söyleyemeden Katie "Ciddi olamazsın," diyerek itiraz etti. "Brenna, bu berbat bir şey! Çok pişman olacaksın!"

"Asıl söylemek istediğin kelimelerin basil ve suç olduğunu

Sioan MalUry

varsayıyorum," dedi Brenna. "Ama işe yaradığı sürece kimin umurunda?"

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Marco. "Katie?"

Katie içini çekti ve planın ana hatlarını hızlıca anlattı.

Büyükbaba Lorenzo düşünceli göründü ama Büyükanne Tessa bir limon ısırmış gibiydi.

"Jeff bunu Francesca'mız hakkında mı söyledi?" Cebine uzandı ve tespihini çıkardı.

Brenna yorumu görmezden geldi. "Ne olmuş yani? Şimdi bunu kullanabiliriz."

"Katie, tatlım, niye karşı?" diye sordu Büyükanne M.

Katic içini çekti. "Birincisi, bir suç olduğunu düşünüyorum ve yanlış buluyorum. Bu bütün aileyi Jeff'in seviyesine indirir. Bırakın kendi kendine çamurlaşsın. Ama en kötüsü, bence Brenna daha çok incinebilir. Jeff'in ikiziyle ilgilendiğini duymak istemez. Bir damar daha kesip açıp kanamasını izlemeyi reddediyorum."

"Bu karşı çıkmayı onaylamak zorundayız," dedi Colleen. "Konuyu değiştirelim."

Katic minnetle başını salladı. Ailesiyle kavga etmek istemiyordu. Bu asla keyifli bir deneyim değildi.

Annesi babasına baktı. "Birkaç heyecan verici haberimiz var. Marco ve ben Mia ve David'e ev alıyoruz."

"Ne?" diye sordu Brenna. "Niye?"

"Yardım etmek için. Gençler ve yeni evleniyorlar."

"Paranıza ihtiyaçları yok," dedi Zach açıkça.

Katie içinden ürktü. Oğluyla ilgilenmediğine dair bir ima Zach'in hoşuna gitmezdi.

Annesi ona döndü. "Oh Zach, lütfen bunu yanlış anlama. Yeni satışa çıkarılmış küçük bir ev var. Arazinin sınırında, böylece mahremiyetleri olacak ama yine de bize yakın olacaklar. David ve Mia'nın gelecek yıl için, Mia'nın mezuniyeti sonrası planlarını konusunda zorlandıklarını biliyoruz."

Babası annesinin cliue dokundu. "UC Santa Barbara onlar için iyi bir uzlaşma noktası olabilir."

"Onlara ev mi alıyorsunuz?" dedi Brenna. "Francesca ve Todd'a almadınız. Bana ve Jeff'e hiçbir şey almadınız. Kendi başımıza olduğumuzu söylediniz."

Marco kaşlarını çatı. "Bu farklı, Brenna."

"Nasıl?" diye sordu Francesca.

Katie kardeşlerinin durumun adil olmadığını düşüncelerini anlıyordu ama onu rahatsız eden bu değildi. "Bunu Mia ile konuştunuz mu? Gcorgetown'a gitmeyi gerçekten çok istiyor."

"Mia aile için doğru olanı yapacaktır," diye belirtti büyükbabası. "O iyi bir kız. Dinleyecektir."

"O zaman torununu tanımıyorsun," dedi Katic ona. "Bu delilik. Onun ya da David'in hayatlarını planlayamazsınız. Hangi okula gitmeye veya nerede yaşamak istedikleri kararını vermeye hakları var."

Annesi onun karşı koymasına memnun olmuş görünmüyordu. "Cömertlikten fazlasını yapıyoruz."

"Bunda haklısın," diye homurdandı Brenna.

"Zorbalık ve diktatörlük yapıyorsunuz," dedi Katie. "Bu delilik, anne. Mia'nın hayatını neden planlıyorsunuz, böyle istese dahi? Ayrıca bildiğim kadarıyla da istemiyor."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi büyükbabası yüksek sesle.

"Lorenzo haklı," dedi Büyükanne M.

Katie ona döndü. "Sen de bunun içinde misin? Bu bir komplo mu? Hiçbiriniz Mia'yı umursamıyor mu?"

"Aile," diye başladı büyükbabası.

"Ailenin canı cehenneme," dedi Katie yüksek sesle ve o an kendine bir tekme atmak istedi.

Herkes topluca döndü ve ona baktı. Sadece Zach anlayışlı görünüyordu. Büyükbabası ayağını vurarak, "Ne dedin?" diye sordu, gürleyerek.

Katie içinden titriyordu, ama kararlıydı. Peçetesini masaya fırlattı ve ayağa fırladı. "Beni duydun. Mia için doğru olanı değil kendi istediğini düşünüyorsun. Kimse onu düşünmüyor mu?"

"Aileyle alay ettin. Hepimize saygısızlık ettin."

"Etmedim," diye itiraz etti Katie. "Herkesi düşünüyorum. Ama her birimizin seçme hakkına saygı duyuyorum."

"Ailenin ya arkasında olursun ya da olmazsın," diye karşılık verdi Büyükbaba Lorenzo.

"Yanlış olduğunu bildiğim bir şeyin körü körüne arkasında durmayı reddediyorum. Mia benim kardeşim ve onu seviyorum. Onun hevesini kıracak bir şeyi zorla yaptırmanızın karşısındayım."

Büyükbabası İtalyanca homurdanmaya başladı. Katic bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Masaya baktı. "Hep böyle oluyor. Kişisel fikre yer yok. Her zaman sadccc bir doğru yol var. Büyükbabamın ki. Bazen bu işe yaramıyor. Duygulan zorlayamazsınız. Birine istediğiniz şeyi yaptıramazsınız. Bu yanlış."

"Buna karar verildi." Büyükbabası ona baktı. "Bizden biri değilsin. Anık bir Marcelli değilsin."

Katic tokat yemiş gibi hissetti.

"Baba yeter," dedi Marco. "Katie'nin fikrini beyan etmeye hakkı var." Kızına baktı. "Yanlış olsa bile."

Katie ona döndü. "Giderek ona benziyorsun. Eskiden bizi kendimizi düşünmeye cesaretlendirirdin."

"Yanlış da buydu zaten," dedi büyükbabası. "Dinlemeli ve söyleneni yapmalısın."

"Lorenzo!" dedi annesi. "Yeter. Katic kendine gelecektir."

"Hayır, gelmeyeceğim," dedi Katie. Brenna'ya baktı. "Reddedilirken, sana son bir kez daha Jeff konusunda yaptığın şeyin yanlış olduğunu söyleyeceğim. İstedğin şeyi elde edebilirsin, ama sonunda pişman olacaksın. Vc incindiğinde, orada olacağım çünkü seni seviyorum, aptalın teki olsan dahi."

Ailesine döndü. "Mia'ya seçmeye zorlamayın, çünkü eğer o evi kabul ederse onu sonsuza kadar kaybedebilirsiniz."

"Defol!" diye gürledi büyükbabası. "Sakin geri dönme. Torunum değilsin. Bilmek istediğim biri değilsin artık."

Acı adeta onu dilimlere ayırmıştı. Kimse büyükbabasına karşı durmadı. Kimse onun için çekinmeden konuşmadı. Katic yutkundu sonra odadan çıktı. Zach onun gidişini seyretti.

Marco babasına baktı. "Bu gereksizdi."

"Öğrenmesi gerek."

"Zaten bir sürü şey biliyor," dedi Zach ayağa kalkarken. "Sadık, şefkatli ve hepinizi hak ettiğinizden çok daha fazla seviyor."

Peçetesini yere fırlattı ve mutfığa yöneldi. Oradan dışarıya yürüdü ve Katie'yi basamakta otururken buldu.

Yanına çöktü. "Sen iyi misin?"

Katie başını salladı.

Dizlerindeki kollarını çekti ve çenesini kaldırdı. Verandadaki ışıktaki yanaklarındaki ıslaklığı görebiliyordu.

"Beni reddetti," dedi, sesi hafifçe çatallaşıyordu. "Bunu bana daha önce hiç yapmamıştı. Genç kızlarken Brenna ve Francesca'ya yaptı ama ben her zaman iyi torundum." "Ciddi değildi."

"Şu anda ciddi. Sonra sakinleşecek ama biraz zaman alabilir. Ayrıca, kendin dışında başka birini burada görebiliyor musun? Hepsi bana sırtını döndü. Mia hakkında yanılıyorlar." Gözlerinden yaşlar döküldü. Zach yanına oturdu ve ona sarıldı.

Tereddüt etti ama sonra ona yaslandı. Zach onu yakınına çekti. "Kendilerine geleceklerdir. Haklıydın. Sonunda anlayacaklar."

"Uzun bir zaman anlamayacaklar. Kimse beni aramayacak. Mesaj bırakmayacaklar, kontrol etmeyecekler. Yalnız olacağım. Ölmüş gibi."

Ona kendinden emin ve becerikli biri olduğunu söylemek istedi ama bunun duymak istediği şey olmadığını biliyordu. Onun yerine sırtını sıvazladı ve her şeyin düzeleceğini söyledi.

Katie, "Ne zaman?" diye sordu.

"Perşembe'ye."

Katie güldü, sonra burnunu çekti. "Söz mü?"

"Hayır. Buna söz veremem."

Doğruldu. "Biliyorum. Beni daha iyi hissettirmeye çalıştığın için minnettarım."

"İşe yarıyor mu?"

"Biraz." Bakışlarını ondatı eve doğru çevirdi. "Aralarında konuşacaklar. Büyükanneler genellikle beni desteklerler ama Mia'nın yakınlarına taşınmasını istiyorlar, yani bu sefer destek-lemeyecekler. Belli ki ev halkı da böyle istiyor. Zaten Brenna ve Francesca Jeff yüzünden kızgınlar. Mia'ya gelince... O ne düşünür bilmiyorum."

"Senin onu savunduğunu."

Katie ona baktı. "Büyük ihtimalle ailenin karşısına dikilmek için bu yeterli olmayacaktır."

"Neden içeri geri dönüp onlarla konuşmuyorsun?"

"Yapamam. Büyükbabam ailenin bir parçası olmadığımı söyledi. Bu değişene kadar hoş karşılanmam."

Gözlerinden daha fazla yaş aktı. Zach onları uzaklaştırdı sonra da yanağını öptü.

"Benimle eve gelmek ister misin?"

"Arabamı bırakamam."

ly.lâityan

"O zaman seni eve kadar takip ederim. Eve güven içinde gittiğinden emin olmak istiyorum."

Katie başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "En azından arabamı boşaltmak için uğraşmadım." Cebinden anahtarlarını çıkardı sonra ona baktı. "Tatlıyı kaç iriyorsun."

"Seninle olmayı tercih ederim."

"Bu gerçekten çok hoş." Elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Sanırım bütün bu olaylar senin ilişkiler hakkındaki düşüncelerini kanıtladı. Belki işler daha da karışmadan önce çekip gitmekle ilgili düşüncen doğrudur."

"Bunu demek istemedim."

"Biliyorum. Sadece bundan nefret ediyorum."

Adam ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, bu yüzden kolunu ona doladı ve arabasına götürdü. "Haydi, Katie. Seni eve götürelim."

çV5

K

atie dikiz aynasındaki Zach'in rahatlatıcı far ışıklarının altında L.A.'ye geri döndü. 405. Otoyol'da kendi kendini büyükbabasının kızgınlığının üç haftadan fazla sürmeyeceğine ikna etti. En uzun kızgınlığı bir ay sürmüştü. Yani bu sürede bağış partisi bitmiş olurdu ve hayatı bir haftanın içinde normale dönebilirdi.

Bir dahaki on beş kilometre boyunca ağladı sonra onun çıkışına gelince kendini kontrol altına aldı. Zach'in plaja doğru gitmeye devam edeceğini bekledi ama garaj kapısına kadar takip ettiğini görünce şaşırды. Daha sonra Zach arabasından indi ve garaj kapısına yürüdü.

Zor, adı ve kararlı biri olabiliyordu ama aynı zamanda da kibardı. Yüzünü kavradı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

"Yalancı."

Gülümsedi. "Atlatacağım."

"Kalmamı ister misin?"

Kalmak mı?

Zach onu kendine çekti. "Sana sarılmaktan bahsediyorum, Katie. Pantolonunun içine girmeye çalışmadan "

Kafasını kaldırdı ve ona baktı. "Ya oraya girmeni istiyorsam "

Derince içini çekti. "Pekala, ama sadece bana yalvrırdıfım için."

Güldü. "Beni deli ediyorsun."

"O zaman çok iyi bir iş çıkardım."

Zach gerçekten de şaşırtıcı bir süre ona sarıldı. Zach'in güvenli kolları içinde, Katie kendini yatağa attı ve yorgun düşene kadar ağladı. Sonunda bitirdiğinde burnunu çekti ve ona baktı.

"Muhtemelen daha romantik bir şeyler umuyordun," dedi.

"Hayır. Sadece seninle burada olmayı."

"Harika taktik."

"Bu bir taktik değil."

Katie onun karanlık gözlerine baktı. Onların içinde kaybolmayı önemsemeyeceğini biliyordu. Sevdiği herkes ona sırtını döndüğünde, Zach ona doğru geldi. Bekleyeceği son kişi olması komikti. Bazen gerçek bir pislikti ama bazen de dünyanın en iyi adamı.

"Teşekkürler," dedi Katie. "Her şey için."

"Bir şey değil."

Birbirlerine baktılar. Zach'in harekete geçmesini bekledi ve geçmediğinde, ondan emin olmasını istediğini anladı. Eğer sevişmek isteğinden vazgeçerse şikayet etmeyecekti. Ona sadece sarılabiliirdi.

Düşünce onu neredeyse bir başka ağlama nöbetine sokacaktı ama gözyaşlarına boğulmak yerine Zach'e yaklaştı ve öptü. Adamın dudakları ılık, kolları onu sararken güçlüydü. Kucağının şefkatinde ailesini, acısını, yalnızlığını, Zach'le olmak dışında her şeyi unuttu. Dokunuşları vücudunu heyecanlandırdı. Zach'i kendine çekti ve kendini ona bastırdı.

Tam Katie onu öpmeye başlamışken Zach hızlıca kontrolü devraldı. Katie'nin alt dudağını emerken kafasını hafifçe eğmişti. Katie ondan kendisini heyecanlandırmasını, mutlu etmesini, iyileştirmesini istiyordu. Zach elini nazikçe sırtında dolaştırdı. Saçları yastıkta dağılmıştı, onlarla oynadı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Zach alçak bir sesle.

Katie gözlerini açtı ve yüzüne baktı. Zach'in endişesi irislerini koyulaştırmış, tutkusu ise sesini kalınlaştırmıştı.

"İyi."

Zach yanağını okşadı. "Ünümeye rağmen, kondomla dolaşmıyorum. Bu cici evde herhangi bir kondom bulunur mu?"

Katie gülümsedi. "Komodinde açılmamış bir kutu var."

"İleriyi planlayan kadını severim."

"Ben çok düzenliyim."

"Biliyorum."

Zach yaklaştı ve dudaklarını ona bastırdı. Katie, heyecanla kollarını ona sardı. Zach'in eli yüzünden kazağına indi. Dili ağzının içine kaydı ve onun kine siirtündü.

Zach onu derince, erotikçe, nefesi kesilene kadar öptü. Yavaş öpücükler sonsuza kadar sürdü ve kemiklerini eritti. Muzip öpücükler onu kıvrandırdı. Tutkulu öpücükler arzusunu emdi ve yalvartma isteği uyandırdı. Öpücükler onda daha önce sanki hiç öpülmemiş gibi hissettirdi.

Böylesini değil.

Katie'nin eli yavaşça kamından, göğüs kafesine ve göğüslerinin arasına kaydı. Kendini onun sırtına dokunurken buldu. Geniş omuzlarına ve sırtındaki güçlü kaslarına dokundu.

Zach kollarını okşadı, kamına geri döndü sonra da döngüyü tekrar etti. Göğüslerinin arasından omzuna, midesini geçerek, kasıklarının ucuna kadar kayarak ama onların arasına girmeden, yukarı aşağı dolaştı.

Katie nefes almakta zorlanıyordu. Derisi gerilmiş görünüyordu ve eğer göğüsleri biraz daha büyürse sutyenini fırlatıp atacaktı. Çılgılık atmaya başlamak istiyordu. Ve sonra muhteşem bir şey olmaya başladı. Bekleyiş ona bir ömür gibi geldi.

Çünkü sonunda onun dokunmasını istediği her yere dokunacağını biliyordu.

Öpüşmeleri devam ederken eli hareket etmeye devam etti, Zach'in onun göğüslerine veya bacaklarının arasına dokunmasını düşündü ve gerilim büyüdü.

Kazağının kenarına ulaştığında neredeyse rahatlamadan inle- yeccekti. Kıyafeti çekip çıkardı ve yere fırlattı, sonra sutyenin ön kopçasını açmak için bir fiske vurdu. Bağcık serbestçe fırladı ve göğüslerini akşam havasına maruz bıraktı. Bir saniye için kalbi durdu. Beklentiyle dondu kaldı.

Sonra adam parmağıyla sertleşmiş, gergin memesine dokundu.

Heyecan çok keskindi. Ateş onu vurmuş gibi neredeyse dilini ısırdı. Duyguyu tam olarak kavrayamadan önce, nazikçe memesini başparmağı ve işaret parmağı arasında kısırdı. Katie'nin nefesi kesildi.

Bir an sonra ağzı diğer göğsündeydi ve Katie parmaklarını onu üstüne çekmek için saçlarında dolaştırdı. "Sakin durma." Arzuyla doluydu, hızlı hızlı nefes aldı.

Önce yatağa uzanıp sonra ona yapışıp kalıncaya kadar okşamaya devam etti. Heyecan arttı, tek bir tedavisi olan bir heyecan.

Nihayet kafasını kaldırdığında, karşı çıkmak için ağlamak istedi. Neyse ki Zach işe kotunu çıkarmakla başladı. Katie ayakkabılarını fırlatıp atarken o da fermuarı indirdi. Kotu, külotu ve çorapları basit bir itmeyle çıkarak onu çıplak bıraktı.

Adamın gömleğine doğru isteksizce bir hareket yaptı, sözde belki onu soyabilirdi. Neyse ki adam ona hiç şans vermedi. Onun yerine dizlerinin arasına kaydı ve kamını öptü. Kaslar beklentiyle gerildi. Bacaklarını okşadı sonra aşağı kıvrarak dizlerinin içini yaladı.

Bunu daha önce yapmış olmalıydı diye düşündü, düşünmekte zorlanarak. Yapmıştı ve iyi yapmıştı.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama ses sanki bir mırlama gibi çıktı. Bu sefer yavaş hareket etti ve kasten, kendini onun parmaklarının, ağzının, dilinin gerçekliğine bıraktı. Zorlamadı, yal- varmadı, hiçbir şey yapmadı ama onu bütün hücrelerini ayağa kaldıran alkışlatacak duygusal bilinçsizliğin içinde baştan çıkarmasına izin verdi.

Onun ısınmasını bekleyerek ama fazla dokunmadan yavaş yavaş ilerleyerek kasıklarını okşadı. Kuzeye hep kuzeye ama oraya dokunmadan tenini yaladı, dişledi ve emdi. Katie hafif bir davetle kalçalarını kavislendirdi, bacakları ayrıldı ama Zach onu görmezden geldi. Zach'in kendi yolu vardı ve acele etmeyecekti.

Sonunda o yolun tam ona göre olduğunu anladı. Yavaş yavaş, kalçalanındaki sıcak nefesin zirveye çıktığını hissedene kadar santim santim ilerledi. İhtiyaç, arzu, istek çarpıştı. Katie titredi, Zach ona yakından dokunmamıştı bile. Henüz değil. Ama yakında. Çok yakında.

Sonunda parmaklarını dış dudaklarına kaydırıp ve nazikçe onları birbirinden ayırdı. Serin hava sıcak bedeniyle tezatlık kurdu. Ağzını ona koydu ve açgözlü bir öpücük verdi, tüm vücudu tatminle çılgık attı.

Katie aynı anda katılaştı ve eridi. Genişliğini yaladı sonra gizli doğal bölgeyi buldu ve kendini tekrar tanıttı.

Hızlı fiskeler ve yavaş dokunuşlar özgür iradesini okşadı ve nefesini kesti. Zach ona dokunarak bir parmağını içeri soktu. Parmağı ve dili mükemmel bir uyum içinde dolaştı, birinci, ikinci... Ve kayboldu. Rahatlama onu gafil avladı, adeta göklere çıkardı. Vücudu titrerken, mutluluğun gönderdiği dalgalar ona çarparken kendini bitip tükenmek bilmeksizin zevk içinde buldu. Zach zihnini veya sadece vücudunu okudu, memnuniyetin nazik sesinden başka bir şey kalmayana kadar mükemmel dokunuşlarına devam etti.

Bittiğinde, önce karnını sonra göğüslerini öptü. Sonunda başı onunkiyile aynı seviyeye geldi. Katie silinip ve çok çirkin çizilmiş iki boyutlu bir çöp adam gibi görüldüğünü hissetti. Zach'te ise az önce kadınını mutlu etmiş erkeksi üstünlük ifadesi vardı. Dürüst olmak gerekirse, bunu hak etti diye düşündü Katie.

"Vay canına..." diye fısıldadı çünkü daha yüksek konuşacak nefesi yoktu. "Bu gerçekten..." Kelimeler onu başarısızlığa uğrattı. Eliyle işaret etti, bileğiyle hafifçe vurarak ve sonra onun yanaklarına dokundu. Katie gülümsedi.

"Vay canına da, işe yarar," dedi.

Katie onun yüzüne baktı, gözlerindeki çizgilere ve çenesin- deki sertliğe. Kalan yaşamı boyunca, her ne olursa olsun bu anı hatırlayacaktı, onunla bu geceyi, bu anı. Gelecek kırk yıl boyunca onunla aile toplantılarında karşılaşacak olsa bile kendini pişman hissetmeyecekti. Gömleğine uzanmak istedi ama orada uzanmaktan başka gücü kalmamıştı.

"Belki soyunmak istersin," diye mırıldandı.

"Belki isterim."

Zach kalktı. O gömleğini çıkarırken, Katie de söz'verilmiş komidomlar için komodinine uzandı.

"En büyük boy mu?" diye şaka yaptı Zach pantolonunu çıkarırken.

"Süper kocaman."

Pantolonunu çıkardı sonra da çoraplarını. Sonunda iç çamaşırı da giysi yığınınına katıldı.

Katie onun çıplak vücudunu inceledi. Uzun bacakları, dar kalçaları ve onun dikkatini çekmek ister görünen sabırsız erkekliği. Hatırladığı kadar iyi görünüyordu.

Dizleri üzerine kalktı ve yatağın kenarına ilerledi. Oraya gelince, bir kolunu onu kendine çekerek sardı ve diğerini de sertliğine dokunabilmek için aralarına kaydırıp. Zach onu kavrayarak ve sıkarak cevap verdi.

Ona dokunmak Katie'y i tekrar titretmeye başladı. Onu öptüğünde, kendini heyecandan çıldırmış buldu. Zach ona nazikçe dilini emerek, göğüslerini kavrayarak ve memelerini kızdırarak karşılık verdi. Katie penisini bıraktı ve ellerini onun göğsünde aşağı yukarı dolaştırdı. Serin hava ve sıcak tenin zıtlığı onu mutlu etti. Onu kavramak için aşağılara kaydıp sonra içeri almak isteğiyle bacaklarını açtı.

"O kadar hızlı değil genç bayan," diye fısıldadı Zach.

O kondom kutusunu açıp plastik bir paket çıkartana kadar önce bir kalçasında sonra sırtında yuvarlandı. Zach paketi yırtıp açtı ve Katie'nin dizlerinin arasına ilerledi. Her şeyi görebilmek için keyifle dizlerini birbirinden uzaklaştırdı. Zach onu seyrederken Katie de ona baktı. Bir titreme onu baştan uca dalgalandırdı. Zach'le olmak herhangi biriyle olmaktan çok daha dürüstçeydi. Aralarında hiçbir sır, maskeler veya kimlikler yoktu.

Zach onun ıslaklığını parmağıyla okşadığında, bakışlarının yerini değiştirdi böylece Katie'nin reaksiyonunu görebilirdi. Katie alt dudağını ısırıp ve inledi. Zach tekrar harekete geçti. Katie gözlerini kapatmak istedi ama bir o kadar da seyretmek istiyordu. Daha önce hiç seyretmemişti. En azından bu kadar açık değil.

Zach dokunmaya devam etti, Katie kasılana ve hızlı hızlı soluyana kadar hızlanarak okşadı. Heyecanın filizleri onu da sardı ve heyecanı arttı. Şiştiğini, ısladığını ve sarsıldığını hissetti. Etrafında ve çevresinde hızlanarak okşadı. Onun hareketleriyle pelvisi nabız gibi attı. Sonra içinde onu iten kalın sert bir şey hissetti. Ona dokunmaya devam ederken bile onu doldurdu. Kadın adamın içinde yarattığı duyguya inanamadı. Zach içinden geri çekildi ve tekrar girdi. Kurtuluşu ulaşılmazdı. Daha hızlı titredi, nefesi zorlukla çıkmaya başladı.

"Zach!" Adamdan ne istediğini bilmiyordu. Belki durmamasını. Belki bu şeyin sonsuza dek sürmesini.

Zach Katie'nin gözlerindeki tutkunun alevini seyretti. Katie'nin içindeki küçük titreşimleri hissedebiliyordu. Her parçası kendini onun içine gömmek ve istediğini vermek için çılgık atıyordu ama yapmadı. Henüz değil. Katic o kadar yakinken değil. Bu yüzden dişlerini gıcırdattı ve çocukken sahip olduğu beysbol kart koleksiyonunu düşündü.

Eğer devam ederse çok değerli olurdu. Sonra birden Katie'yi beysbol kazağının içinde düşünmekten başka bir şey düşünemedi ve onu tezgaha oturtup, sertliğini ona daldırırken...

Matematik. Zaman çizelgeleri. Yedi kere yedi...

Katie'nin nefesi kesildi. Zach sinirlerin atışını hissetti ve birden kasıldı. Bu kez Zach inledi, tatlı, pürüzsüz bedeni dayanılmazdı. Titremeler durana kadar ona dokunmaya devam etti, sonra öne eğildi ve ellerini yatağa koydu.

Katie'nin içine girdikçe baskının artışı hissetti. Katie'nin gözleri onun kilitlenmişti. Bacakları kalçalarına dolandı. Aniden elleri poposundaydı, tırnakları o derine indikçe batıyordu. Baş kavitendi ve kasılma tekrar başladı. Bu sefer o çılgık attı.

Sanki bütün vücudu onu sınıra göndermek için gizlice anlaşıyordu. Baskı dayanılmazdı ve geri dönüşü olmayan nokta çok yakındı. Son kasılması da geçene kadar Zach kendini olabildiği kadar sert sıktı. Ancak ondan sonra bir kurşun gibi patlayabilmek için kendini bırakabiliyordu.

Mantıklı düşünce geri dönünce, kollarıyla Katie'yi sardı ve kendilerini yatağa bıraktılar. Katie ona gözleri fal taşı gibi açılmış halde ve heyecanla baktı.

"Bunu hukuk fakültesinde öğrendiğini sanmıyorum," diye fısıldadı.

Zach güldü. "Öğrendim. Fazladan krediydi."

"Nerede okudun? UÇLA'da bu tür sınıflar yok."

"Tabii ki var. Sadece nasıl isimlendirildiklerini bilmen gerekiyor." Katie gülümsedi.

Zach burnunun ucunu öptü. yatak örtüsünü çekti ve onun yanına gelmeden önce örtünün altına girmesini bekledi. Yerleştiklerinde, komodindeki lambayı kapattı.

Katic başını onun omzuna yerleştirdi. "Sanırım gece sıvışıp gitme sırası sende," dedi alayla. "Alınmayacağıma söz veriyorum."

"Sabah yedide bir toplantım var. Gidişim seninle ilgili olmayacak."

Katic derin bir iç geçirdi. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Zach onu kendine çekti. "Ciddiydim."

"Buna sevindim."

Katie'nin nefesi yavaşlarken, Zach karanlığa baktı. Gerçekten de ciddiydi. Bu dünyada, eğer erken bir toplantısı olmasaydı, yatakta onunla kalmaya ve onunla kalmaya hazırdı. Birbirlerinin esnekliğine baktıkları uzun bir banyo ve arkasından küçük boyalı masasında çiçekler, mumlar ve bir sürü yastıklarla çevrili bir kahvaltı hayal edebildi. Onun gün içerisindeki planlarını dinleyebilir ve kendi programını konuşabilirlerdi.

Ev hayatı mutluluğu kavram olarak normalde çılgık atılabilirdi ama bu sefer değil. Bu sefer basıp gitmek istemiyordu ve nedenini de anlayabilmiş değildi.

Katie saatin yavaş yavaş ilerleyişini seyretti. Dün bütün gecesini saate bakarak diktiği Mia'nın gelinliğinin astarına baktı.

"Neredesin?" diye sordu kendi kendine yüksek sesle. Küçük kız kardeşinin gelinliğinin ilk provası için zamanında gelmeyi umursamamasından biraz fazla rahatsız olarak.

Katie küçük oturma odasını enlemesine geçti. Bağış partisi ile ilgili bin bir ayrıntıya dikkat etmesi gerekiyordu. Yapılması gereken telefon görüşmeleri, onaylanacak ayrıntılar, alınacak ödüller ve yapılması gereken envanterler vardı.

"Buna ihtiyacım yok," diye homurdandı ve telefona yöneldi. Kız kardeşinin numarasını çevirdi ve tanıdık mesajı duyunca dişlerini sıktı.

"Selam! Benim ve eğer 'benim' kim olduğumu bilmiyorsan muhtemelen yanlış numarayı çevirdin. Mesaj bırak."

"Mia, ben Katie. Gelinliğinin ilk provası için ortalıkta görünmemene inanmıyorum."

Telefonda sesini güçlendirdi. "Kahretsin, Mia seni ve kendi yaşama hakkını savunuyordum. Ailenin geri kalanının benimle konuşmamasını anlıyorum ama senin bana kızmaya hiç hakkın yok."

Söylemek istediği daha pek çok şey vardı ama ne anlamı vardı ki? Dışlanmıştı ve bunu sadece zaman tamir edebilirdi. Kapattı ve hediye çantasına uzandı. Bağış partisi ile ilgili geri sayım başladığından onu meşgul tutacak bir yığın işi vardı.

çV3

B

renna saçını atkuyruğu yaparak, ceketinin cebinde bulduğu eski bir lastikle bağladı. Saçının berbat görüldüğü günlerden biriydi. O sabah yalnızca yüzünü yıkayıp, dişini fırçalamış bir de çamaşırını değiştirmişti. Duş yapacak hali yoktu.

Görüntüsü sanki ruhuna yansımıştı. Her ikisi de berbat haldeydi. Her kim değişim iyidir dediyse ya salağın tekidir ya da boşanmanın nasıl zor olduğunu bilmiyordur. Öldüresiye bir öfke ya da kahreden depresif bir nıh hali arasında gidip geliyordu. Tek istediği tekrar normale dönmektir.

Katic ile kavgalı olmak istemiyordu.

Geçen hafta olanlar yüzünden kendini hâlâ kötü hissediyordu. Katic ile aynı fikirde olmamasına rağmen, Katie'nin endişesini anlıyordu. Aslında, Katie'nin bu ilgisi, ona açılmanın aptalca bir şey olmadığını gösteriyordu. Katie haklı olabiliirdi.

Kardeşini çok özlemişti. Ve şimdi de Francesca Jefi'ni arayıp bir buluşma ayarlamıştı. Brenna'nın bazı çekinceleri vardı. Eski kocasının, ikizi ile yakınlık kumlasını gerçekten istiyor muydu? İşte bundan artık pek emin değildi.

Hayatındaki bu karmaşayı bir dakikalığına unutup, yüzünü güneşe çevirdi. Mayıs ayıydı. Üzüm bağlarında en hareketli zaman. Güneydeki tarlalarda hasat bir hafta önce başlamıştı.

Üzüm asmalarını daha yakından görmek için çömeidi. Olgunlaşmış bitkiye dokundu. Kendi kendine çok uzun sürmeyecek, dedi.

Bağcılık sanat ve bilimin ortak bir meyvesiydi. Her bağ bol miktarda yaprağı, çiçeği ve ürünü yetiştiriyordu. Usta işçiler gelip, iyi kalite olgun üzümleri bırakıp, gereksiz bitkileri toplayıp götürürlerdi. Çok toplasalar ürün azalır, toplamaları iyi kalite olgun üzüm yetiştirmezdi. Denizde esen yel gibi, güneş ve hava bağlarda gezinmeliydi.

Brenna ağrıyan belini doğrulttu. Hasadın ilk haftası iyilerdi ve ağrıyan bel de bunun bir kanıtıydı. Ağrı eski bir dost gibiydi. Neredeyse unutulmuş ama hafızada bir yerlerde varlığını hissettiren. Büyükbaba Lorenzo Brenna'nın kararlılığını denemek için el işçiliği konusunda ısrar etmişti. Brenna endişelenmedi. Yenilgiyi kabullenmedi.

Başka bir yaprağa dokundu. Burada güney Kaliforniya'da don tehlikesi yoktu. Daha çok kuzeydeki bağlar tehlike altındaydı. Oradaki müdürlerle her gün konuşup, başların ritmine yavaşça ayak uydurmaya başlamıştı.

Arazinin sonuna doğru yürüdü. Geçen birkaç hafta içinde arazinin değişik bölgelerine doğru gidip bir zamanlar ait olduğu dünyayı yeniden keşfetmek istemişti. JctT'le evlenerek kaybettiği şeyleri gördükçe yumruklarını gökyüzüne doğru sıkarak adalet diye haykırmak istiyordu.

Nc yazık ki kendisinden başka suçlayacak hiç kimsesi yoktu. Kendisi için en güvenli olarak görünen yolu yine kendi elleriyle seçmişti. Aksi düşünülemezdi. Maalesef kendisini adadığı bencil adam ondan her şeyini alarak onu ortada bırakmıştı.

Bağın sonuna geldiğinde sınırı kontrol etti. Her şey sağlam toprağa çakılıydı. Bağın doğu bölümüne yönelecekti ki, kendisine doğru yürüyen birini gördü. Çitlerin diğer tarafındaydı. Şeytanın ta kendisi! Hem de Wild Sea Bağ bölgesinden.

Oradan hemen kaçmak için pek çok nedeni vardı. İlki mevsimlik işçi gibi görünüyordu. İkincisi ise geçen altı, yedi hafta içinde beş kilo almıştı.

Kendine acıma ve büyükannenin yemekleri kalçalarına hiç de iyi gelmemişti. Üçüncü bir nedense, bu hakleyken karşılaşmak istediği son kişinin o olmasıydı.

Ancak kaçabileceği bir yer yoktu. Aptal gibi görünmek istemedi. Omuzlarını dikleştirdi. Şans için derin bir nefes aldı ve büyükbabasının şeytanın reenkarnasyona uğramış dediği Nicholas Giovanni'ye döndü. Arkadaşları ona Nie derdi.

Bir zamanlar Brenna da ona Nie diyebilecek kadar yakındı. Duruma göre ona başka isimlerle de hitap edebilirdi. Geçmişinden gelen bu adam, Brenna'nın hayatında her zaman baskın bir karakterdi. Son derece kibirli, oldukça yakışıklı ve daha bir sürü şey. Yirmi yedi yaşındayken hayatında yalnızca iki erkeğin olduğunu düşünmek son derece hastalıklı bir düşünceydi. Bu sorunu gerçekten çözmeliydi.

Nie'i dokuz yıldır görmemişti ve geçen yılların ona yaradığını düşünüyordu. Yaklaştığında makarna ve ekmekle arasının iyi olduğu dikkatinden kaçmadı.

Geçen yıllar, onun koyu kahve gözlerine birkaç halka ekleyerek daha da çekici hale getirmişti. Bir gülüşü ile Brenna'yı sabaha kadar uykusuz bıraktığı zamanlar olmuştu. Çenesindeki kirli sakal ona daha da tehlikeli ve seksi bir görünüm kazandırmıştı. Giysileri de en az Brenna'ninkiler kadar berbat haldeydi ama üzerinde çok daha iyi duruyordu. Her zaman böyle olmaz mıydı?

Mülklerini ayıran çitin yanına geldiğinde "Geri döndüğünü duydum," dedi.

Hepsi bu kadar! Beş kelime ve bir hoş geldin gülüşü... Hiç kızgın değilmiş gibi. Geçmişte olanlar önemsizmiş gibi. Sonra o da önemsiz olduğunu fark etti. Jeff'in kendisine olan tutumunu düşündüğünde onda da kalıcı bir etki bırakamamıştı. Oysa beş yıl evli kalmışlardı. Nie için artık önemsiz bir sinyalden başka bir şey olmaması son derece normaldi.

"Asmaları inceliyorum." diyebilirdi çünkü neden döndüğünü söylerse kötü hissedebilirdi.

Evler arasında mesafenin çok olmasına rağmen, burası küçük bir yerleşkeydi. Boşanma haberinin yayıldığına dair en ufak bir şüphesi yoktu. Boşanıyor olduğunu söylemeyecek olsa, Nie bu haberi kendisinden sakladığını düşünebilir, gerçeği sakladığı zannedilebilirdi. Bu da Brenna'yı daha da aptal durumuna düşürdü. Tüm bu düşünceleri zihninde ışık hızı ile düşünüp sonunda patladı "Boşanıyorum," dedi.

Nie gözlerini, Brenna'nın gözlerinden ayırmadı böylelikle Francesca'nın pudingleri yüzünden kalçalarına yapışan beş kiloyu fark etmemiş oldu.

"Duydum. Üzüldüm."

Kendine engel olamadan, "Üzüldün mü?" diye sordu.

"Elbette. Üzülmemeli miydin?"

Elbette diye düşündü. O an kafasını koşup duvara vurmak istedi. Bütün olanlardan sonra bir de Nie mi bela olacaktı? Nie, "İyi bir yıl olacak," dedi. "En verimli hasadı bekliyoruz."

"Hâlâ kârlı bir iş, değil mi Nie?" Altan almanın zamanı gelmişti.

Koyu gözlerini hafifçe kıstı. "Hâlâ şarap işindeyiz. Piyasa koşulları değişiyor. Elit butik çalışan seçkin şarap şirketleri benim gibi başarılı işletmelere el koymaya çalışıyor."

Endişesi, depresyonu ve aksiliği kayboldu. Nie karşılık vermeyecekse alttan almaya gerek yoktu.

"Elit mi?" diye tekrar etti. "Sen ürettiğin miktarla övünüyorsun. Burada Marcelli'de hasadın kalitesi hakkında endişe ederiz."

Ürettiğimiz her ürünün yarışmada galip gelmesinin bir sebebi var."

"Sonunda ticari hayatta kalmayla sonuçlanıyor. Ben kendi- minkinden eminim. Ya sen?"

"Oh, sen hayatta kalırsın. Bazıları senin üretimini bile beğenecektir. Ama asla özel veya kayda değer bir şey yapamazsın. Yaptığın toplu üretim, bir sürü makineyle üzümler daha tomurcukken el değmeden şişeye girebilir. Bir çeşit kola yapmak gibi."

Adam ona doğru bir adım attı. Gerilim havada hissediliyordu. "Henderson'lar havlu attı. Geçen hatta satın aldım."

Bilmiyordu. Pişmanlıkla doldu. İtiraf etmekten nefret etse de Nie haklıydı. Ekonomik hava değişiyordu. Küçük bağlar kayboluyor veya satın alınıyorlardı."

"Leş için dolanan bir akbaba gibi," dedi basitçe. "Üzümleri tutacak mısın yoksa tekrar mı ekeceksin? Harmanlamak için Cabernet'c ihtiyacın var." Brenna adam daha cevap vermeden önce devam etti konuşmaya. "Tabii onların bağları seninki kadar düzenli değil. Aslında üzümleri toplamak için adam göndermek zorunda kalabilirsin." Nefesini tutu ve ellerini göğsüne bastırdı. "Sonuçta bu kadar önemli ne olabilir?"

Adamın karanlık bakışı yüzünden ayrılmadı. Brenna hızlı bir hazırcevap bekledi. Nie'le tartışmak geçmiş haftalara göre onu daha enerjik yapmıştı. Aynı geçirdikleri yıllara rağmen birbirlerini deli etme yeteneklerinin değişmemiş olması komikti.

Ama yemi yutmak yerine adam sadece başını salladı. "Olgunlaştığını sanmıştım."

"Hiç de değil. Ayrıca sen de değişmemişsin."

Nie omuz silkti. "Belki öyle ama çok daha zenginim."

Buna şüphesi yoktu. Geçen dokuz yılda Nie, Wild Sea'yi stratosfer'e çıkarmıştı. Aynı zaman diliminde o can sıkıcı işlerde çalışmış ve kötü bir evlilik yapmıştı. Ne kadar moral bozucu.

"Rakip olmaya yetecek kadar zengin," diye ekledi Nie.

"Ne için?"

"Bütün bunlar için." Marcelli bağlarına doğru kafasını salladı.

"Sen delisin. Büyükbabam sana asla satmaz."

Nie omuz silkti. "Belki satmaz, ama sokaklarda birine satacağı söyleniyor."

Brenna ana ofise girdi ve büyükbabasının ofisine doğru yöneldi. Yaşlı adamı masasına oturmuş sipariş formunu incelerken buldu.

"Nie Giovanni şaraphaneyi satacağını söylüyor," dedi

Büyükbabası yavaşça baktı. "Onunla konuşarak ne yapıyorsun?"

"Çitlerin kenarında yürüyordum, o da aynı şeyi yapıyordu. Karşılaştık, konuştuk, satacağını söyledi. Doğru mu?"

Ona hayır demek zorundaydı diye düşündü umutsuzca. Şaraphane hayatında anlamı olan tek şey olarak kalmıştı.

Tamam, evet, aile vardı ama bu iş başkaydı. Her zaman sevdiği bir şeyin içinde kendini kaybetmekten uzaklaşıyordu.

Büyükbabası cevap vermeyince, "Yapamazsın," diye itiraz etti. "Bu hepimizin bir parçası."

Büyükbabası hayır anlamında başını salladı. "Duyduğun her şeye inanma, Brenna. Nicholas Giovanni bizim düşmanımız. O sadece seni incitmek istiyor."

Telefonu çaldı ve ahizeye ulaştığında, Brenna adamın söyleyeceğini söylemiş olduğunu biliyordu. Döndü ve çıktı.

Adamın içini rahatlatmasını kalbinde hissetmek istiyordu. Marcelli Şarapları büyükbabasının hayatıydı. Çalıştığı bunca şeyi asla terk edemezdi. Nie bunu düşmanlıktan yapmış olabilirdi. Ama asla kan davasını önemsememişti. Bu onun için de geçerliydi. Ve asla kinci olmamıştı... Kimse onu suçlamasa bile.

Dokuz sene önce onu sonsuza dek sevceğine söz vermişti. Vc Brenna'ya evlenme teklif ettiğinde arkasını dönüp gitmişti. Altı ay içinde de Jeff'le evlenmişti. Nie bu yüzden mi şaraphanenin satılık olduğunu söylemişti?

Kesinlikle bu kadar zaman boyunca kin tutmuş olamazdı. Onun çocukça davranışının niçin hâlâ önemi vardı? Sadece onu üzme için büyükbabasının satacağı hikayesinden daha fazlasını uyduracak kadar yetenekli olduğuna dair şüphesi yoktu. Yine de iyi bir sebebi olabilirdi ve o bir tane bile düşünemiyordu.

Yani biri yalan söylüyordu. Ya Nie ya da büyükbabası. Bu da ona iki soru bırakıyordu: Hangisi? Vc neden?

"Neden, ama ya eyalet ilgilenir, gerçekten seçimin iktidar partisinin istediği şekilde gitmesinden emin olmak için sözde yasal sebeplerle seçmenleri elerse?" diye sordu Carol Rumstead. Konuşurken, uzun saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için bir fiske attı.

Mia arkadaşı Tina'yla ona kızgın bir bakış attı. Kampanyanın yenilenmesi hakkında her tartışmalarında Carol aynı konuları açıyordu. İnanılmaz sıkıcıydı. Ön kapısında hızlı bir kapı vurul- masıyla yanıt vermekten kurtuldu. Kapı açılıp David içeri girdiğinde oturma odasının yarısını geçmişti.

"Hey," dedi, gidip onu öperek. "Nasıl gidiyor?"

Mia öpücüğü zar zor kabul etti. "Siyasal bilgiler grubumla bir toplantı yapıyor. Sana söylemiştim."

David kaşlarını çatı. "Hayır söylemedin." Saatine baktı ve kaşlarını çatı. Neredeyse yedi. Bu gece sinemaya gitmeyi konuşmuşuk."

"Öyle mi? Tanrım, sanırım unuttum." Kız omzunun üstünden koltukta ve kanepede yayılmış küçük gruba baktı sonra onu mutfığa çekti.

"Böyle şeyleri asla unutmazsın" dedi David tezgaha yaslanarak. "Mia son zamanlarda garip davranıyorsun. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım gerçekten çok meşgulüm. Neden sinemaya başka birini götürmüyorsun?"

"Ne? Gidebileceğim kimse yok."

"Gerçekten mi?" Rahatsızlık kızgınlığa dönüştü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben öyle duymadım ama! Dur sana bir tavsiye vereyim, David. Nişanlandığında, bir başka kızı bir kulübe götürmek aptalca bir fikirdir ve sonra da bütün geceyi bademciklerini emerek çıkartmaya çalışmak da. İnsanlar konuşur. Kelimeler etrafta dolaşır. Bana gelir."

David kızardı ama geri çekilmedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Başka bir kız yok."

"Yani bu Julie denilen kız sadece yakın bir arkadaş mı?"

"Takılıyoruz."

O kadar yalan söylüyordu ki kız inanamıyordu. "Defol git buradan. Seninle şu anda konuşmak istemiyorum."

David'in yüzü soldu. "Mia, hayır, konuşmalıyız. Seni seviyorum."

Kız nişan yüzüğünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Döndürdüğünde ve elini sıkıp kapattığında, küçük elmas avuç içini kesti.

"Benim sevgi tanımım bu değil."

David ona uzun bir süre baktı, sonra kafasını iki yana salladı. "Benim hakkımda yanılıyorsun. Seni bildiğinden çok daha fazla seviyorum."

Kalbini katılaştırmaya çalışarak güzel kelimeler diye düşündü Mia. Sorun şu ki bir ahmak gibi davranmış olsa dahi onu hâlâ önemsiyordu. Onu affetmek istiyordu. Ama istemek ve yapabilmek iki farklı şeydi.

David mutfaktan çıktı. Saniyeler sonra ön kapı açıldı sonra kapandı. Mia kafasını düşürdü ve kendi kendine şimdilik gitme- sine izin vermesini söyledi. Ne istediğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı, sonra David'le tekrar görüşebilirdi. Beraber akıllı, mantıklı bir karara varabilirlerdi. Kulağa iyi geliyordu ama midesindeki düğüme ve kalbindeki ağrıya bir şey yapmıyordu. Önce Jeff Brenna'yı aldatmıştı ve şimdi de David onu. Bütün erkekler yalan söyleyen çakallar mıydı?

Gösteriye elli saat kaldı diye düşündü Katie, otelin büyük balo salonuna doğru yürürken. Masalar yerindeydi ama kurulmamışlardı. Çadırlar, oyun çardakları kurulmuştu. Mükemmel görünümde olan bahçeyi çoktan turlamıştı. Parti sabahı bahçıvanlar alanı tekrar gözden geçirebilir ve dik başlı otları düzenleyebilirler, onları süpürürler ve yaprakları tırmıkla toplayabilirlerdi.

Masa düzeninin klipsli kağıt altlığındaki asıl şemayla karşılaştırdı ve dikkatlice hesapladı. Kesinlikle doğru, diye düşündü bitirdiğinde. Dekorasyonlar yerindeydi, ışıklar ayarlanmıştı, böylece kimse gözlerinin içine girecek spot ışıklarından rahatsız olmayacaktı. Sahne köşeye itilmişti ve çeşitli müzik grupları onaylanmıştı. Kontrol, kontrol ve üçlü kontrol.

Yemeği bir kez daha kontrol etmek için mutfığa doğru yürüdü. Yaylanan kapılardan birini iterek açtı ve mutfak elemanlarını üç tezgahın etrafında toplanmış buldu. Bütün baş aşçılar asistan- larıyla beraber oradaydılar.

Jerome baktı ve onu gördü. "Katie," dedi memnuniyetle. "Her zamanki kusursuzluk dürtüsü."

Ellerini göğsüne bastırdı. "Endişe hayatı kısaltır!"

"Endişeleniyorum ki böylece müşterilerim endişelenmek zorunda kalmasın. Benim işimde kusursuzluk dürtüsü, büyük başarı demektir."

Adam bir başka şefe kafasını salladı ve ona doğru ilerledi.

"Tamam. Sen sormadan önce yemeği kontrol etmeye gönüllü olacağım," dedi koluna girerek. "Bu nasıl?"

"Çok kibarsın. Birçok muhteşem şef fazla kaprisli."

"Biliyorum. İyiliğim bir lanet. İnsanlar benden yararlanıyor."

"Ve sen onları rosto bıçağıyla tehdit ediyorsun." Katie arkadaki mutfak çalışanlarına baktı. "Burada neler oluyor? Başka büyük bir etkinlik ayarlamadın değil mi? Jerome yer yok..."

Jerome bir tepsiden mükemmel bir çilek aldı ve kadının dudaklarının arasına tıktı.

"Ye," diye emretti. "Ve endişelenme. Cumartesiye kadar programlanmış herhangi bir parti yok ve o zamana kadar sen çoktan ayrılmış olacaksın. Bu gece..." Tezgahlara toplanmış insanları gösterdi ve devam etti. "Menümüz tadılıyor. Otelin yemek odası için birkaç yeni yemek geliştiriyoruz. Son kararı vermeden önce bütün elemanların fikrini almayı seviyorum."

"Pekala!"

"Bundan fazlası. Partini mükemmel yapmak için çok sıkı çalışıyoruz."

Katie onu kocaman buzdolaplarına kadar takip etti. Jerome, şişlerde ızgaralanmak için bekleyen doğru büyüklükteki etleri göstererek bir sürü kapı açtı.

İki buzdolabı daha sebzeler ve aynı zamanda çikolataya batırmak için meyvelerle doluydu. Uzak duvarın karşısında, yedi süslü püslü kız çeşitli tabakları dağıtmak için tepsileri tutuyorlardı. Yüzlerce fondu kabı kümelenmişken kilerde dünyanın çeşitli yerlerinden getirilmiş çikolatalar erimek için uygun parçalara kesilmeyi bekliyordu.

"Şarap mahzeninden çekildi," dedi. "Sert likör sabah dağıtılacak." Katie'nin çenesini tuttu, sıktı sonra serbest bıraktı. "Korkma, ışıltılı melek. Hiçbir şey ters gitmeyecek. Partini mükemmel yapmak için söz veriyorum."

Katic "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi ona. "Büyük etkinliklerden önce soğukkanlı kalabilmek için elimden geleni yaparım ama bu seferki kesinlikle kocaman. Başarılı olmak istiyorum."

Jerome, "Aynı taraftayız. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım hayatım," diye sırtıttı. "Şimdi seni, tatmak için bize katılmaya ikna etmenin bir yolu var mı? Söz veriyorum, yemek muhteşem."

"Hayır, teşekkürler." Klipsli kağıt altlığına vurdu. "Dört milyon liste yapmam gerekiyor."

"Gelccck birkaç gün biraz uyumaya çalış. Müşterilerine güzel görünmek isteyebilirsin."

"Elimden geleni yapacağım. Her şey için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Kağıt altlığını kapattı ve mutfaktan çıkarken 'hoş çakal' demek için el salladı.

Arabasına gitti. Bu gece yapacak bir şey kalmamıştı. Sabahleyin ise halletmesi gereken bir sürü liste, telefon görüşmeleri ve geri sayımın başlangıcı. Sabahki gösteriye otuz altı saatten az kalacaktı.

Francesca akşam yediden biraz önce popüler Batı Yakası restoranına girdi. Jeff'le buluşmanın şerefine iki güzel takımından birini giymişti, kolsuz keten elbisesiyle eşleşen kısa bir ceket. Kırk beş dakika kadar, San Fernando Vadisi'nde kurtarıcı-casus mağazasında Earl isimli bir adamla çok ilginç bir sohbet yapmıştı. Çantasına tıktığı hafif kişisel kayıt cihazını ona tarif etti. Sesle harekete geçen mikrofonu elbisesinin yakasına, ceketinin altına gizleyerek iğneledi.

Earl üç saatlik kayıt sözü ve netliği yükseltmek için ipuçları vermişti ve mikrofonu yerleştirmek için yardım önermişti. Sonuncusunu reddetmişti. Şimdi kalabalık bara doğru ilerlerken kendini bunun başka bir psikolojik deney olduğuna dair ikna etmeye çalıştı. Tüm amacı birinin onun görüntüsüne bakarak nasıl tepki verdiğini gönmektir. Ama şisko kıyafeti veya muhteşem dövmeli kadının aksine, kendisinin hafif vamp versiyonuydu.

Bütün gün uzun saçlarını kalın lüleler haline sokmak için sarma çubuğuyla acı çekmişti. Makyajı yeşil gözlerini vurguluyordu, dudak kalemi ağzını daha büyük göstermişti ve doğal varlıklarını büyötmek için destekleyici sütyen takmıştı.

Midesini zorlamamaya çalışarak bütün bu kılık değiştirmeyi düşündü. Başta harika bir fikir gibi görünmüşken giderek daha fazla sorun olmaya başlamıştı. Katie haklı mıydı? O ve Brenna bunu biraz daha mı düşünmeliydi?

Karar vermeden Jeff'i cam kenarında bir masada gördük. O da onu gördü, kalktı ve el salladı. Francesca da salladı ve kalabalığa doğru yürüdü. Eniştesini Noel'den beri görmüyordu. Hâlâ kum rengi saçları ve solgun mavi gözleriyle iyi görünmüyordu. Nikâh yüzüğünün eksikliğinin yanı sıra bıyık da yeniydi. Ondan sadece biraz uzundu. Jeff iri bir adam değildi. Topuklu ayakkabılarıyla aynı boydaydılar.

"Francesca," dedi keyifli bir sesle. "Aramana çok sevindim."

Francesca Jeff'in uzattığı ellerini tutup sıkmak için kendini zorladı. Yaklaşınca, aynısını yaptı ve yanaklarından öpmesine izin verdi. Hafif temas kadının tenini karıncalandırdı.

"Görüşmeydi çok zaman oldu," dedi ve gülümsedi karşısındaki koltuğa otururken. "Tamam, sen ve Brenna ayrılıyorsunuz ama dokuz yıl boyunca ailenin bir parçası olduktan sonra, bir şeyler söylemeden gitmene izin vermek istemedim."

"Duygularımız kesinlikle aynı."

Garson göründü. Francesca beyaz şarap ısmarladı. Yalnız kaldıklarında Jeff'e gülümsedi.

"İş nasıl?"

"Harika. Yoğun ama her gün daha çok öğreniyorum. Kardiyolojide muhteşem ilerlemeler var. Batı Yakası uygulamada en büyüklerden biri. Bütün avukatlar ve film prodüktörleriyle. Harika sigorta."

"Ödeme almak önemli," diye onayladı Francesca.

Adamın solgun kaşları hafifçe kalktı. "Bu bir ima mı?"

Hayır, ama kafasına kalın bir kitapla vurmak çok hoşuna gidebilirdi. "Ne? Ah, pardon."

Francesca gülümsedi. "Hayır. Tabii ki değil. Beni bilirsin... Hiç ince değilimdir. Ayrıca hâlâ mezun öğrencilikle boğuşuyorum. Büyük paralar kazananlardan etkileniyorum." Francesca ona doğru eğildi. "Çok çalıştın, Jeff. Bütün o yıllar boyunca saatlerce çalıştın. Başarıyı hak ettin."

Jeff rahatladı ve Francesca'nın elini okşadı. "Teşekkürler. Anlamana sevindim. Bütün ailenin beni silip atmak için birini tutmayı konuştuğunu düşünmüştüm."

"Büyükbabam belki ama geri kalanımız anlıyor."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Kardeşimi gerçekten seviyorum ama dünyada geçi nilecek en kolay kişilerden biri olmadığını söylemeden geçemeyeceğim." Francesca bir kahkaha attı. "On sekiz yıl boyunca onunla aynı odayı paylaştım. Kim hakkında konuştuğumu biliyorum."

Neyse ki garson şarabıyla göründü çünkü Francesca kusmak üzereydi. Jeff'i hep sevmişti, ama o bu hisleri soldurmuştu. Şimdi onun sulu ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyordu.

Şarabından bir yudum aldı sonra gözlerinin derinliğine bakarak "İyi misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Hayır. Demek istediğim... Gerçekten. Senin hakkında endişeleniyorum." nuncusunu reddetmişti. Şimdi kalabalık bara doğru ilerlerken kendini bunun başka bir psikolojik deney olduğuna dair ikna etmeye çalıştı. Tüm amacı birinin

onun görüntüsüne bakarak nasıl tepki verdiğini görmektir. Ama şişko kıyafeti veya muhteşem dövmeli kadının aksine, kendisinin hafif vamp versiyonuydu.

Bütün gün uzun saçlarını kalın lüleler haline sokmak için sarma çubuğuyla acı çekmişti. Makyajı yeşil gözlerim vurguluyordu, dudak kalemi ağzını daha büyük göstermişti ve doğal varlıklarını büyütme için destekleyici sütyen takmıştı.

Midesini zorlamamaya çalışarak bütün bu kılık değiştirmeyi düşündü. Başta harika bir fikir gibi görünmüşken giderek daha fazla sorun olmaya başlamıştı. Katic haklı mıydı? O ve Brenna bunu biraz daha mı düşünmeliydi?

Karar vermeden Jeff'i cam kenarında bir masada gördük. O da onu gördü, kalktı ve el salladı. Francesca da salladı ve kalabalığa doğru yürüdü. Eniştesini Noel'den beri görmüyordu. Hâlâ kum rengi saçları ve solgun mavi gözleriyle iyi görünüyordu. Nikâh yüzüğünün eksikliğinin yanı sıra bıyık da yeniydi. Ondan sadece biraz uzundu. Jeff iri bir adam değildi. Topuklu ayakkabılar ıy la aynı boydaydılar.

"Francesca," dedi keyifli bir sesle. "Aramana çok sevindim."

Francesca Jeff'in uzattığı ellerini tutup sıkma için kendini zorladı. Yaklaşınca, aynısını yaptı ve yanaklarından öpmesine izin verdi. Hafif temas kadının tenini karıncalandırdı.

"Görüşmeydi çok zaman oldu," dedi ve gülümsedi karşısındaki koltuğa otururken. "Tamam, sen ve Brenna ayrılıyorsunuz ama dokuz yıl boyunca ailenin bir parçası olduktan sonra, bir şeyler söylemeden gitmene izin vermek istemedim."

"Duygularınız kesinlikle aynı."

Garson göründü. Francesca beyaz şarap ısmarladı. Yalnız kaldıklarında Jeff'e gülümsedi.

"İş nasıl?"

"Harika. Yoğun ama her gün daha çok Öğreniyorum. Kardiyolojide muhteşem ilerlemeler var. Batı Yakası uygulamada en büyüklerden biri. Bütün avukatlar ve film prodüktörleriyle. Harika sigorta."

"Ödeme almak önemli," diye onayladı Francesca.

Adamın solgun kaşları hafifçe kalktı. "Bu bir ima mı?"

Hayır, ama kafasına kalın bir kitapla vurmak çok hoşuna gidebilirdi. "Ne? Ah, pardon."

Francesca gülümsedi. "Hayır. Tabii ki değil. Beni bilirsin... Hiç incc değilimdir. Ayrıca hâlâ mezun öğrencilikle boğuşuyorum. Büyük paralar kazananlardan etkileniyorum." Francesca ona doğru eğildi. "Çok çalıştın, Jeff. Bütün o yıllar boyunca saatlerce çalıştın. Başarıyı hak ettin."

Jeff rahatladı ve Francesca'nın elini okşadı. "Teşekkürler. Anlamana sevindim. Bütün ailenin beni silip atmak için birini tutmayı konuştuğunu düşünmüştüm."

"Büyükbabam belki ama geri kalanımız anlıyor."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Kardeşimi gerçekten seviyorum ama dünyada geçi nilecek cıı kolay kişilerden biri olmadığını söylemeden geçemeyeceğim." Francesca bir kahkaha attı. "On sekiz yıl boyunca onunla aynı odayı paylaştım. Kim hakkında konuştuğumu biliyorum."

Neyse ki garson şarabıyla göründü çünkü Francesca kusmak üzereydi. Jeff'i hep sevmişti, ama o bu hisleri soldurmuştu. Şimdi onun sulu ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyordu.

Şarabından bir yudum aldı sonra gözlerinin derinliğine bakarak "İyi misin?" diye sordu. "Tabii."

"Hayır. Demek istediğim... Gerçekten. Senin hakkında endişeleniyorum."

Jeff'in solgun gözleri parladı. "Yani beni silip atmadın mı?"

"Tabii ki hayır. Her zaman özel bir ilişkimiz vardı." Zorlukla yutkundu. "Ağabey ve kardeş gibi."

Dikkatlice elini masaya geri koydu. Jeff onu tuttu. Kadın çekmemeyi başardı.

"Bundan fazlası," dedi adam. Kadın kusmak istedi. Yüzüne içkisini fırlatmak geldi, onun yerine hafifçe iç çekti.

"Pekala, aşk hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu Jeff.

"Acıklı." En azından bu doğrudu. "Okul, öğretmenlik ve çalışma arasında fazla çıkamıyorum. Bu yüzden bu gece beni görmeyi istediğinde gerçekten heyecanlandım."

Jeff'in başparmağı elinin üstünde gezindi. "L.A.'e daha sık gelmelisin. Takılabiliriz."

"Sana engel olmak istemem."

"Bunu asla yapmadın." Jeff ona baktı. "Francesca, çok güzelsin. Brenna'yla evlenmiş olabilirim ama bu sana bakmaktan beni alıkoymadı."

Vay canına! Adamın yağlarının akışını hissedebiliyordu. Bu iğrençti. Tükürme ihtiyacını yuttu ve onun yerine gülümsedi. "Bana mı? Ama ben çok zayıf ve sakanın. Brenna her zaman toprak anaydı. Onda lanet kavisler. Onda olanı hep istedim."

"Sen mükemmelsin."

Francesca yalandan kızarmayı diledi ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Onun yerine doğruldu ve elini çekti. "Jeff, biriyle görüştüğünü duydum. Sahipli erkeklerle ilgilenen kadınlardan değilim."

Jeff rahatlıkla "Sahipli değilim," diye karşılık verdi.

"Ama Brenna biriyle görüştüğünü söyledi."

Jeff omuz silkti. "Sadece takıldık. Hayatımda özel biri yok."

Onun sürtükle yaşadığını biliyordu ama bunu bilmesine izin vermedi. "Oh. Vay canına. Bu... İlginç."

"Öyle mi?"

Yemi yuttuğunu anladı. "Jeff, hadi. Tabii ki ilginç. Dokuz sene seni kız kardeşimle izledikten sonra bu tam olarak duymak istediğim şey. Sen benim hayalimsin."

Bir saniye çok ileri gittiğini düşündü ama nefesini aldıktan sonra, Jeff sırtıttı. Geri zekalı.

Jeff "Sen de benim hayalimsin," diye itiraf etti. "Yıllardır senin de beni istediğini söylemen için bekliyordum. Hadi. Bir otele gidelim. Gelecek üç gün boyunca seninle durmaksızın sevişmek istiyorum."

Bingo. Francesca kafasını salladı. "Hayır teşekkürler. Bu romantik teklifi geri çevirmek zorundayım." Çantasını aldı ve ayaklandı.

Jeff'in kafası karışmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum. İstediyimi aldım."

"Anlamadım?"

"Evet biliyorum." Çantasındaki kayıt cihazını rahatsız etmemeye dikkat ederek cebinden ikinci bir tane çıkardı. Earl yedek önermişti. Birkaç saniye boyunca geri düğmesine bastı sonra oynattı. Jeff'in sesi tizdi ama açıkça duyuluyordu.

"Sadece takıldık. Hayatımda özel biri yok."

"Birlikte yaşadığım kadın muhtemelen bunu etkileyci bulacaktır," dedi Francesca. "Durmaksızın sevişmek istiyorum yorumu da gerçek bir tekme olacaktır sanıyorum."

Jeff soldu. "Ne halt ediyorsun?"

"Kirlili oynuyorum. Bağlardan uzak dur, yoksa sürtük kasetten bir kopya alır. Yeterince açık mı?"

Jeff küfretti sonra Francesca'ya doğru bir hamle yaptı. Francesca sadece yeşil kuşağa kadar ilerlemiş olabilirdi ama ondan kaçabilecek kadar atıktı, Jeff yere yuvarlanırken zarafetle döndü. Bu süreçte kalabalık barda içkilerini dengelemeye çalışan bir sürü müşteriye çarptı. Arkasından "Dikkat!" ve "Ne halt ediyorsunuz!" bağırışmaları geldi.

Uzun, iri yarı Vc çok ıslak mutsuz görünümlü bir adam Jeff'i gömleğinden yakalarken, Francesca çıkışa vardı. Park görevlisine kamyonetini ha*ır tuttuğu için ekstra bir yirmilik verdi. Çoktan arabasına binmiş ve otoyola yönelmişti. On dakika sonra kuzeye doğru arabasını sürüyordu. Görev başarıyla tamamlanmıştı.

Şaraphane güvendeydi, Brenna onu okulda tuttuğu için gösterdiği çabalan geri alabilirdi ve Francesca hafta içindeki görevini başarıyla yapmıştı. Heyecanlıydı... Ve kusma ihtiyacıyla boğuşuyordu.

"Üzgünüm," dedi David acınacak bir halde.

Mia oturma odasında volta attı. Geçti - gece yarısından sonraydı - ve saatlerdir bu konudaydılar.

"Bir anlamı yoktu," demişti ona yüzlerce defa.

Julie ile ilişkisini kırk sekiz saat inkar ettikten sonra David Mia'nın kapısında göründü ve temize çıktı. Evlilik öncesi gerginlikle onunla takıldığını, biraz öpüştüğünü ama başka bir şey olmadığını söyleyip ısrar ediyordu.

"Benim için anlamı vardı," dedi Mia ona. "Sadece aldatmadın, dikkatsizdin, beni toplum içinde aşağıladın ve sonra yalan söyledin. Bunların hepsi karşısında 'üzgünüm' cılız görünüyor."

Volta atmaya devam etti. Onun önünden geçerken, David ona uzandı ve yakaladı. "Mia beni affetmek zorundasın."

"Niye? David'ç baktı. "Bana iyi bir sebep ver."

"Çünkü beni hâlâ seviyorsun."

Seviyordu - çünkü bir aptaldı. Hâlâ onu seviyordu ve evlenmek istiyordu. Washington'a taşınmak ve şehri onunla keşfetmek istiyordu. Mezuniyet diplomasını almak ve Dışişleri Bakanlığı'nda harika bir iş ve hayalında David'i istiyordu. Bir planı vardı ve başka her şey kadar o da bunun bir parçasıydı

Mia "Sana bir daha niçin güveneceğim?" diye sordu.

David başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Bunu nasıl geri kazanabilirim?"

Nasıl yapabiliirdi? Mümkün müydü? Bir şey kırılıp parçalandığında sonra bütünüyle tekrar toplanabilir miydi?

David yaklaştı ve karşısında kendini topladı. "Beni uzaklaştırma," diye yalvardı. "Üzgünüm. Seni seviyorum. Her şeyi yaparım."

İnandı. O anda her şeyi yapabiliirdi. Ama ya birkaç hafta veya bir yıl sonra ne olurdu? Ya bir dahaki sefere işler zorlaşırsa? Düzeltmeye mi çalışırdı yoksa kaçardı mıydı?

Mia "Benimle evlenmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

David derin derin gözlerine baktı. "Hayatımda hiçbir şey için bu kadar emin olmadım. Sen benim dünyamsın, Mia. Sadece sen." Onu kaldırdı ve Mia buna izin verdi... Çünkü David'in kolları ait olduğu yerdı. Çünkü onu seviyordu. Çünkü Marcelli kadınlarının kaderlerinde önemsedikleri adamlar tarafından aptal yerine konmak vardı.

Telefon sabah dokuzdan biraz evvel çaldı. Katie yapılacaklar listesini gözden geçirirken tostunu yemekle meşguldü. Onun yaklaşık altı saatini alacak tam yirmi yedi madde vardı. Bu da ona unutmış olabileceği son dakika şeyleri için bir sürü vakit bırakıyordu. Çoktan elemanlarından biriyle kırk beş dakikalık bir sohbet yapmıştı ve diğer üçüyle de bir konferans. "Merhaba," dedi dikkatinin çoğu listesinde olarak.

"Katie?"

Dondu kaldı. Seste korkunç bir şey vardı. Tanıdık ama korkunç. Endişe onu aniden buz gibi bırakarak omurgasını karıncalandırdı.

"Evet, Ben Katie Marcelli."

"Ben Jerome."

Boğazı tıkanı. "Jerome mu? Ne oldu? Sesin berbat geliyor." Arka planda sesleri duyabiliyordu sonra zayıf bir inleme geldi.

"Katic, çok üzgünüm." Jerome derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, belki balıktı. Bir şey."

Gergin boğazı konuşmasını zorlaştırdı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Adam hafifçe küftetti. "Hepimiz hastayız. Bütün mutfak elemanları zehirlendi. Beni az önce hastaneye kabul ettiler. Bütün şefler burada. Bizi en az birkaç gün tı acaklar. Midemizde parazitlerin olduğunu düşünüyorlar. Hepimiz iyileşeceğiz ama bir haftadan önce işe dönemeyeceğiz."

Panik büyüdü ve elleri terlemeye başladı. Balık mı? Mıcnüde balık yoktu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün akşam yemeği tattık," dedi zayıfca Jerome. "Hatırladın mı? Yeni restoran menüsü için. Üzgünüm Katic. Mutfak elemanı yok. En azından otelde yok. Hepsı burada veya diğer hastanelerde." Adam konuşmaya devam etti ama o dinlemiyordu. İki binin üzerinde gerçekten iyi giyimli insanlar süslü püslü bir yemek ve iyi servis bekliyordu ve şimdi ne halt edecekti?

ıV.o

C C ach üçüncü hatta bir çağrın var," dedi Dora. "Arayan

/-A Katie!"

"Tamamdır." Zach dahili hattı kapattı sonra ahizeyi aldı ve arkasına yaslandı. "Selam ışıldayan," dedi gülümseyerek. "Otuz üç saat ve gitgide azalıyor. Sinirli misin?" Katie'den bir kahkaha yanıtı bekliyordu veya zekice bir karşılık. Ama aldığı şey sessizlikti. "Katic?"

"Buradayım. Bir saniyen var mı?"

"Tabii." Sesindeki bir şey onu doğrulttu ve telefonu daha gergin tutmasını sağladı.

"Ne oldu?"

"Beklenmeyen bir sorun oldu," dedi her kelimesi normalden daha vurguluydu. "Dün gece otelin bütün mutfak personeli yemek salonu için yeni bir menü deniyordu." Durdu ve boğazını temizledi. "Maalesef bayat balık pişirmişler. Mutfak personelinin çoğu, Jerome da dahil, hastanedeler." Zach yanıt vermek için ağzını açtı ama söyleyecek tek bir şey düşünemedi.

"Çoktan otel ve gece müdürüyle görüştüm," diye devam etti. "Her ne gerekiyorsa aramızdaki sözleşmeye uygun yapmak istiyorlar. Dışarıdan personel getirilebilir. Bununla ve kendi personelimle her şeyin zamanında yctışcccğine epey eminim. Ama bu şartlar altında her şeyin mükemmel olacağını garanti edemem."

Ağır bir oh çekti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Zach "Ben de," diye itiraf etti. "Sözleşmemizde böyle bir son dakika felaketi karşısında feshetme maddesi var. Bütün parayı geri ödeyeceklerdir. Orayı tekrar programlama seçeneğimiz var ya da gelecekte başka bir yeri. Çoktan bir geçici personel ajansıya bağlantıya geçtim. İki saatten az bir sürede çağrı merkezi kurabilirim. Telefonla ulaşamayacağımız kişileri ziyaret edebiliriz. Otel masrafları karşılayacak. Ayrıca bilgilendirilmeden gidecek kişilerin de yemeğini yakın bir restorana yönlendirerek ödeyecek."

Duyduklarına inanamıyordu. "Herkes hasta mı?"

"Evet. Aslında Jerome'un sesi berbat geliyordu. Şu anda acil- de ama telefonla temas kuruyoruz."

Zach içinden küftetti. Saatine baktı. Dokuz elli idi. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Dokuzda."

"Bu sabah mı?"

"Ne yazık ki. Hemen işe koyuldum."

"Bu bir şaka olmalı." Katic elli dakikadan az bir sürede kurtarma operasyonu hazırlamıştı. Niye şaşınıyordu ki? Yüzde yüz on vermişti.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunun hakkında karar veremem. Müşteri sensin."

"Bu firmanın olduğu kadar senin de partin. Hepimiz bu işin içindeyiz. İçgüdülerin ne söylüyor? Başarabilir misin?"

Katie "Bütün unsurları bir araya getirebilirim," dedi yavaşça. "Ne mi olabilir? Emin değilim. Bir sorun olduğunu biri bilebilir mi?" Tereddüt etti. "Bütün bu ihtimallere seni sokmalı mıyım?"

"Bu Organizasyon Merkezi sahibi Katie'nin cevabı. Şimd^ bana Katie'nin kişisel yanıtını ver. Bu işi kolaylaştırmak adına senin için ne yapabilirim? İptal mi yoksa blöf mü istiyorsun?"

Katie derin bir nefes aldı. "Ah, Zach, bu bir kabus. Partiye iki günden az bir zaman kala Jerome'un ve personelinin hastalandığına inanmıyorum. Bu adil değil."

"Haklısın. Bana ne istediğini söyle."

Adam onun kağıda bir şeyler yazdığını duydu, sonra boğazını temizledi. "Devam edelim."

Telefonu omzuyla kulağı arasına yerleştirerek başını salladı. "Benim oyum da öyle." Kimse tekrar programlayarak canını sıkmak istemez. Ayrıca bu kadar geç bir zamanda iptal etmek şirketi tuhaf gösterebilir. Derneğe para toplamak için hiç istemediğimiz bir imaj. Sana yardımcı olmaz. Devam edelim. Eğer bir sorun olursa sorumluluğu alıyorum."

"Çünkü beni sen tuttun, doğru mu?" Katic bir cevap beklemedi. "Eğer bir şeyler ters giderse, sorumluluk benim, Zach. Partiyi planlamayı onaylayan benim. Bütün mutfak personelinin, hasta olması benim suçum değilken sorumluluk bende bitiyor."

Zach bu konu bir sonına dönüşürse daha sonra tartışılabileceğine karar verdi.

"Sana güvenim tam," dedi

"Teşekkürler."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Katie güldü, gerçi gülüşü komiklikten çok boğuktu. "Mutfakta nasılsın?"

"Hızlı öğrenirim." Takviminin sayfalarını çevirdi. "Günün büyük bölümü mahkemedeyim, ama yarın serbesttim. Bu nasıl?"

"Ne yaparsan yap harika olur."

Bu bittiğinde, onu tımarhaneye kapatmak zorunda kalacaklar, diye düşündü Katie o öğleden sonra. Ya da mutfağın tam ortasında kalp krizi geçirebilirdi. Jerome'un sabahki telefonunu almadan önce kalbinin atmayı bırakacağını düşünmemişti. İlgilenil- mesi gereken on dört bin ayrıntı vardı; en azından yarına yemeği zamanında hazırlayacak mutfak personeli yerleştirme gerçeği bile yeterliydi. Cep telefonu tekrar çaldı.

"Evet," dedi düşünmeden, her zaman yanında taşıdığı dosya kağıtlarına uzanırken.

"Hey."

"Jerome!"

"Jerome!" Adamın sesi sanki gününün çoğunu kusakarak geçirmiş gibiydi... Ki muhtemelen öyleydi. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Senin için bir ızgara şefim var. Madison. Sadece Madison. Soyadı yok."

"Madonna gibi mi?"

"Kesinlikle. Harika biri ve bana borçlu." Adam onun numarasını verdi. "Eğer sana bir sorun çıkartırsa ona Barbodas'ı hatırla dediğimi söyle." Katie her şeyi not aldı. Harika. Kod kelimeler. Çok kötü bir casus filminde yaşadığını hissetmeye başlamıştı. Bundan sonraki tek ihtiyacı bir sürü filin mutfağı ayaklarıyla ez- mesiydi.

"Tamam," dedi. "Dediğin gibi, envanteri kontrol ettim. Her şey burada."

"Etleri ve sebzeleri kestirmeye başlatmalısın. Zaman alır. Sonra sosu hazırla. Sığır eti bu gcccye. Tavuk yarına. Karidesin pişmesi bir saat alır. Sebzelerin kendi sos programları var."

Kadın görev bilinciyle söylediği her şeyi yazdı. Konuşma devam ettikçe adamın sesi giderek zayıfladı ve Katie onun için üzüldü. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Bana birkaç saat ver ve seni geri arayacağım."

"Tamam. Sonra çikolatayı konuşmak zorundayız. Açık ateşte bir cezvenin içine atıp güzel olmasını bekleyemezsin. Çikolata için planlarım vardı." Öğürme sesi geldi. "Kusmak zorundayım."

İştideyan

Kalic bir şey söyleyemeden telefon bağlantısı kesildi.

Katie Jerome'un öğleden sonraki aktivitelerini düşünmemeye çalıştı. Notlarını düzenlerken telefonu tekrar çaldı. "Favori çiçekçin," dedi neşeli bir ses. "Güller epey çirkindi bu yüzden bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Aynı masraf ama onaylamak zorundasın. Sana bir örnek gönderiyorum şimdi. Tamam mı?"

Cevap vermeden organizasyon müdürü mutfağa girdi. "İlk masayı kurduk. Bakmak ister misin, Katie?"

Katie eliyle bir saniye demek için işaret etti sonra telefon görüşmesini bitirdi. Saatine hızlıca bir bakış ona çardakların kurulduğunu ve gidip kontrol etme sözünü hatırlattı. Ayrıca hâlâ bakılması gereken son dakika ödülleri vardı.

Personelini çoktan kırk yedi ayn yöne göndermişti. Partiyi üstienmek bir şeydi ama mutfak personelini yerleştirmek - özellikle yemekle ilgili her şeyi düzenleyen Jerome'u - başka bir şeydi.

"Likör teslimatı için bir imzaya ihtiyacım var," diye seslendi kapı girişinden bir ses.

Katie üniformalı adama baktı. "Kimse seninle envanteri kontrol etti mi?"

"Hayır. Yapmaları mı gerekiyordu?"

Saçlarını yolmaya başlamak için karşı konulmaz bir istek duydu. Onun yerine "Evet. Bana iki dakika ver. Seninle kontrol etmeye oraya geleceğim," dedi. Sonra telefonuna baktı. Seçeneği ve zamanı yoktu. Normal şartlar altında, iki defa düşünmezdi. Aile tarafından reddedilmişti ve bildiği kadarıyla kimse onunla konuşmuyordu. Yine de telefonundaki düğmeleri tuşladı ve çalmasını dinledi. "Merhaba."

"Selam, anne. Benim. Başım belada ve gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Zach otele bağlı partisinin olduğu günün sabahında altıdan biraz evvel vardı. Önceki gece Katie'ye birçok defa ulaşmaya çalışmıştı, ama evde değildi. Sonra otelde kaldığını ve cep telefonu ile ona ulaşması gerektiğini anladı, ama çok geç olmuştu. Eğer bir şekilde uyuyabilirdiye onu uyandırmak istemedi.

Danışmaya doğru yöneldi ve mutfağın tarifini aldı. Yarı yarıya mekan ıssız bulmayı bekliyordu ama SADECE PERSONEL levhalı kapıyı itmeden önce yüksek sesli müziği ve konuşma seslerini duydu.

Kendini bir anda çılgınlığın ortasında bulmuştu. Bir sürü insan sebzeleri doğruyordu. Uzun Amazon kadını gibi şef şapkalı biri binlerce tahta şişi bir fiçı suyun içine döktü.

"Zach! Senin hâlâ uykuda olman gerekmiyor muydu?"

Adam sese döndü ve altı çakmaklı ocağın önünde, devasa bir tencerciyi karıştıran Büyükanne Tessa'yı görünce afalladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Kimsenin Katie ile konuşmadığını sanıyordum."

Kadın gülümsedi ve omuz silkti. "Kızgındık ama şimdi değiliz."

"Yani bu kadar mı? Fikrinizi ne değiştirdi?"

"Katie'nin yardıma ihtiyacı vardı. Şimdi gel ve doğru düzgün merhaba de."

Söylediği şeyi anlayan Zach kadının yanına gitti ve bir sanata dönüşen selamlama seremonisi için kendini hazırladı. Sarılma, öpme ve yanaktan çimdik. Büyükanne Tessa hayal kırıklığına uğramadı.

Kadının derisinde bıraktığı izi ovarken, tencerenin içini görmek için uzandı. "Ravioli," dedi kadın sonra mutfağın gerisinde- kilere el sallayarak "Hepsi iyi ama Katie bana ne olduğunu anlattığında makama getirmem gerektiğini biliyordum. Önce suda kaynattım sonra kızarttım."

Kadın parmaklarının ucunu öptü. "Leziz!" dedi.

Zach kadının arkasındaki tezgahta dizilmiş dondurulmuş düzinelerce Ravioli paketini gördü. "Hepsini dün gece yapmadın değil mi?"

"Hayır," diyerek güldü. "Misafirler için dondurup saklıyorum. Domates sosu da var. Bazen parti veririz." Muhtemelen bir orduya yetecek kadar Ravioli vardı. "Bazen parti..." dedi Zach. "Gelecek sefer beni de davet edin."

Kadın sırtıttı. "Sen ailedensin. Her zaman davetlisin."

Aile. Büyükbaba Lorenzo köpürmüştü. Geri kalan onunla birlikti. Katie yardım istedi diye hepsi bitmiş miydi? Mutfakta dolaşmaya devam etti. CD-çalar Beatles'ın eski bir albümünü çalmaya başladı. Büyükanne Tessa'yı gördükten sonra adam Büyükanne M.'yi ve Brenna'yı çikolata keserken görünce şaşırmadı.

"Sanki biraz daha şişmanlamaya ihtiyacım varmış gibi," diye homurdandı Brenna onu görünce. "Salata yapmak istedim ama hayır."

Zach güldü. "Artık herkes birbiriyle konuşuyor mu?" diye sordu. Büyükanne M. kafasını salladı ama Brenna kaşlarını çatı.

"Hatalıydım," dedi. "Zaten Katie'den özür diledim. Jeff'i oyuna getirmek benim mesclem. Francesca'yı sürüklememeliydim. Veya Katie'yi."

Zach Katie'nin acısını ve gözyaşlarını düşündü. "Bunu ona söyledin mi? Gerçekten çok üzüldü."

Brenna kaşlarını kaldırdı. "Evet söyledim. Özür diledim ve şimdi iyiyiz. Kardeşler kavga eder sonra arayı düzeltir. Ah, bu arada..." Ellerini bulaşık bezine sildi sonra çantasının olduğu çekmeceyi bulana kadar bir sürü çekmece açtı. İçini karıştırdı sonra bir ses bandı çıkardı.

Zach'c bandı fırlatıp "Yakala!" dedi. "Yasal olmayan herhangi bir şeyle ilgilenmeyeceğini biliyorum. O yüzden bandın içinde ne olduğunu söylemiyorum. Sadece güvende tut."

Zach küçük bandı cebine attı. "Francesca istediğin şeyi elde etti mi?"

Brenna kafasını salladı. "İyi haber Jeff artık şaraphanenin peşinden gidemeyecek. Bu senin işini kolaylaştırabilir."

"Kolaylıkla ilgilenmiyorum... Kazanmak istiyorum."

"İşte benim adamım!" Brenna bir sürü devasa buzdolabına doğru kafasını salladı. "General orada."

Zach döndü ve Katie'yi birkaç mutfak çalışanıyla konuşurken gördü. Onun yanına gitmeden önce Colleen ve Marco'yu bir yığın kocaman sosu karıştırırken ve Mia'yı jumbo boy pilav tenceresi etrafında dolanırken gördü. Mia ile karşılaştı. "Erkencisin."

Genç kız esnedi. "Aslında yatmadım. Katie'nin çağrısını aldıktan sonra, uyuyamadım, bu yüzden hemen buraya geldim." Tencereyi karıştırdı. "İki bin kişi bir sürü pilav yiyecek." Adam kızın tencereye birkaç fincan baharat eklediğini izledi. "Yemek yapabildiğini biliyordum."

Kız sırtıttı. "Pişiremem ama pilav yapmak ne kadar zor olabilir değil mi? Ayrıca ızgara şefi olmasına rağmen Madison bana yardım ediyor. Pilav yapmanın onun altında olduğunu düşünüyor." Sesini alçalttı. "Sadece et işleriyle ilgileniyor. Öyle söyledi."

"Tamam."

Madison yeterince iri ve herhangi birini odadan çıkarmaya yetecek kadar güçlü görüldüğünden Zach onunla tartışmamayı düşündü.

"Yani bütün aile burada," dedi

"Evet. Büyükbaba Lorenzo dışında. Hâlâ huysuz. Ve Francesca. Katie ona mesaj bıraktı ama daha geri dönmedi."

"David geliyor mu?"

Mia yavaş yavaş kaynayan pilava bir başka fincan baharat daha döktü. "Bilmiyorum. Onu çağırmadım. Okulla ve birtakım zırvalarla çok meşgul."

Bu Zach'e pek de doğru gelmedi. Ama olayın peşinden gide- meden Katie onu gördü ve yanına geldi. Kot pantolon, üzerinde ilginç lekeler olan kısa kolsuz bir bluz giymişti. Saçlarını bir eşarpı kapatmıştı ve yüzünde makyajın zerresi yoktu. Belli ki uyumamış ve banyo yapmamıştı.

Kalbinde garip bir çarpıntıyla komik diye düşündü. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Bu kadar erken ne arıyorsun?" diye sordu.

"Yardıma geldim."

Dudakları bitkin bir gülümsemeyle çarpıldı. "Seni geri çevir- remycceck kadar çaresizim. Sebzeleri mi kesmek istersin yoksa çikolatalarla ilgilenmeyi mi?"

"Sebzeleri yaparım."

Zach de mutfakta yerini aldı. Madison ona orta keskinlikte görünen bir bıçak verdi ve sebzeleri düzgün kesmeyle ilgili birkaç dakika açıklama yaptı. Zach sebzelerin nasıl yanlış kesilebileceğine dair bir fikre sahip değildi. John Lennon onlara serenat yaparken kendi bildiği yolla bir futbol takımını hıçkırıkla hıçkırıkla ağlatacak kadar soğan doğradı ve sonra patlıcanlara başladı.

Katie birliğini teftiş eden bir general edasıyla mutfakta geziniyordu. Bir sorun olduğunda hemen müdahale ediyor ve sürekli telefon görüşmeleri yapıyordu. Hiç köpürmüyor, kimseyi fırçalamıyor ve soğukkanlılığını asla kaybetmiyordu. Zach hayranlıkla çetelesine birkaç puan daha yazdı. Ve çekiciliği... Pekala, her zaman epeyce yüksekti.

Sekiz on beşte Dora kahvaltıyla geldi. "Simit, krem peynir, kahve ve meyve salatası!" diye seslendi hukuk şirketinden iki ofis elemanı ile mutfaka girerken. "Hepiniz çok meşgul olduğunuzdan yemeği unutabileceğinizi düşündüm."

Minnettar iç çekişler müzikle yarıştı. Zach sekreterine doğru yöneldi ama Katie onun önüne geçti. "Hayat kurtarıcısın," dedi simit paketini alıp etrafa dağıtırken. "Yemekle çevriliyiz ama kahvaltı için hiçbir şey yok."

"Ravioli yiyebilirdik " diye takıldı Zach.

Katie ona vurdu. "O gece için. Bütün iyi partilerde ızgarada pişmiş nefis yiyeceklerin ve makarnaların olduğunu bilmiyor musun?"

Sesinde belli belirsiz bir panik vardı. Zach yaklaştı ve kollarını ona sardı. "Harika gidiyorsun," diye fısıldadı kulağına. "Parti hiçbir aksaklık olmadan gidecek. Kendine yarın bu saatlerde her şeyin biteceğini söylemeye devam et!" Katie cevap veremeden, mutfağın ana kapıları tekrar açıldı. Uzun, fazla kilolu, koyu saçlı bir kadın içeri girdi. Küçük kağıt bir poşet taşıyordu, etrafına el salladı.

"Üzgünüm geç kaldım," dedi. "Mesajları kontrol etmedim. Özür dilerim, Katie. Ama garnitür bıçakları getirdim. Ne yapmamı istersin?" CD-çalar o anda başka bir disk seçti, bu yüzden ortalık sessizleşti. Herkes davetsiz misafire baktı. Kadını da onlara.

"Katie!" dedi sabırsızca. "Benim. Mesajlarımı dinlerken çoktan deneyim için giyinmiştim."

Katie'nin nefesi kesildi. "Francesca?"

Zach de baktı. Francesca mı? Katie'nin kardeşi mi? Katie'nin güzel zayıf kardeşi mi?

"Bu şişmanlık takımı," dedi Brenna gelip bir simit alırken. "Fazla yağların fermuarını açabilir. Bu sizde de ona bir tokat atma isteği uyandırmıyor mu?"

Francesca onu görmezden geldi. "Garnitür yapmak için buradayım."

Katie kafasını salladı. "Tamam. Harika. Neye benzediğin umurunda değil. Hayat kurtarıcısın. Yapabildiğin kadar çok garnitüre ihtiyacımız var. Seni tezgaha götürmeme izin ver."

Zach onların uzaklaşmasını seyretti. Francesca mı?

Brenna eğilerek yaklaştı. "Garnitür yapma dersi aldı. Dürüst olmak gerekirse insanoğlunun bildiği bütün zanaat derslerini aldığını sanıyorum. Kadın süsleme kahramanı demek istiyorum."

Zach bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek de istemedi. Çirkin pantolona ve gömleğe ve birkaç yıl önce modası geçmiş kahverengi peruğa baktı, sonra Francesca'nın her tarafı dövmelemlerle kaplı ortaya çıkışını hatırladı. Normal bir insan niçin bu tür şeyler yapsın ki? "Onda yanlış bir şeyler var," dedi kendine engel olamadan.

Brenna ona bir simit uzattı. "Biliyor musun, ben de aynı şeyi yıllardır düşünüyorum."

İlk misafirler yediden biraz evvel geldiler. Katie önceki saatleri bahçeyi ve balo salonunu turlayarak ve son hazırlıkları görerek geçirmişti. Servis elemanları saat dörtte görünmüşlerdi ve onları beş buçukta müzisyenler takip etmişti. Şimdi servis elemanları şampanya ve aperatif önerip akşam menüsünü açıklarken farklı köşelerde ve çardaklarda bir sürü küçük jazz ve dans müzikleri çalıyordu.

Her şeyi bir kez daha kontrol etme ihtiyacına rağmen Katie kağıt altlığını ve çantasını bıraktı. Onun yerine zihin listesi tuttu, yanıp sönen Noel ışıkları, çiçeklerin düzeni ve birbirinden ayrı yanan ızgaralar.

Belki, sadece belki, her şey yolunda gidebilirdi. Sabah dokuzdan beri ilk defa kendisine küçücük de olsa rahatlamaya izin verdi. Taş yolda ayak sesleri duydu ama dönmeden önce biri çıplak kollarının üstünü hafifçe kavradı ve boynunun arkasına bir öpücük kondurdu.

Omurgası boyunca titremeler dans etti. Katie Zach ona kolunu sarıp yakınına çekerken gülümsedi.

"Senin için çalışıyorum," dedi ona şöyle bir bakarak. "Randevum olması gereken biri için ve sen benden kaçırıyorsun."

"Hiç de değil. Çalışmak zonunda olduğumu söyledim."

Zach gülümsedi. "Ve ben de izlemeyi sevdiğimi söyledim." Göz kırptı. "Ama bu sonrası için." Bir adım geri attı ve ona baktı. "Çok güzelsin. Şaşırdığımdan değil. Mobil profesyonellikten çekiciliğe geçişi çok güzel yapıyorsun"

"Teşekkür ederim." Onun terzi işi smokinine baktı. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun. Geleneksel ama zarif."

"Deniyorum."

Katie kendisine ona birkaç saniye yaslanma izni verdi. Yorgunluk üzerine adeta yapışmıştı ama teslim olmayı reddetti. Parti bitene kadar teslim olamazdı. Sonra birkaç gün yıkılabilirdi ve bu işleri nasıl bir araya getirdiğini düşünmeye girişirdi. "Otelin ön kapısından geliyordum," dedi adam onu büyük bir ağacın altındaki barlardan birine doğru çekerken. "Büğün etrafında li- muzinler sıralanmıştı." Kadın midesine bir el dokundu. "Bunun gerçekten çok iyi olduğunu biliyorum ama sinirlenmeme engel olmuyor."

"Harika gidiyorsun. Kimsenin herhangi bir sonun olduğunu bilmesine gerek yok."

"Hi- lıh." Katie maden sodası ısmarladı. "Sana Büyükanne Tessa'nın kızarmış raviolisini kendisi servis etmek için ısrar ettiğini söylemek zorundayım. Kimseye güvenmek istemiyor. Biz konuşurken bile çadırlardan birinde aranıyor. Şimdi eğer bu seni korkuyla titretmiyorsa, benden çok daha güçlüsün."

"O halleder."

"Umarım."

Zach ona büyük balo salonuna kadar eşlik etti. "En kötü ne olabilir?"

"Sonna" dedi ona. "Düşünmek bile istemiyorum"

Zach konuşması gereken birkaç müvekkilini görene kadar birkaç dakika konuştular. Katie ayrıntıları kontrol etmek için izin istedi. Mutfağa yönelirken balo salonundaki aynalardan birinde görüntüsünü gördü. Kolsuz siyah elbisesi yeterince şıktı. On yedi tel tokenın yardımı ve bir savaş gemisini vernikleyecek kadar saç spreyiyle kibar ve yoldan çıkmayacak şekilde saçlarını tepede toplayarak güvenlik altına almayı başarmıştı. Otuz altı saatten fazla bir süredir uyumamaktan kaynaklanan gözlerindeki morluklar için iki kat kapatıcı uygulamıştı.

Odanın karşısında ailesinin bir televizyon dizisi yıldızı ve karısıyla konuştuğunu gördü. Francesca giderek büyüyen kalabalıkta bir yerlerde muhtemelen kalp kırıyordu, (bir kez olsun öyle giyinmiş olmayı seçtiğini farz ederek) ve Brenna Katie'nin sipariş ettiği şarabı tadıyor olmalıydı. Zach bütün ailesine genişletilmiş bir davetiye verirken, kadın onlara lüks partiden uzak durmaları için katı emirler vermişti. Elmas kelepçeler için avlanma yoktu. Mutfakta kontrollü bir kaos vardı. Tepsilerle dolu tekerlekli arabalar pozisyon almıştı. Servis personelinin onları çeşitli ızgara istasyonlarına götürmek için sıralanmasını izlerken Mia تنها çadırlardan birinde gülümseyişiyle hiç şüphesiz herkesi büyüleyebilcek yerde yerini almıştı. Kadın parmaklarını çaprazlayarak herhangi bir şekilde olabilecek bir felaketi önleyebilmek için küçük bir dua okudu.

Üç saat sonra parti gayet iyi gidiyordu. Katie küçük balo salonuna doğru ağır ağır ilerledi ve CEO'lar ve milyonerlerin değersiz mücevherler için yarıştıklarını veya kayak seyahati şansı için halka atışlarını seyretti. Kaç ödülün kaldığını hesapladı sonra doğaçlama açık arttırmaya yetecek kadar kaldığını anladı.

Zach onu kapı girişinde yakaladı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Ayakkabılarının şık olmasına rağmen rahatlık için tasarlanmadığı gerçeğini söylemeyecekti. Bu geceden sonra kalan yaşamında muhtemelen topallayacaktı ama en azından bileklerinin ince göründüğünü biliyordu. "Görmen gereken bir şey var," dedi Zach koluna girip onu bahçeye götürürken.

"Sinirlenmeli miyim?" diye sordu Katie.

"Bu sana bağlı."

Zach onu bir sürü spot ışıklarıyla aydınlatılmış parlak mavi çadıra doğru götürdü. Katie'nin kalbine inmek üzereydi. "Ne yapıyor?"

Zach güldü. "Şahane bir şey!"

Katie nazik kelimeyi takdir etti ama ikna olmadı. Çadıra girdiklerine Büyükanne Tessa'nın "Pekala genç adam, ne iş yapıyorsun?" diye sorduğunu duyduğuna kesinlikle emindi.

Söz konusu "genç adam" ellisine merdiven dayamış ve Nebraska'nın gayri safi milli hâsılasına yakın pahada bir takım giymişti. Katie ürküdü. Ürkmesi "genç adamın" "Bir film stüdyosu işletiyorum" cevabıyla iniltiye dönüştü.

Büyükanne Tessa'nın bakışları kısıldı. Katie büyükannesinin çok fazla seks içeren ve küfürlü dilin kullanıldığı reytingli filmlere patlayacağı tiradına karşı kendini güçlendirmeye çalıştı. Onun yerine kadın tezgaha yaslandı ve gülümsedi. "O zaman söyle bakalım. Neden artık Sophia Loren gibi yıldızlar yok? Çok güzeldi, şimdi bile. Şimdiki çocukların ona benzer hiçbir yanı yok."

Stüdyo yöneticisi tezgahın önündeki bir tabureye kaydı ve ciddiyetle kafasını salladı. "Katılıyorum. Eski günlerdeki yıldızların gerçekten özel bir yanı vardı."

Büyükanne Tessa bir sürü kızarmış raviolileri tabağa koymak için bir çift maşa kullandı, soğuk domates sosunu küçük bir kaseye döktü. Her ilcisini de adama uzattı. "Onu ilk defa bir filmde gördüğüm anı hatırlıyorum. Ya da Gary Grant. O gerçekten etkileyiciydi. İtalyan değildi tabii ama gene de çok yakışıklı bir adamdı."

İjiliLıyan

Zach Katie'yi çadırdan geri çıkardı. "Gecenin başından beri bunu yapıyor," diye mırıldandı kulağına.

"Misafirlerin temizlik elemanı ya da milyarder olmasının önemi yok. Söyleyecek bir şeyleri var ve onu seviyorlar. Burada daha iyi oluyor."

Tenha çadırlardan birine doğru yürüdüler. Katie çok yüksek ve çok içkili "Irish Rover" koroyu duyunca neredeyse rahatladı. Zorlukla yutkundü. "Büyükanne viski dağıtıyor değil mi?" diye fısıldayarak sordu cevabı bilerek.

"En az bir saattir," diye sırıttı Zach. "Herkes küfelik oldu. Harika vakit geçiriyorlar."

Ne istediğini anlayamadan önce Zach onu yönlendirdi. "Seninle tanışmak isteyen biri var," dedi.

"Daha fazla kaldırabileceğimden emin değilim."

Doğruydı. Uykusuzluk ve muazzam heyecanın birleşimi onu etkilemeye başlamıştı. Parlayan ışıklı yoldan yürürlerken bile beyninin eridiğini hissedebiliyordu. "Tam burada," dedi adam.

Budanmış çitler ve ağaçlar tarafından yaratılan özel alanlardan birine girdiler. Bir sürü çift geniş bir masanın etrafına oturmuştu. Zach ve Katie görününce bir adam kalktı ve neredeyse doğurmak üzere olan karısının kalkmasına yardım etti. "Merhaba" dedi kadın ona paytak paytak yürüyerek. "Katie olmalısın. Ben Sara." Kamını sıvazladı. "İşten sıvışmak için bütün bu bebek hikayesini uydurmadığımı söyleyebilirsiniz!"

Katie bir selamlama mırıldanabilirdi ama ne olduğunu tam olarak hatırlamadı. Kadın bütün bir basketbol takımını doğurabilecek kadar hamile görünüyordu. Orada geçekten sadece iki bebek mi vardı?

John kafasını salladı. "Harika bir iş," dedi. "Sadece harika. Kompliman dışında hiçbir şey duymadık."

"Doğru," dedi Sara. "Bütün ızgara yiyeceklere ve kızarmış ravioliye bayıldım. Kalorileri düşünmek istemiyorum ama bana tarifini almalısın. Harikaydı."

Kadın Zach'i uzaklaştıran kocasına kafasını salladı. Sara kolunu Katie'ye sardı ve onu yakma çekti. "Merak ediyorum," dedi gizlice. "Daha küçük partiler de düzenliyor musun? John ve ben doğacak bebeklere hediye vermek isteyen çiftleri konuk etmek istiyoruz ve bunu sen planlarsan çok sevinirim."

«Vd

S

on misafir ikiden biraz evvel gitti ve personel iki kırk beşten sonra ortadan kayboldu. Katie mutfak kapısının yanındaki bir masaya oturdu ve hesap makinesinde sayıları tuşladı. Sorun şu ki cevabı göremeyecek kadar yorgundu. Şaşı baktı sonra sayıyı kargacık burgacık not etti. Çok büyük göründü, bu yüzden tekrar hesapladı. Sonuç değişmedi. Eğer yorgun gözleri doğru okuyorsa bağış partisi beklentinin yüzde otuz üzerindeydi. "Vay canına," dedi yorgunluktan bitmiş ama mutlu bir şekilde. Açık arttırmadaki ekstra ödülleri onları sınırın ötesine atan şey olduğunu hissetti. Pekala, açık arttırmanın Büyükanne M. 'nin elinden gelen en iyisini yaparak herkesi sarhoş etmesinden sonra yer alması da kimseyi incitmemişti.

Gecenin bitişi elinde on dört kartvizitle sonuçlanmıştı. Bir düğünden bir restoranın resmi açılışına kadar bir sürü şey planlaması teklif edilmişti. Organizasyon Merkezi süper lige terfi etmişti. Kendine hayal kurma izni verdi. Bir sürü personel, yeni bir ev ve ayaklarının sadece acımadıklarını, zonkladıklarını fark edince günlük bakım merkezi hayal etti. Ayakkabılarını çıkartabilmek için yer değiştirdi. Ne yazık ki acısı dinmemişti ama bu şaşılabilecek bir şey değildi. İhtiyacı olan şey arabasına atlayıp eve gitmekti. Oraya varınca yıkılabilirdi.

Tabii bu otelin dışına yürümek demek anlamına geliyordu ve yapmak istediği son şeydi. Kendini çılgınca kamçılamaya başlamadan önce hareket etmeye çalıştı. Zach balo salonuna girdi ve ona doğru yöneldi. "Artık gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle. Şimdi." Karaladığı sayılan içeren kağıdı uzattı. "Eğer hâlâ doğru toplayabiliyorsam bağış partisi büyük bir başarıydı."

"Biliyorum zaten. Hadi."

Adam kağıtlarını, ayakkabılarını ve çantasını topladı, sonra onu ayağa kaldırdı. Kapıya doğru yöneldiler.

Zach, "Araba kullanmak için çok yorgunsun" dedi. "Seni eve götüreceğim. Arabanla yarın ilgileniriz."

"Tamam," diye mırıldandı çünkü tartışacak dünimde değildi. "Otel müdürünün ailemi gece için misafir etmesi çok kibar bir davranıştı."

"Pişman olacağına eminim. Son gördüğümde o ve Büyükanne M. barda içiyorlardı. Sabah olduğunda Büyükanne M. eve kadar kıkırdarken onun da ölmüş olmayı dileyeceğine şüpheliyim."

Katie bu fikre gülümsedi. "Harika bir ailem var."

"Evet öyle." Katie'ye baktı. "Buraya kadar senin için geldiler."

"Biliyorum."

"Şaşırdın mı?"

Yaptığı telefon görüşmesini düşündü ve annesinin tereddüt etmemesini. "Dürüst olmak gerekirse numarayı çevirirken korktum. Ama annemin sesini duyduğum an elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Onlar benim ailem." Zach'e baktı. "Sen ve David'in bir aile olması gibi."

"Yalnız seninkiler daha gürültücü."

Zach'in arabasının beklediği otelin önüne vardılar. Katie arabaya bindi, emniyet kemerini taktı sonra koltukta kıvrılıp kafasını cama dayadı. "Bence parti iyiydi" dedi uyuklu bir sesle. "İyi bir iş çıkardım."

Zach arabayı çalıştırırken güldü. "Katılıyorum. Sana tavsiye yazmaktan mutlu olurum."

Katie "Tamam" diye iç çekti. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir iş yapmamıştım. Başta biraz korktum. Ama Jerome aradığında ölmek üzere olduğumu sandım. Bütün kariyerimin kül olduğunu görebiliyordum."

"Artık bunun için endişelenmek zorunda değilsin."

"Sanırım değilim."

Konuşmaya devam edip etmediklerini bilmiyordu. Eğer devam ettilerse ne söylendiğini hatırlayamıyordu. Bir an otelden çıkıyorlardı sonra garaj kapısının önünde idiler. Kapıyı kendi kendine açmadan önce (kapı kolları ne zaman bu kadar üçkağıtçı olmuşlardı?) Zach geldi ve çıkmasına yardım etti. Ama ön kapıya yürütmesine izin vermek yerine onu kaldırdı ve taşıdı.

Süzülme ve uykusuzluğun bileşimi başını döndürdü. Katie kollarını onun boynuna doladı ve kokusunu aldı. Zach çantasından anahtarını alacak kadar akıllıydı çünkü kapı bir şey yapmasına gerek olmadan açılmıştı. Kendi kendine gülümsedi. Zach'in bu kadar zeki olmasından hoşlanıyordu. Onun bir sürü şeyinden hoşlanıyordu. Katie...

"Teşekkür ederim," dedi Zach ön kapıyı kalçasıyla kapatırken sonra onu yavaşça yere indirdi. "Ne?"

"Zeki olduğumu söyledin."

Katie gözlerini kırptırdı. "Gerçekten sesli söylemedim değil mi?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama zeki olmamdan hoşlandığını söyledin. ... Başka şeylerin yanında. Ayrıntıya girmek ister misin?"

Katie kıkırdadı. "Para için bile olmaz."

"Ama bana kompliman yaptığın zaman bu hoşuma gidiyor."

"Çünkü sen kendi dünyanın merkezisin."

"Kesinlikle. Diğer büyüleyici özelliklerimden biri"

"Büyüleyici mi? Sen mi?"

"Bana tapıyorsun."

Zach'in onu öpmeye başlamasıyla Katie cevap vermekten kurtuldu. Bu iyi bir şeydi. Çünkü gerçekten ona tapıyordu. Nasıl tapmazdı ki? Sadccc güzel bir şeyden çok daha fazla bir şeye dönüşmüştü. Sadece zeki değildi, başarılı ve harika bir babaydı. Ayrıca samimi ve ilgiliydi. Bu soğuk köpek balığının altında içten iyi bir adamın kalbi atıyordu, gerçi Zach böyle düşündüğünü bilseydi çok kızardı. Her ne olursa olsun, ailesinin karşısında nasıl dikildiğini, sonra nasıl yanında olduğunu ve onunla nasıl ilgilendiğini her zaman hatırlayacaktı.

Öpücük derinleşti ve tüm mantıklı düşünceler gitti. Yorgunluğu arkasında sadece büyüyen bir arzu bırakarak sanki hiç yokmuş gibi soldu. Saçlarındaki ipeksi yumuşaklığı hissederek parmaklarını başında gezdirdi.

Kalp atışları şehvetli bir ritimle atmaya başladı. Göğüsleri büyüdü ve bacaklarının arasında ıslaklığın acısını hissetti. Ve Zach daha birinci alana girmemişti bile. Eğer çılgınca bir şey; çıplak cildine dokunmak gibi bir şey yaparsa gerçekten çözülmeye başlayabilirim, diye hissediyordu.

Zach "Katie," diye mırıldandı sonra alt dudağını emdi.

Zach alt çenesini dişleyerek yol aldı sonra kulağına doğru ilerledi. Kulak memesinin altındaki duyarlı eti emdi. Bu Katie'nin ona daha sıkı sarılmasına ve nefes almayı unutturmasına sebep oldu.

Kulağının dışını takip etti, bu gıcıklayıcı ve keyiflendiriciydi sonra ikaz etmeden girdiği ağzına döndü. Zach onu derin tutkulu öpücüklerle istiyordu, Katie de aynı şekilde yanıt vererek izin veriyordu. Katie dilini onun kine doladı ve geri çekilmesini izleyerek onu istedi. Yol boyu bir yerlerde tekrar nefes almayı hatırladı, çünkü adam öpmeyi bıraktığında soluk soluğaydı.

Heyecanla doldu. Birbirlerine dokundukları her yer onu daha fazla istemesine sebep oluyordu. Erkekliğinin sertliğini hissetti ve daha çok dokunabilmek için elini arzuyla aralarına soktu. Soyunmak istedi, yatakta, sevişmek. Gecenin hiç bitmemesini istedi.

"Pekala" dedi Zach yüzünü elleriyle kavrayarak ve koyu mavi gözleriyle derin derin bakarak. "Burası bana çok yorgun olduğumu söyleyebilmen için duracağım yer mi?"

Katie ona dik dik bakmaya devam etti. "İç çamaşırı giymedim." Aniden Zach'in göz bebekleri büyüdü ve nefesi boğazına kaçtı. "Sadece kontrol ediyordum," dedi Katie öylesine kucağından çıkıp yatak odasına yönelerek.

"Aslında iç çamaşırı giydim ama onunla ne yapacağımı bildiğime eminim."

Katie döndü ve saate baktı. Gözleri odaklanmıştı ama beyni inanmaya pek istekli değildi. Bir buçuk mu? Parlak güneş ışığını görebilmek için pencereden baktı. Öğleden sonra bir buçuğa kadar uyumuş muydu? Sırt üstü yığıldı ve tavana baktı. Saat üçe kadar uyumadığını düşündü, hâlâ biraz yorgundu. Ama iyi bir şekilde. Saatler boyu anlatılabilecek inanılmaz bir sevişme!

Ağzına bir gülümseme takıldı. Döndü ve elini Zach'in olması gereken yere koydu ama orada değildi. Vücudunun sıcaklığı çarşafardan gitmişti ama kokusu hâlâ duruyordu. Onun yastığına baktı ve bir parça kağıt gördü. Aldı ve hızlıca okudu.

"Hey ışıldayan. Dinlenmen lazım o yüzden sabah sıvışırken seni kaldırmak istemedim. Uyandığın zaman beni ofisten ara. Dün gece için teşekkürler. Bugün güne yoğunlaşmakta çok zorlanacağım, çünkü müvekkillerimi düşünmem gerekirken seni düşünüyör olacağım."

Katie memnuniyetle hafifçe gülümsedi. Zach'i ilk gördüğü zaman, onun bir oyuncu olduğunu düşünmüştü. Kalpsiz, ben- merkezci, her bakımdan sümüksü bir adam. Onun hakkında yanılıyor olamazdı. Kesinlikle. Zach'e aşık olamazdı. İmkansızdı. Bu delilikti.

O bir keresinde beyaz atlı prenze dönüşeceğini umarak bir kurbağayı öpen bir romantikti. Sevgililer gününde bir çocuktan aldığı ilk hediye hâlâ saklıyordu. Kalpleri ve çiçekleri vardı, oysa Zach'in hiçbir şeyi. Yalnız bütün ailesi ona topluca sırtlarını döndüklerinde Zach oradaydı. Kadın onun yöntemlerine katılmıyor olabilirdi ama oğlunun yanlış bir şeyi yapmasını engellemek için azimliydi. Bütün bu yıllar boyu beklediği "doğru adam". Ziller duymasını sağlayacak adam. Dün gece en az bir ya da iki çınlama duymuştu.

Katie yatak örtüsünü ve notu aşağı itti. Onu aramalıydı ve kesinlikle bir şey söylemeyecekti. Söylenecek ne vardı? "Selam Zach. Dün gece harikaydı, bu arada sana aşığım." Evet, doğru. Fazla iyi tasarlanmış bir plan. Hiçbir şey söylemeyeceksin dedi kendi kendine. Tamamen normal davranacaktı ve kişisel bilgisini kendisine saklayacaktı.

Ona bunu söylemek için çalışabilir ve ona yanıt verme şansını verebilirim diye umdu. Bu gerçekten olgun bir davranış olurdu. Yalnız şu an kendini pek yetişkin ve güçlü biri gibi hissetmiyordu.

Dört ay önce Zach'in duygusal dikkat genişliğinin bir sivrisinek kadar olduğunu ve kendinden başka kimseyle ilgilenmeyeceğini, böyle bir adama asla âşık olamayacağını söylerdi. Her anlamda hatalıydı. Ama ondan istediği şey konusunda da hatalı mıydı? Alaycı boşanma avukatı sonsuza kadar mutlu ve çocuklu bir evliliğe inanmak için bir yol bulabilir miydi? Ona bir haftanın tatlılığından daha fazla şey ifade ediyor muydu yoksa herkese yaptığı gibi terk edip gidecek miydi? Çok fazla soru diye düşündü. Doğrulup oturduktan sonra sabahlığını giydi ve nota tekrar baktı. İmzanın üstünü okşadı sonra telefona uzandı.

Dora telefonu ilk çalıştı açtı. "Zach Stryker'ın Ofisi."

"Selam Dora. Ben Katie."

"Selam! Nasıl gidiyor? Burada ne olduğuna inanamayacaksın. Telefonlar deli gibi çalışıyor. Merkez arıyor. Partiye ve yemeklere ve büyükannenlere bayıldılar. Style magazini yaptıkları bir ziyafet için raviolinin tarifini almak istiyor."

Ortaklar kazanç hakkında çok heyecanlandılar ve ben yeni organizasyonlar için seninle irtibata geçmek isteyen düzinelerce çağrı aldım."

Katie'nin başı döndü. "İnanamıyorum."

"İnanmaya başlasan iyi olur. Sanırım daha geniş bir kadroya ihtiyacın olacak. Yani bir parti organizatörü için çalışmak bir avukat için çalışmaktan daha mı ilginç?"

Katie güldü. "Eğer seni çalarsam Zach beni öldürebilir."

"Seninle benim aramda, ayrılmayabilirim ama bir parça çıtlatabilirim sadece onu alçakgönüllü tutmak için." Dora kıkırdadı. "Patrondan bahsetmişken aramanı bekliyordu. Bağlıyorum."

"Teşekkürler. Bir klik oldu sonra Zach hatta geldi."

"Demek sonunda uyandın?"

"Sayılır. Kalktım ama hâlâ yorgunum."

"Normale dönmen birkaç gün alacaktır." Sesi bir parça alçalırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi" diye gülümsedi. "Harika. Notunu aldım."

"Hiçbir şey söylemeden çıkmak istemedim ama seni kaldırmaktan nefret ediyorum. Seksten sonra birbirimizden sıvışma geçmişimiz var. Ah, bekle. Bunu sadece sen yaptın."

Katie güldü. "Hatırlatma için teşekkürler. Yani sen affeden- unutanı tür biri değilsin. Bu beni şaşırttı."

"Oh, affederim ama her yolu kullanana kadar unutmam."

"Tam senlik!"

"Uyanıklık değil mi? Biliyorum!"

"Daha çok imkansız başarmak diye düşünmüştüm. İş nasıl gidiyor?"

Zach güldü. "Hiçbir fikrim yok. Seninle yatakta kalmalıydım. Hiçbir şey yapamıyorum."

İtirafı Katie'nin içini titretti. "Gerçekten mi?" "Kesinlikle. Sen başımı döndürüyorsun." Aynı şey onun için de söylenebilirdi. Katie'nin vücudu sevişmelerinin üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ sızlıyordu. Zach ona bir şeyler yapmıştı ve yaptıklarıyla onu bir partnerden çok seks kölesi haline getirmişti. "Sıfır uykuyla iş yapmaya çalışmaktansa kendime ve personelime bir günlük izin verdim," dedi. "Bu haftalardır ilk boş hafta sonum olduğundan bu öğleden sonra çiftliğe gideceğim. Boncuk festivali yapıyoruz. Gelmek ister misin? Eğer istemiyorsan gerçekten boncuk işlemek zorunda değilsin."

"Zihnimi okuyorsun," diye takıldı Zach. "Boncuk işlemek hakkında değil ama hafta sonu için David ve benim için resmi bir davetiyem var. Sabah geliyoruz." "Harika. Seni bekliyor olacağım."

"Ben de. Ve eğer ön tarafa bakarsan, arabayı orada göreceksin. Anahtar ön kapının altındaki paspasta."

Kalbi mutluluktan uçunca Katie telefonu daha bir sert kavradı. "Bütün bu sorunlarla benim için mi uğraştın?"

"Kesinlikle. Sabah çıkarken anahtarları aldım ve teslim edilecek meşini sağladım. Hey, burası L.A. direksiyonsuz yapamazsın" Katie içini çekti. Zach'in beyaz atı olmayabilirdi ama hâlâ uygun bir prensti. "Çalışmana izin vermeliyim," dedi Katie.

"Tabii bu dosyayı üçüncü defa okuyabilirim ve yoğunlaşma gücüm sesini duyduktan sonra geri gelmiş mi görebilirim. Ve Katie?"

"Evet?"

"Dün gece benim için gerçekten özeldi."

Katie'nin gözleri yanmaya başlamıştı. "Benim için de. Sadece sevişme değil aynı zamanda benimle ilgilenmen... Benim için çok anlamı vardı."

"Seninle ilgilenmek istiyonum. Korkutucu, değil mi?"

"Kesinlikle. Yarın görüşürüz."

David sabah uyuyakaldı, bu garip değildi ama yıllar sonra ilk defa Zach bu durumdan rahatsız oldu. Oğlunun başka bir birinci sınıf öğrencisiyle paylaştığı yurt odasındaki küçük yatağında oturarak David'in yirmi dakikalık düşünü almasını bekledi. Bir gecelik eşyaları ve ders kitaplarıyla dolu sırt çantasıyla, sonunda hazırıldı.

"Bir sürü ödevim var," diye homurdandı David Zach'in BMW'sine binerken. "Bu projeyi haftaya bitirmeliyim ve finaller üç hafta içinde."

Zach park alanından çıktı. "Eminim Mia da aynı baskı altındadır. Beraber çalışabilirsiniz."

David bir şey söylemedi. Onun yerine somurtkan görünerek ön camdan dışarıya baktı.

Zach kaşlarını çatı. "Çiftliğe gitmek zorunda değilsin." David'i yurda bırakmaktan ve yoluna kendi başına devam etmekten mutlu olurdu.

"Ondan değil," dedi David kolmğuna gömülerek. "Sadece bir sürü şey oluyor."

"Konuşmak ister misin?"

David omuz silkti, bu evet de olabilirdi hayır da.

"Okul mu?"

Başka bir omuz silme daha. "Mia'mı?"

"Biz iyiyiz."

David doğru kelimeleri kullandı ama ses tonu başka bir şey söylüyordu. Kızıl saç mıydı? Mia ve David kavga mı ediyorlardı?

"Mia'nın bizim arabayla gelmemesinin bir sebebi var mı?"

"Dün gitti. Bağış partisinden sonra." Oğlu ona baktı. "Parti nasıl gitti? Mia herkesin hastalanmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Dans pistine kusmaları gibi mi?"

Zach konunun değişmesini şimdilik kabul etti. David hazır olduğunda, konuşurdu.

"Misafirler iyiydi," dedi, "onların yerine mutfak personeli bağırsaklarını dışarı kusuyorlardı." Ayrıntıları anlattı.

David kaşlarını çatı. "Nasıl olurda bcn kimse aramaz? Biraz boş vaktim vardı."

"Biliniyorum," diye itiraf etti Zach. "Katie'de numaran var mı? Mia'nın söyleyeceğini düşünmüştür belki."

"Sanırım."

Başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra öne eğildi ve radyoyu açtı. Araba country müziğiyle doldu. Zach sırtıttı. O ve oğlu gizli hayrandılar, gerçi bunu itiraf etmektense ayak tırnaklarını çekirtmeyi tercih ederlerdi.

Birlikte Montgomery Gentry şarkısını söylediler. Otobana girdiklerinde Zach tavanı açtı ve David sesi yükseltti.

Kuzeye sürerlerken uzun zamandır böyle olmadıklarını düşündü. David'in kendi hayatı, kendi ilgi alanları vardı. İleride tatillerde eve gel- meyccekti. Kendi hayatı olacaktı ve Zach yalnız kalacaktı.

İftildayan

David büyüdükten sonraki hayatını hiç düşünmemişti. Kafasını dağıtacak günlük bir sürü saçma şey vardı. Ama şimdi o zaman hızla yaklaşıyordu ve Zach'in yaşamı görüldüğü kadar dolu değildi. Bir şeylere daha fazla özlem duyuyordu. Bir şey... Anlamli.

Zach adeta burnundan soludu. Doğru, anlamli. O ve taco peyniri onu aydınlatılabildi.

Huzursuzluğun saçma fısıltısına kulaklarını tıkadı ve yola konsantre oldu. Sabah ılık ve mükemmeldi. Bilgisayarda büyütülmüş mavi bir gökyüzünü andıran bir temmuz havasıydı. Hız limitinin on kilometre üstüne çıkmamaya dikkat ediyordu çünkü bu sadece çiftliğe varış biletini geciktirirdi. Kendini yine de oraya varmak isterken buldu.

Büyükaneleri, Collen'i ve Marco'yu hatta Büyükbaba Lorenzo'yu bile görmek istiyordu. Bağlara bakıp son gelişinden bu yana olan değişiklikleri incelemek istiyordu. Ama çoğunlukla Katie ile olmak istiyordu.

Onu zihninden çıkaramıyordu ve onu en son ne zaman unutabildiğim hatırlamıyordu. Geçen son yıllarda birçok defa seks yapmıştı, ama böylesi... Samimi olanı değil. Onunla olmak farklıydı, iyiydi. Onu güldürüyordu. İhtimalleri ve geleceği görmesini sağlıyordu. Ki bu normalde kaçmasına sebep olmalıydı. Bu zirveden korktuğunu itiraf etmek istiyordu ama terk edecek kadar değil. Yani eğer yürüyüp gitmeyecekse, ne yapacaktı?

O ve David çiftliğe öğleden biraz önce vardılar. Arabayı evin yanına park ettiğinde Mia verandada bekliyordu. "Geldiniz!" dedi arabaya doğru koşarken.

David arabadan çıktı. Zach kızın onun kucığına uymasını bekledi ama onun yerine sadece birbirlerine baktılar. Aralarındaki gerilim öpüşmelerini daha samimi kıldı ve Zach onlara mahremiyet vermek için döndü. Bagaja gitti. David ve Mia sessizce ona katıldılar.

"Herkes içeride," dedi Mia. "Bağış partisini ve ne kadar bağış toplandığını konuşuyorlar. Büyükanne M. gerçekten herkesi sarhoş mu etti?"

"Herkesi değil," dedi Zach ona. "Birkaç kaçtı."

"Kaçırıldığıma üzuldüm," dedi ve David'in elini tuttu. "Hadi, yürüyüşe çıkalım."

David Zach'i kendi başına ön basamaklarda bırakarak Mia'nın onu yönlendirmesine izin verdi. Kapı açık duruyordu, Zach içeri girdi, bavullarını bıraktı ve oturma odasından gelen sesleri takip etti.

Ailenin bütün kadınları bir arada oturmuş dikiş dikiyorlardı. Büyükanne, Colleen, Francesca (bu seferlik normal görünüyor) ve Katie oradaydı. Sadce Brenna yoktu. Ve David'le gitmiş olan Mia. Kahve masasının yanındaki bitmiş çiçekler çantasını ve takılmayı bekleyen boncuk kutularını gördü. Bir keresinde, ki bu uzun bir zaman önce değildi; bu kadınları aynı bu şekilde görmüştü ve onların oğluna tuzak kuran örümcekler olduklarını düşünmüştü. Şimdi yanıldığını fark ediyordu. Örümcek değillerdi ve bu da bir ağ değildi. Onun yerine her bir iyi dikiş emniyet ağının bir parçasını birleştiriyordu.

David daha yaşlı, daha hazır, daha olgun olsaydı, Zach daha iyi bir aile isteyemezdi. Oğlunu ve kendini bu ailenin bir parçası oldukları için inanılmaz şanslı düşünebilirdi. Ama David bunların hiçbirini değildi. Zach oğlunu sevdiği kadar onun hatalarını da açıkça görebiliyordu. Evlilik eksiklikle yola çıkmıştı ve suçun büyük çoğunluğu David'indi.

"Bayanlar," dedi bir sandalyeye uzanırken.

"Zach!" Kadınlar onu selamladı. Katie belli belirsiz gülümsedi ve kafasını işine gömdü.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Colleen "David'i de getirdin mi?"

Zach sandalyeye oturdu ve ayaklarını uzattı. "Yolculuk iyiydi. Evet, David burada. O ve Mia yürüyüşe çıktılar."

"Aç mısın?" diye sordu Büyükanne Tessa. "Bir saat içinde öğlen yemeği yiyeceğiz ama eğer küçük bir atıştırma ihtiyacın varsa..."

Zach ona uzandı ve kırışmış ellerini okşadı. "Bekleyebilirim. İştahımı bozacak hiçbir şey istemiyorum."

Francesca Mia'nın yarısı bitmiş çiçeğini aldı. "Peki, yardım etmek ister misin?"

Zach sırtıttı. "Hayır."

"Ben de," diye iç çekti Francesca. "Dikiş gerçekten benim tarzım değil. Yorgancılık dersini alırken neredeyse bir dikiş makinesini yok ediyordum. Katie'ye parmağıma sürekli iğne batırdığımı söyleyip duruyorum. Her yeri kan içinde bıraktım."

"Yani gelinlik bitmek üzere mi?" diye sordu Zach bilmek istediğinden emin olmayarak.

Katie ona hızlı bir bakış attı. "Konuyu açma bile. Panikliyorum."

"Düğün davetiyeleri bugünden itibaren her an hazır olabilir," dedi Colleen Zach'e. "Sanırım Mia sizin isim listenizin elimizde olduğunu söylemiştir. Haftaya hepsi adreslenmiş olur. Eski günlerde altı haftada giderlerdi ama şimdi herkes sadece bir ay yeter diyor."

"Brenna nerede?" diye sordu Zach.

Büyükanne Tessa kaşlarını çatı. "Santa Barbara'ya gitmesi gerektiğini söyledi ama nc için olduğunu söylemedi. Yemek vakti dönmüş olur."

Katic ayağa kalktı. "Hava içeride kalmak için çok güzel. Mia'nın rehberliğini takip edeceğim ve Zach'i bir yürüyüşe çıkaracağım. Bir saat içinde dönmüş oluruz." Ona baktı. "Tabii senin için uygunsa."

Zach perşembe gecesinden beri onunla yalnız kalmamıştı. "Harika fikir," dedi ayağa kalkarak.

"İyi eğlenceler," dedi Colleen bakışlarını boncuklardan ayırmadan.

Verandaya çıktıklarında, Zach onu kendine çekti ve hafifçe öptü. Kadın ona tutunarak ve iç çekerek yanıt verdi. "Seni görmek güzel," diye itiraf etti.

"Seni de. Seni özledim."

Birbirlerine baktılar. Zach birden daha fazla şey söylemek istedi gerçi ne olduğunu bilmiyordu. Aynı zamanda onu yukarıya çıkartıp sevişmek de istiyordu ve bu imkansızdı. Onun yerine, elini tuttu ve merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. "Sence hemen dedikoduya başlarlar mı yoksa bize bir şans verirler mi?" diye sordu.

"En fazla beş dakika," dedi Katie gülerek. "Sana söz verdiğim yürüyüşe gitmekle gizlice arkaya dolanıp kulak misafiri olmak arasında kararsızım."

"Bunun ikimizi de utandıracağını hissediyorum. Hadi şu yürüyüşe çıkalım."

"Tamam. Tatma odasını gördün mü?"

"Hayır."

"O zaman o tarafa gidelim."

Evi çevreleyen patikaya yönelirlerken, Zach Katie'nin kardeşleri, annesi ve büyükannelerin onların hakkında konuşmalarını neden önemsemediğini anlamaya çalıştı. Genellikle insanların onun özel yaşamına girmelerinden hoşlanmazdı ama bu sefer farklıydı. Nedenini söyleyemiyordu. Şimdilik önemli olan tek şey böyle güzel bir günde Katic ile olmaktı.

Dönümlerce bağların etrafında gezindiler sonra geri döndüler. Yaklaşık iki kilometre sonra Zach etkileyici bahçelerle çevrili iki katlı çok güzel bir bina gördü. Önünde ve kenarında diizinelere Ifildıyan

ce araba park etmişti. Belli ki Marcelli Şaraplarının halka açık parçasıydı. Katic'ye döndü ve "Neden bu kadar sessizsin?" diye sordu.

"Hâlâ biraz yorgunum," diye itiraf etti Katie. "Vc aklımda bir sürü şey var."

"Yani beni mi düşünüyorsun?"

Katie ona döndü ve boştaki eliyle onun koluna vurdu. "Dünyanın merkezi değilsin."

"Senin merkezinim."

Katic gözlerini yuvarladı. "Sen ve şu egon. Hayatında bir başkasına yer olması şaşırtıcı."

Zach omzuyla onun kine vurdu. "Hadi. Benden etkileniyorsun. Bundan eminim."

"Hiç de değil."

Zach gülümsedi. "Katie birçok konuda muhteşemsin ama berbat bir yalancısın. Ayrıca bana karşı bu hislerin ikinci karşılaşmamızdan beri var. Ailene seksi olduğumu anlattığını unutma." Katic patikanın ortasında durdu, boştaki elini çekti ve kızgın bir şekilde baktı.

"Birincisi, sana daha önce söylemiştim, seksi kelimesini hiç kullanmadım. İkincisi o kadar da değilsin. Üçüncüsü aileme seni anlatmamın tek sebebi erkek arkadaşım olmadığı için canımı sıkmalarıydı. Senden etkileniyormuş gibi davrandım, böylece beni rahat bırakırlar ve ben de keyifli bir hafta sonu geçirebilirdim. Plandaki tek kusur senin on dakika sonra ortaya çıkman oldu."

Elini kalçalarına yerleştirmiş ve gözlerini kısmıştı. "Bunlardan biri kayda geçmeli mi?" Ötccesi gözlerinde alevlenmişti. Huzursuzluk yanaklarını renklendirmişti. Ama bunların altında komik ve şefkatliydi. Ağzının kenarının hafifçe seğirdiğini gördü. Çok güzeldi. Komik. Zeki. Muhteşem bir sevgili ve de muhteşem bir kadın!

yemek masası şarabı ve bu da demek oluyor ki bir karışım. Cabernet Sauvignon-Merlot'u biraz kırmızı şarap üzümüyle karıştırdık."

Zach verdiği şaraptan bir yudum aldı. "Sevdim. Yine de hâlâ en çok sade Cabernet Sauvignon'u seviyorum ama bu da sıradan bir yemekle iyi gidecektir."

Katic güldü. "Kesinlikle bunu büyükbabama söyleyeceğim. Bu küçük yemek masası şarabının sıradan bir yemek şarabı olarak şişesinin yetmiş dolara satıldığını düşünürsek, eminim bu değerlendirmen büyükbabamı heyecanlandıracaktır."

Zach ürktü. "Pekala. Yanılmışım."

Katie ona doğru eğildi. "Ortalıkta bir yanlışlık yok, bu sadece kişisel bir tercih. Ben beyaz şarap severim ve bu, ailem için küfür. Brenna bunu öğrendiğinde beni bir daha konuşmamakla tehdit etti."

Katie konuşurken gülümsedi ve açık kahverengi gözleri hoşnutlukla parladı. Saçlarını açık bırakmıştı. Zach birden onun çok güzel olduğunu düşündü. Büyük kemerli cam kapılardan geçtiler. Düzgün biçilmiş çimler altmış ya da yetmiş fitlik bir alanda uzanıyordu. En sonda iki kadın merdivenlerde bir balkonu süs- lüyorlardı. Beyaz sandalyeler sıralanmışlardı. "Düğün mü var?" diye sordu Katie onun yanına geldiğinde. i C unu dene," dedi Katie, diğer şişeden dökerken. "Bu bir

"Evet. Bütün bahar ve yaz boyunca programlandılar. Üst katta düğün partisi için suit odalar vardı. Eğer resepsiyon burada olursa düğün dışarıda olmak zorunda. Ama haziran havası genellikle problem olmaz. Zach baktı. "Romantik bir sahne."

Zach omuzlarını silkti. "Aile düğünleri nerede yapılıyor?"

"Özel bahçede." Ona bakmayı bıraktı.

Onun ne düşündüğünü bilmiyordu, ama rahatsızlığını hissetti. Mia ve David'in evliliği hâlâ hassas bir sohbet konusuydu. Artık kabul etme zamanı gelmişti. "Onlar evlenemeycekler." dedi Zach düz bir şekilde. "Mia hazır olsa bile David değil. Uzun bir zaman için de olmayacak."

Katie iç çekti. "Biliyorum."

Aslında özel stratejisini belirlemişti ama kadının hazır ce- vaplılığı onu savunmasız yakalamıştı.

"Neyi biliyorsun?"

"Haklı olduğunu. Sen bana düşüncelerini ilk söylediğinde sana ne kadar inanmak istemesem de onları o kadar iyi hatırlıyorum. Mia ve David'i izliyorum. Başlarda mutluydular ama bir şeyler değişti. Kavga mı ediyorlar yoksa Julie'yi mi öğrendi ya da başka bir şey mi var bilmiyorum. Sanırım sebep çok önemli değil."

"Bana katılıyor musun?"

Katie gülümsedi. "Bütün söylediklerimden çıkardığın bu mu?"

"Bu en önemli kısmı."

"Zach! Kız kardeşimin ve oğlunun gelecekteki mutluluklarını konuşuyoruz. Bu benim seninle hemfikir olmamdan daha mı az önemli?"

Zach soruyu düşündü. "Hadi ama. Bu ikinci planda kalıyor." Cam kapılardan birini açtı ve kadını içeri çekti. Katie onun üzerine eğildi. "Şimdi?"

"Şimdi Mia ve David'i konuşuyoruz."

"Dinleyeceklerini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Eğer David'in inatçılığı tutarsa her şeyi bozacaktır. Peki ya Mia?"

Katie omuz silkti. "Hata yaptığımı kabul etmekten nefret eder, ama haklı olmak için evleneceğini sanmıyorum. Aynı fikirdeyim, onlarla konuşmalıyız. Eğer mantıklı ve akla yatkın olursak..."

Zach "Demek konuşmayı ben yapacağım," diye sözünü kesti.

Katie ona baktı. "Bana hatırlat da eve gittiğimizde seni bir maya fiçisine atayım."

"Sen mi? Hangi kol gücüyle?"

"Güçlü olabilirim."

Zach onu alnından öptü. "Evet, tabii yapabilirsin Katie. Güçlü ve ciddisin."

"Öyleyim."

"Peki, bir planımız var mı?"

"Evet. Şüphe çekmeyen çifti köşeye sıkıştıracağız ve onlara boyun eğdireceğiz." Gülümsedi. "Önce ben giderim."

"Eğer ısrar ediyorsan."

"Bu konuda emin misin? Onları beraberce ele almamız doğru olur mu?"

"Evet."

Bu Zach'i şaşırttı. Her zaman her şeyi yalnız başına yapardı, özellikle oğluyla ilgili konularda. İtiraf etmek gerekirdi ki on sekiz sene yalnız babalık yaptıktan sonra, biriyle bir şeyleri paylaşmak iyi gelmişti. "Öyleyse eğer bu gece odana gizlice girersem bana yıldırım çarpma ihtimali nedir?" diye sordu evin arka tarafına doğru yürürlerken.

Katie kaşlarını kaldırdı. "Haydi, neredeyse bütün ailem, huysuz büyükbabam da dahil bizimle aynı çatı altında olacaklar. Ve unutmayalım ki kaşla göz arasında fark ettirmeden ortalıkta dolanabilen iki büyükannem var. Yıldırım düşmesi endişelerinin en küçüğü."

Yakalanmış olmanın utancını düşündü, tam da pantolonunu indirmişken. "Doğru söylüyorsun. Eve ayak uyduracağım."

Katie sırıttı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. O zaman ben senin odana gizlice gelirim."

Yirmi dakika sonra eve yürüdüler ve bir curcunayla karşılaştılar. Büyükanne Tessa gözyaşları içindeydi, Colleen her şey iyi olacak deyip duruyordu, bu sırada Büyükanne M. de kendine bir içki hazırlıyordu. Mia sandalyede oturan birine sokulup sarıldı. "Brenna," dedi Mia, çok eğlenmiş gibi gözüküyordu.

"Trafik kazası mı geçirmiş?" diye sordu Katie lımen. "İyi mi?"

Mia gözlerini devirdi. "Santa Barbara'ya saçlarını kestirmeye gitmişti."

Zach hikayenin geri kalanını bekledi. En azından Santa Barbara'da saldırıya uğradı ya da hiç olmazsa bir banka soygununa karıştı gibi bir şey bekliyordu. Ama daha fazla bir bilgi yoktu. "Ve?" diye sordu.

Mia kafasını salladı. "Bu kadar işte. Saçlarını kestirdi."

"Anlamıyorum."

Katie kolunu sıvazladı. "Biliyorum. Sadecce yok olmaya çalış. Asla anlamayacaksın ve anlamaya çalışmak sana sadecce bir migren ağrısı verecek." Mia'ya baktı. "Saçlarına meç yaptırdığında seninle başa çıkmışlardı."

"Evet, tamam ben bir asiyim. Brenna boşanmak üzere. Eğer kısa saç olursa nasıl bir adam yakalayabilir ki?"

Katie esnedi ve akrabalarının olduğu tarafa yöneldi. Zach kendini başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetti. Brenna saçını kestirdiyse ne olmuştu? Eğer kimse beğenmezse, tekrar uzama- yacak mıydı?

"Yeter," dedi Brenna ve ayağa kalktı. Uzun saçları artık yoktu. Onun yerinde çenesinin hizasında kısa saçları vardı.

Zach onu inceledi. Kız kardeşlerinden daha yuvarlak bir yüzü ve daha iri gözleri vardı. Bir şekilde bu katlı saç kesimi onun özelliklerini ortaya çıkarmış ve onu daha seksi göstermişti. "Benim hoşuma gitti!" dedi kendine engel olamadan.

Katie ve Mia ona acır gibi baktılar ama büyükanneler ve Colleen anında onun olduğu tarafa döndüler. "Parlak ihtişamı gitmiş," dedi büyükanne Tessa gözyaşlarını silerken. Büyükanne M. de içini çekti ve içkisinden bir yudum aldı. "Güzel saçları vardı."

Colleen "Erkekler"le ilgili bir şeyler homurdandı.

"Hey bir erkek olarak ona bu saçın yakıştığını düşünüyorum," dedi Zach.

Mia yaklaştı. "Sen de çok parlak gözüküyorsun," diye fısıldadı kulağına.

"Şimdi başın dente."

"Eskiden de çekiciydi şimdi de çekici," diye ısrar etti, dalia önce düştüğü tuzağa düşecek olma hissini görmezlikten gelerek.

Brenna içini çekti. "Peki, bu kadar yeter. Zach'le aynı fikirdeyim. Beğendim. Eğer beğenmediğime karar veririm, saçlarını uzatırım. Bu arada, benim saç stilim yasak bölgedir. Herkes anladı mı?" Büyükanne M. ve Colleen kafalarını salladılar. Büyükanne Tessa içini çekti.

Brenna ağzının kenarından homurdandı, sonra adamın kolundan tuttu ve onu hole doğru çekti. "Avukatımla özel bir konuşma yapacağım," diye seslendi. "On dakika kadar sürcek. Bu sizin şoku atlatmanız ve öğlen yemeğine hazırlanmanız için yeterli bir zaman." Kütüphaneye girdiler ve arkalarından kapıyı çarptı. "Aile!" dedi çileden çıkarcasına. "Bazen kaçıp asla geri dönmek istiyorum."

"Bunda ciddi olamazsın," dedi Zach onu incelerken. Bugün Brenna'da bir değişiklik vardı. Yeni saç kesimiyle ilgili olmayan bir değişim. Bir enerji ve bir amaç.

"Değilim zaten," diye itiraf etti deri koltuklardan birine gömülürken. "Onların hepsini seviyorum ve onlar olmadan kaybolurdum. Ama ara sıra sinirime dokunuyorlar." Yeni kesilmiş saçlarını salladı.

"Bu da o zamanlardan birisi."

Zach de diğer koltuğa oturdu. "Yeterince adil. Peki, gerçekten benimle bir şey hakkında konuşmak mı istedin yoksa sadece kaçmaya mı ihtiyacın vardı?"

"Hayır. Gerçekten bir konu var. Beni Jeff'in avukatının resmen şarap imalathanesinin verasetinden geri çekilmesiyle ilgilendiğini söylemek için aradığında, bana Jeff'ten ne istediğimi sormuştun."

"Bir dilek listesiyle mi geldin yoksa?"

"Evet, ama bir kısmı resmi. Zaten ses kaydıyla ben hukukun sınırlarını aştım, bir daha da denemeyeceğim."

"Ama Jeff'i teybe almak işe yaradı."

Brenna saçlarının uçlarını salladı ve omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

"Geri çekildi. İstedğin de bu değil miydi?"

"Evet tabi. Sadecce..."Tekrar omuzlarını silkti. "Katıhakkıydı."

"Ne hakkında?"

"Francesca. Ondan yardımını istedim ve kaydı aldığım için mutluydum ama kocamın onu çılgınca becermek istediğini söylediğini duymak günümü gün etmemi de sağlamadı."

"Üzgünüm."

"O konuşmayı yapan sen değildin. Francesca'nın onunla bir ilgisi olmadığını biliyorum ama yine de bana tuhaf hissettirdi." Kafasını salladı. "Bunlardan hiçbirisi senin problemin değil. Benim asıl varmaya çalıştığım yer sana bir istek listem olmadığını söylemek. Jeff'ten tek istediğim onu okula yerleştirmenin karşılığı. Bana bir çizelge göstermiştin hatırlıyor musun?"

Kafasını salladı. "Eyaletin bir programı var."

"Öyleyse iyi."

"Sana daha fazlasını getirebilirim."

"Teşekkürler, ama bir boşanma için yeterince yapışkanım. Ayrıca eğer kanım biterse, bu demek oluyor ki hâlâ ilişkimiz için enerji harcıyorum. Bütün bu olanlar beni üzdü, kızdım ve boşu boşuna didindim ama devam etmek istiyorum. O artık umurumda değil. Bu gerçekten doğruymuş gibi davranmak istiyorum."

"Bu senin kararın," dedi Zach. "Ne istiyorsan tam olarak öyle yapacağım."

Brenna gülümsedi. "Şimdi anlıyor musun? Eğer Jeff bu şekilde davransaydı, evliliğimiz yürüyebilirdi."

"Kendini mucizelere kaptırma. Seninle çalıştığım için uyumluyum sadecce."

Brenna'nın gülümseyişi daha da büyüdü. "Öyleyse işin sırrı birine kocam olması için para ödemek ve sonra ne söylüyorsam yapacak öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Brenna'yla görüşmesinden sonra, Zach kütüphaneden çıktı ve Katie'yi kendisini beklerken buldu. Mia ve David'i öğlen yemeğinden önce köşeye sıkıştırma konusunu kararlaştırdılar.

"Büyükanne öğlen yemeğinin hazır olduğunu söylediler," dedi. "Ertelemek zorundayız."

"Ben beklemek istemiyorum."

"İstediğin şeyin istediğin zamanda olmasını istediğin için mi?"

"Onun gibi bir şey." Zach bu işi bitirmek, nişanın iptal edilip edilmediğini öğrenmek istiyordu.

"Öğlen yemeği," diye hatırlattı Katie ona. "Ne kadar sürebilir ki? Ayrıca, onlar zaten nişanlılar. Daha kötü ne olabilirdi ki?"

Bunun için bir cevabı yoktu, ama içgüdüleri ona zamanın kıymetli olduğunu söylüyordu. Eğer uzun süre beklerse, durum geri dönülemez bir hal alabilirdi.

Katie onu kolundan tuttu. "Beni dinle, Zach. Gözlerimin içine bak ve beni dikkatlice dinle. Beklemek zorundasın. Bunu öğlen yemeğinde yapamazsın. Ailem buradayken olmaz. En başta acı çığlıklar dikkati dağıtacaktır. Ayrıca olay çok çirkinleşecek. Onları sınırlendirdiğimde neler olduğunu hatırla? Bu daha da önemli ve ciddi."

Zach "Haklısın," dedi.

Katie ikna olmuş gibi durmuyordu. "Bir şekilde sana inanmıyorum. Onlarla özel olarak konuşmadan önce bekleyeceğine söz veriyor musun?"

Eğildi ve dudaklarını kadınınkilerc hafifçe dokundurdu. Brenna görmek için tam zamanında kütüphane odasından çıkmıştı. "Bir oda bulun," dedi sırtarak.

Katie Zach'e doğru eğildi. "Eğer dil varsa bir odaya ihtiyacın var demektir."

"İğrençsin. Bu tür konularda benimle konuşma." Brenna omuzlarını silktilti. "En azından Zach tam da burada dururken. Nasıl gerçekten güzel sorular sorabilirim ki?"

"Ben gidiyorum," dedi Zach yemek salonuna doğru yürürken. "Bu konuşmayı benim arkamdan yapmak zorunda kalacaksınız."

"Korkak tavuk," diye seslendi Brenna arkasından.

Katie gidişini izledi, sonra da kız kardeşine baktı. "Nasılsın?"

"Evet. Bunu itiraf etmekten çekiniyorum ama sen Jeff'in sesini kaydetmemekte haklıydın. Franccsa istediğimizi aldı ama bu konuda tuhaf hissediyorum."

"Böyle olsun istememiştim."

"Biliyorum. Beni korumaya çalışıyordun, ama dinler miydin?"

"Gördün mü? Eğer hayatını yönlendirmeme izin verseydin her şey daha yolunda gidecekti."

Brenna kaşlarını kaldırdı. "Senin hayatın mükemmel diye mi?"

Katie bu soruya çok şaşırdı. "Gerçekten her şey güzel gidiyor."

"Peki, Zach'ten ne haber?"

"Ben... Sadcece..." Boğazını temizledi. "Biz..." Derin bir nefes, tekrar denedi. "Her şey iyi."

"Ha. Öyleyse ilişkinizin nerede durduğu konusunda bir fikrin yok."

"Hayır yok."

"Ve sormaya korkuyorsun."

"Kesinlikle."

"İşte! Ve benim hayatımı yönlendirmek istiyorsun. Sanmıyorum." Brenna onun koluna girdi ve onu mutfağa doğru yönlendirdi. "Peki, Zach o kişi mi?"

Katie bunu itiraf etmeye henüz hazır değildi. "Belki."

"Ziller?"

"Çok hafif çalan bir ses."

Brenna onun kolunu sıktı. "Şimdilik bu bir alarm değil öyleyse."

Marcelli ailesiyle öğlen yemeği sıradan ve samimi bir olaydı. Akşam yemeğinden daha az şarap, daha fazla makama ve bir sürü ot oburu kendinden geçirerek titretecek kadar salata vardı. Zach kendini Büyükanne Tessa'nın solunda, Colleen'in sağında ve Katie'nin karşısında otururken buldu. Öğlen yemeğinin bilmesini Mia ve David'i köşeye sıkıştırmak için isterken, bu görüntü karşısında da şikayet edemedi.

Yemek masasında dolaştıktan ve büyükanne herkesin gerektiğinden de fazlasını aldığından emin olduktan sonra, sohbet gündemdeki bağış partisine geldi. "Seninle gurur duyuyoruz, Katie," dedi Mareo kızına.

Katie gülümsedi. "Teşekkür ederim. Haftalar süren yoğun çalışma ve hazırlık bir balık yüzünden yatıyordu. Bunu düşünmek biraz korkutucu. Ama ailem benim için üstesinden geldi."

Büyükanne Tessa elini sallayarak söylediğini duymazdan geldi. "Biz az pişirdik, az konuştuk, sen bütün zor işi yaptın." Sert bir dirsek adamın kaburgalarına saplandı. "Zeki ve başarılı bir genç kadın."

Büyükanne Tessa bilmişçe kafasını salladı. "Hâlâ kimsenin onu kapmamış olması şaşırtıcı."

Katie gözlerini kapattı ve ağzının kenarından bir şeyler homurdandı. Zach bunların büyükanne Tessa'ntn tespihini çekmesine neden olan sözler olduğundan şüphe etmedi. Gülümsedi.

"Gerçekten şaşırtıcı," diye destekledi.

Katie gözlerini açtı ve ona baktı. Kadının düşüncelerini okuyabiliyordu. Büyükannesiyle işbirliği ederek ne halt ettiğini bilmek istiyordu. Göz kırptı. "Bir erkek sonsuza kadar yalnız kalmamalı," diye ekledi Büyükanne Tessa. "David henüz üniversitede. Büyük eviniz boş kaldı."

Zach kaşlarını kaldırdı. "Onlara evimden mi bahsettin?" diye sordu Katie'ye.

Katie ağzını açtı ama sonra kapattı. Bakışı ölümcül bir silaha dönüştü. "Bir tek kelime bile etmedim."

"Ama orada çok fazla vakit geçirdin."

"Hayır geçirmedim."

Zach masaya bir göz attı, herkes büyük bir dikkatle onları izliyordu. "Ah" dedi, sanki henüz anlamış gibi. "Bilmemeleri gerekiyordu."

"Zach ne yapıyorsun?"

Zach sırttı. "Seni kıvrandırıyorum."

Mükemmel iradesini telaşlandırarak onunla uğraşmak hoşuna gidiyordu. Onun zayıf noktalarına basabilmek hoşuna gidiyordu. Sohbetin gidişatım beğendi. Kahretsin. Ondan hoşlanıyordu. Bir şey bacağına sürttü. Zach "Ayağını kucığıma mı koymaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Katie olduğu yerde zıpladı. "Seni tekmelemeye çalışıyordum."

"Katie, tatlım, eğer Zach'in dikkatini çekmeye çalışıyorsan hedefi tutturmalısın," dedi Büyükanne M. göz kırparak.

Katie kafasını salladı. "Büyükanne senin tekmelemem gerektiğini düşünüyor."

"İkinizin nesi var?" diye sordu Mia.

Brenna ona doğru eğildi. "Kendi 'sonsuz-dek-mutlu' havanla o kadar meşgulsün ki, dikkatini bile vermiyorsun. Gelecekteki kayın pederin kız kardeşine hamleler yapıyor."

Mia'nın gözleri açıldı. "Zach? Bu doğru mu?"

"Ben hamle demedim."

"Peki, ne derdin?" diye sordu Mia.

Zach şarap kadehini kaldırdı. "Müthiş bir öğlen yemeği."

Büyükanne sırttı, Katie açık bir şekilde onu öldürmek istedi, Büyükbaba Lorenzo ona çaktırmadan baktı ve David ser- semlemiş benziyordu. Görünen o ki Katie ve Zach'in arasındaki kıvılcımları fark etmeyen sadece Mia değildi.

Colleen onlara acıdı ve Brenna'ya özel bir bağla ilgili soru sordu. Büyükbaba Lorenzo konuyla ilgili düşüncelerini açıkladı. Marco en küçük kardeşiyle konuşuyordu. Zach Katie'yi izledi ve bakmıyorken de onu önemsemeye başladığını fark etti. Masaya göz gezdirirken sadece onu da değil diye düşündü. Mükemmel değillerdi ama iyi insanlardı. Aidiyet duygusunun tadını çıkarttı.

S ufan Malloy

Onu kabul etmişlerdi ve aralarına almışlardı. Bu... iyi hissettiriyordu.

Zayıf bir kapı vuruşu sohbeti böldü. Colleen izin isteyerek kapıyı açmaya gitti. Elinde kocaman bir kutuyla içeri döndü. "Gelen ofisten Milly'ydı. Bunlar gelmiş ve hepimizin burada beklediğini biliyormuş."

Hoşnutlukla güldü. "Davetiye. Marco bana bir bıçak ver."

Kutuyu boş bir sandalyeye koydu, kocasının verdiği bıçağı aldı ve bantları kesti. Zach kafasını sallayan Katie'ye baktı. Ona ne söylemeye çalıştığını biliyordu, şimdi değil. Ailenin önünde değil.

"Ah çok güzeller," dedi Colleen ağır kart kümesini kutudan çıkarırken. "Çok sevimli ve zarif."

Kocasına bir davetiye verdi, o da Büyükanne Tessa'ya. Marco Mia'ya da bir tane getirdi. Zach yazıları ya da resimleri ince- lemektense Mia ve David i izliyordu. Oğlu davetiyeye göz attı sonra da Mia'ya. Gözleri karardı ve ağzı bir çizgi oluştu. Mia'nın aynı acı çekme ifadesi Zach'in içgüdülerini yakalamıştı. Tanrı aşkına. Onları ayırmak zorunda değildi. Onlar zaten kendileri bunu yapmışlardı. Görünüşe göre onları izleyen sadece o değildi. Büyükanne M. de bir davetiye almıştı. "Bir sorun mu var tatlım?" diye sordu. "Mutlu değilsin gibi."

"Çok hoşlar," dedi Mia, yerini değiştirirken.

"Neden doğruyu söylemiyorsun?" dedi Zach.

Mia ona baktı. Gözleri açıldı. "B-Be-Ben ne demek istediğini bilmiyorum."

"Bence anlıyorsun. Artık vakti geldi Mia. Durum daha da kar- maşıklaşacak. Bu konuyu konuşmayı bunlardan üç yüz tane daha postalandığında mı yapmak istiyorsun?"

"Zach," diye uyardı Katie. "Lütfen!"

Adam onun haklı olduğunu biliyordu, beklemeliydi. Ama yapamadı. David ve Mia çaresiz ve kapana kısılmış görünürken yapamadı.

"Eğer evlenecek kadar ve evlenmekle ilgili fikrinizi değiştirdiğinizi itiraf edecek kadar büyüydüseniz," dedi, "devam edin ve aileye artık nişanlı olmadığınızı anlatın o zaman."

M

ia başını öne eğdi. David sanki masanın altına sürünmek istiyormuş gibi gözüktüyordu. Büyükbaba Lorenzo'nun yumruğu tabağının yanına indi. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu yaşlı adam, her kelimesinde sesini daha da yükselterek.

"David ve Mia'nın gerçekten istediklerinden emin olmaya çalışıyoruz," dedi Zach.

Büyükbaba Lorenzo'nun kalın kaşları birleşti. "Onları ayırmaya mı çalışıyorsun?"

"Benim ayırmama gerek yok. Onlar kendi kararlarını zaten vermişler."

"Sen ne..." diye sordu Colleen kuşuklu gözlerini ona dikerek.

Katie kafasını salladı. "Seni uyarmıştım," diye söylendi henüz bu konuşma masada patlamadan.

"Neler oluyor dedim," diye emretti Lorenzo.

"Mia tüm bunlar nedir?" diye sordu Marco ikinci kez.

"Hepimiz sakın olmalıyız," diye ısrar etti büyükanne Tessa.

"Sakin olmak mı?" diye tekrarladı Colleen. "Davetiyeler burada"

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Brenna.

"Bağırmanın sırası değil," diye uyardı Büyükanne M.

Katie şarabına uzandı, bu sırada Zach de gösteriyi izliyordu.

"Onların evlenmesini istemedim," dedi Colleen ve ayağa kalktı. "Zach, anlamıyorum."

Zach dc ayaktaydı. "En başından beri bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Mia David'in ilk kız arkadaşı. Bir şeylere başlamak için çok gençler. David'in hâlâ mezun olması için iki senesi var. Mia Georgetown'a gitmek istiyor."

Berbat görünen çocuklara göz gezdirdi. Büyükbaba Lorenzo herkesin sakın olması için kükredti.

Gözlerini Zach'e dikti. "Ailemize girdin. Sana kucacağımızı açtık, ama sen görüldüğün gibi olmadığını kanıtladın. Sen bir hain ve hırsızsn."

Zach azarlamanın başını hatırladı. Kendini boş tehditlerle destekledi.

"Bana hiçbir şeyi zorla kabul ettiremezsin," dedi yaşlı adama. "Oğlum konusunda en az senin ailen konusunda endişelendiğin kadar endişeliyim. Katie'nin hakkı vardı. Bir tarafa ya da bir fikre sahipsin ve herkesten onlara uygun olmasa da kabul etmesini bekliyorsun. Kişisel tercihlere saygın yok. Ne istiyorsan onu istiyorsun, onların istediğini değil. Eğer seninle hemfikirselce, zekiler demek oluyor. Eğer değilse onların başının etini yiyorsun. Bu ailenin başında olmak değil, bu zorbalık."

Bir anda büyük bir sessizlik oldu. Büyükbaba Lorenzo'nun yanaklarına renk geldi. İtalyanca bir şeyler homurdandı ve sonra kendine geldi. "Burada artık hoş karşılanmıyorsun. Yılsın ve senin türlerine de müsamaha etmeyeceğiz."

"Ya da doğrulara," dedi Zach. "Bu masadaki herkes David ve Mia'nın berbat halde olduklarını görebilirler. Ama senin umurunda değil. Daha fazla varis senin öz torununun mutluluğundan daha önemli!"

"O daha çocuk. Neyin doğru olduğunu nereden bilecek?"

"Eğer daha çocuksa baba..." diye söze girdi Marco, "öyleyse evlenmek için dc daha çok genç."

Zach gelen beklenmeyen destekle şaşırdı.

"Defolun!" diye kiikredi Lorenzo. "İkiniz de!"

Mareo kafasını salladı. "Bu senin çözüm yolun, değil mi? Karşıt görüşlülerden kurtulmak. Sonunda burada tek başına yaşayacaksın."

Colleen kocasının elini tuttu. "Bu doğru."

"Evet. Babamla bu şekilde konuşamazsın," dedi David ayağa kalkarken. "O haklı. Mia'ya ve kardeşlerine ne yapmaları gerektiğini söylüyorsun ama onların ne istediklerini dinlemiyorsun."

Mia onun kolunu yakaladı. "David doğruyu söylüyor, büyükbaba. Neden göremiyorsun?"

Lorenzo onu görmezden geldi ve dikkatini David'e çevirdi ve hiddetle baktı. "Eğer babanı savunuyorsan onunla birlikte gidebilirsin."

"Pekala. Gideceğim." David masa boyunca baktı. Omuzlarını silkti. "Haklısın baba. Evlenmeye hazır değilim. Mia da değil. Artık nişanlı değiliz. Dün ayrıldık. Sadece henüz kimseye söylemek istemedik."

Böylelikle ikinci hep bir ağızdan konuşma patlaması da geldi. Zach bütün hepsini duymazdan geldi. Oğluna baktı ve kafasını salladı, David'in bir çıkış yapmasından dolayı gururluydu. "Bundan memnun musun?" diye sordu Zach.

"Ayrılmaktan ve herkesi çıldırtmaktan mı?"

"Onlar bana kızdılar sana değil."

David acıklı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu az önce değişti."

Zach onları umursamıyordu. Onun için önemli olan David'i korumaktı. Bu her şeyden çok istediği şeydi. Şimdi oğlu bir ailenin sorumluluğu eklenmeden büyümek ve hayatında ne istediğini bulmak için bir şans yakalamıştı.

Katie Mia'ya baktı. "İşte bu yüzden provana gelmedin. Nişanla ilgili endişelerin vardı. Ben bana ev hakkında kızdığını düşündüm."

Mia ona yaklaştı ve sarıldı. "Asla. Benim sadece mutlu olmamı istediğini biliyordum."

"Mutlu mu?" diye sordu büyükbabası. "Evlenmeyeceğin için mi?"

Mia gözlerini devirdi. "Büyükbaba, bunu aşmak zorunda kalacaksın." Yaşlı adam ona gözlerini dikti.

Zach bütün hepsine baktı. "Üzgünüm," diye bağırdı patırtının arasında sesini duyurmak için. "Hiç kimsenin incinmesini istemedim."

"Sen bizi umursatıyor musun ki?" diye sordu Lorenzo. "Sen sadece kendini önemsersin."

"Yanlış düşünüyorsun."

"Defol."

"Hayır, gitme," dedi Katie. "Kimse bir yere gitmiyor ve kimse bir daha bu aileden atılmayacak."

Zach kafasını salladı. "Zaman kaybediyorsun. Değişmeyecek."

Lorenzo onu işaret etti. "Bu adamla senin için olmayacak. Asla. Burada hoş karşılanmıyor."

Katie "Büyükbaba..." diye söze başladı.

Zach sözünü kesti. "Kendini yorma. Değmez."

"Öylece gidemezsin," dedi Katie.

"Evet, tabii gidebilirim. Bu kavgayı bitirecektir." Kapıya doğru yol aldı.

Katie onun gidişini izledi. Holde ilerledikçe kalbi sıkıştı, sonra döndü ve görüşünü kaybetti. Onu şu an bunun bir parçası olmak istemediği için suçlayamazdı. Hiçbir zaman aileler için tek olmamıştı ve bir azizin sabrını deniyor gibiydi. Çekip gitmek mantıklıydı. Zach... Katie nefesini tuttu. O gitmişti. İşte bu Zach'in ilişkilerinde yaptığı şeydi ve öylece yürüyüp gitmişti.

Gitmişti. Düşünce kendi kendini yineliyordu. Onun arkasından koşmak istedi ama şok onu olduğu yere çakmıştı. Ona âşık olmuştu ve ona hiç söyleyememişti. Onu, ona diğer kadınlar gibi davranmasından dolayı duygularını söylememişken nasıl suçlardı.

Büyükbabası Mia'ya döndü. "Neyin var senin? Tekrar kardeşlerin gibi beni hayal kırıklığına uğrattın. Benim torunum yok."

Bu Katie için son kıvılcımdı. Peçetesini masaya attı ve ayağa kalktı. "Lanet olsun, bu kadar yeter." Büyükkanneler zorlukla soludular ve büyükbabası nerdeyse öfkeden şişmişti. Ama anne babası yanına geldiler ve devam etmesi için kafalarını salladılar. Derin bir nefes çekti ve fırtınayla yüzleşmek için hazırlandı. "Mia'yı rahat bırak!" dedi büyükbabasına.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın. Ben bu ailenin reisiyim."

"Evet olabilirsin. Ama ne biliyor musun, büyükbaba? Alçak bir iş yapıyorsun. Bizi neyin mutlu edeceğini düşünmeden istediğini almaya çalışıyorsun. Bana dürüstçe Mia'nın sevmediği biriyle evlenmesinin umurunda olduğunu söyleyebilir misin?"

"Torunlarımdan biri evlenmeli ve bebekler dünyaya getirmeli."

"Neden? Neden bunu yapmak zorundayız? Bu bizi tamamlayacağı için mi? Hayır. Çünkü sen istiyorsun diye. Eğer bu evde çok bebek istiyorsan git ve onları evlat edin."

"Evet," dedi Brenna kız kardeşinin yanına gelerek.

Dikkatini ona çevirdi. "Dikkatli ol. Buradaki yerin güvenli değil."

"Neden?" diye sordu Brenna. "Bizi korkutarak yönetiyorsun, büyükbaba, sevgiyle değil. İstedğin bu mu?" Katie kardeşinin elini tuttu ve sıkıttı sonra da büyükbabasına döndü.

"Mia'yla gurur duyuyor olmalısın. Sadece on sekiz yaşında ama yine de ne istediğini ya da istemediğini bilecek kadar olgun. Aynı zamanda sevdiklerini kalkıp savunacak ve hayır diyecek kadar da cesur. Bu ailesini hayal kırıklığına uğratabilecek bir şey olsa bile. Bu yüzden yanlış olan bir şeye onu zorladığına inanmıyorum. Gerçeği söylediği için onun dürüstlüğüne takdir etmeliydin. Ve bu benim asla yapamayacağım bir şeydi."

Katie bunu söylemek istememişti. Nasıl olduysa ağzından sözcükler çıktı ve aniden kendilerine bir dünya kurdular. Herkes ona gözlerini dikmişken oda birden sessizliğe gömüldü. İşte bu kadardı... Bunca yıldan sonra. Gerçeği kabul etmek için bu onun son şansydı. Bunu yapsaydı neler olacağını kaç kere hayal etmişti? Bir şey kesindi, asla olayın bu resme dönüşeceğini kafasında canlandırmamıştı. Dikkatini anne babasına çevirdi. "Üzgünüm," dedi sessizce onları bu itirafıyla ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını düşünmemeye çalışarak. "Yalan söylemek istememiştim ama size gerçeği söyleyecek gücüm de yoktu." Nefesi tıkanmıştı. "Yıllar önce Greg nişanımızı bozmadı. Bozan bendim."

Annesinin nefesi kesildi. Babası sanki ona vuracaktı gibi baktı. Ama Katie geri çekilmedi. Bu onun her şeyi söylemek için tek şansydı. "Düğüne yaklaştıkça ben daha da korktum. Uyumadım ya da yemek yiyemedim, panik atakları geçirdim ve içten içe biliyordum ki aslında Greg'le evlenmek istemiyordum. Bırak onunla evlenmeyi onunla koca bir hafta bile geçirmeyi hayal edemiyordum. Ama bazı şeyler çoktan hazırlanmıştı. Düğün planlanmıştı, davetiyeler gönderilmişti. Eğer size söyleseydim biliyordum ki bana bunların sadece düğün öncesi sinir gerginlikleri olduğunu söyleyecektiniz." Yanaklarını ovalamak için durdu. Ancak nemi hissettiğinde ağladığını fark etti. Gözlerini ailesinden ayırıyordu.

"Ve bu yüzden kimseye hiçbir şey söylemeden Greg'den ayrıldım. Bana askere gitmek istediğini söylediğinde ve ertesi gün gittiğinde de bunu kendi lehime çevirdim. Yalan söyledim."

Annesi de ağlamaya başladı. "Katie, biz senin asla sevmediğin biriyle evlenmeni istemedik. Bize doğruyu söylemeliydin."

"Yeterince güçlü değildim. Ve gerçekte ne olduğunu öğrenirseniz beni sevmeyeceğinizden korktum. Şaraphanedeki işe gitmedim. Evlenmedim ve çocuklarım olmadı. Fiyaskoymuşum gibi hissettim. Mia öyle değil. O cesur."

Mia birden ona sarıldı. Anne babası onlara katıldı. Katie kurumuş ama aynı zamanda da garip bir şekilde hafif hissediyordu. Sanki bunca yıldır taşıdığı bir yük birden bire omuzlarından kalkmıştı.

"Seni seviyoruz," diye fısıldadı babası. "Ne olursa olsun, Katie. Bunu biliyor olmalısın." Kadın kafasını salladı çünkü konuşmak çok zordu. Mia'nın saçlarına dokundu. "Eğer David konusunda eminsen benim için de tamamdır."

"Benim için değildir ama," dedi büyükbabası. "Hepiniz delirmişsiniz."

Marco yerinden kalktı. "Ne biliyor musun babalık? Artık bunu aşmalısın. Baban öldüğünden beri bu aileyi demir bir yumrukla yönettin hep. Küçükken hatırlıyorum da anneme onun hakkında hikayeler anlatırdın. İşleri nasıl kontrol ettiğini, nasıl bir zorba olduğunu... Onu sevdiğin kadar ondan nefret de ediyordun, ama yine de aynen ona dönüştün."

Oda sessizliğe gömüldü. Katie kafasını kaldırıp büyükbabasına baktı. Rengi atmıştı sonra kendini ağır bir şekilde koltuğa bıraktı. "Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Babam sert ve acımasız bir adamdı."

Büyükanne Tessa kocasının eline uzandı. "Lorenzo sen iyi bir babasın. Ve iyi bir koca."

Sadece birkaç saniyede yaşlanmış görünüyordu. Büyükbabasının cildinin griye dönüştüğünü izlerken Katie'nin boğazı düğümlendi. Geniş omuzlan adeta çekmişti. "Hepiniz bana karşı geldiniz," diye fısıldadı.

"Baba bu o kadar da dramatik değil," dedi Katie'nin babası.

Brenna burnunu çekti. "Evet büyükbaba. Seni hepimiz gerçekten seviyoruz ama bazen koca bir baş belası olabiliyorsun." Bunu söylemesiyle elini hemen ağzına koydu. Katie'nin nefesi kesilmişti. Büyükanne Tessa tespihine uzandı. Büyükbaba Lorenzo dikkatini Brenna'ya çevirdi ve o an yüzüne kan geldi.

"Ne dedin sen?"

Brenna boğazını temizledi. "Gerçekten bir baş belası olabiliyorsun."

Katie kendini konuşması için hazırladı ama onun yerine tuhaf bir ses duydu. Nerdeyse bir tıkanma. Gözlerini kırptırdı. Büyükbabasının ağzı açıktı. O... O gülüyordu.

Kahkaha atıyordu! O ve Brenna birbirlerine baktılar, sonra da ona.

"Baba?" diye sordu Marco endişeyle.

Büyükbaba Lorenzo masayı tokatladı. "Keşke bunu kendi babama söyleyebilseydim " dedi; hâlâ kıkırdıyordu.

"Pekala. Ben bir baş belasıyım, ama hâlâ bu ailenin başındayım. Sen, Mia!"

Yerinde zıpladı. "Efendim büyükbaba?"

"Emin olana kadar artık başka nişan yok. Ya da biraz daha büyüyene kadar."

Yutkundu. "Peki."

"Brenna?"

"Ha-nc?"

"Bana isim takmayı bırak."

"Katie haklı. Artık aileden insanları atmaya bırakmanın zamanı."

Kaşlarını çattı. "Bu benim birkaç zevkimden biri."

"Öyleyse kendine bir hobi edin."

Sırttı ve kollarını açtı. Brenna ona doğru atıldı ve kucaklaştılar. Katie kendisinin bir sonraki olacağını bilerek yutkundu.

Kendini birazdan büyük ve güçlü Oz'la karşılaşmak üzere olan Dorothy gibi hissetti. Büyükbabası Brenna'yı bıraktı ve dikkatini Katie'ye çevirdi. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Cesur olan herkes gibi onun da her şeyi söylediği gibi yutması gerekiyordu. "Zach'c kızmayı bıraksan iyi edersin çünkü ona aşığım." İlanların ve sersemlemiş sessizliklerin üzerinden bir saat geçmişti ve herkesin kendisine gözlerini diktiğini düşündü. Omuzlarını silktilti. "Bu doğru. Benim için ne hissettiğini bilmiyorum ama çok yakında buradaki işimizi halledip, onu bulacak ve soracağım. Bizim için eğer bir şans varsa onu kullanmak istiyorum."

"Ona âşıkısın demek?" diye bağırdı yaşlı adam.

Katie kafasını salladı "Aynen öyle"

"Çan seslerini duyuyor," diye yardım etti Brenna.

"O soysuz. O..."

"Senin heyecanla aileye katmayı istediğin hayranlık verici hoş adam."

Zach'in sesini duyduğunda Katie'nin nefesi kesildi ve hemen döndü. Gelişigüzel bir şekilde kapı kirişine dayanmış, yemek salonunun kapısının önünde duruyordu. Katie gözlerine inanamadı. Tanım! Ne kadarını duymuştu. Kendine ilk gelen Brenna oldu ve soruyu onun yerine sordu. "Ne kadardır orda dikiliyorsun?"

"Bir süredir. Arabayla yolun yansına kadar geldiğimde aslında gitmek istemediğimi fark ettim. Bu sefer değil."

Uzandı ve Katie'ye doğru geldi. "Benim için karşı geldin."

Katie yutkundu ve kafasını salladı. Her şeyi duymuş muydu? Hatta duygularını ilan etmesini bile mi? Ve Montana için kaçmamıştı. Umut dolu, utanmış, heyecanlı ve dehşete düşmüştü.

Adamın mavi gözleri açıklayamadığı bir duyguyla koyulaşmıştı. "Bütün aileme beni sevdiğini söyledin."

Katie tekrar kafasını salladı.

"Bunu daha önce bana söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Katie alt dudaklarını ısırdı. "Buradaki konuşma biter bitmez seni cep telefonundan arayacaktım."

Zach Katie'nin yanağına dokundu. "Bu büyük planı seninle tanıştığımda yapmışım, Katie Marcelli. Seni kendi şahsi menfaatim için kullanacaktım."

"Biliyorum."

"Bunun için kurnazlık bile yapmadım."

"Birçok konuda kurnaz değilsin zaten."

"Benim beklediğim gibi değildin."

İtirafının birazının geri döndüğünü hissetti. "Senin isteklerine boyun eğmediğim için mi? Senin için karşı çıktığım için mi?"

"Hem bu yüzden hem de beni kandırdığın için."

"Ne? Ne zaman?"

"Beni kendine âşık ettiğin zaman. Ben ilişkilere inanmazdım, hatırlıyor musun? Ben bundan sonra ya da sonsuza dek mutlu yaşamalara hatta bir sonraki sabaha bile inanmazdım."

Boğazı düğümlenmişti, ama bu sefer iyi yönde. Titremeye başladı. "Zach..."

"Ama bize inandım. Sana ve bana." Gülümsedi. "Gerçekten beraberken çan seslerini duyuyor musun?"

"Evet!" diye fısıldadı Katie.

"Ben beyaz atlı prens değilim. Ben zorba avukatın tekiyim. İçten pazarlıklı, inatçıyım, kendi yolumda giderim." İfadesi yumuşadı. "Ama seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Katie kendini ona doğru bıraktı. Zach onu yakaladı ve kendine çekti. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Katie, Zach'in dudakları onunki leri talep etmeden önce.

"Bu çok romantik!" dedi Brenna davetiyelerden birini alırken.

"Biliyor musunuz bunları hâlâ kullanabiliriz. David ve Mia'nın isimlerini çıkarıp Zach ve Katie'nin isimlerini yazabiliriz."

Bu sırada uzun boylu hamile bir kadın odaya girdi. "Herkese selam. Neler kaçırdım?"

Brenna ikizine gözlerini dikti ve kafasını salladı. "Senin derdin ne?"

Francesca ellerini kaldırdı. "Ne? Çalışıyordum."

"Bu senin çalışmalarınla ilgili değil. Bu hastalık. Senin on iki basamaklı terapi programına ihtiyacın var."

"Seni duymuyorum." Francesca Katie ve Zach'e baktı. "Öpüşüyorlar."

"Evleniyorlar," dedi Brenna.

"Vay! Bu müthiş. Neler oldu?"

"Babam seks yaptıklarını öğrendi ve Zach'i palayla tehdit etti."

"Yalan söylüyorsun." Francesca meyve salatasından birkaç üzüm kaptı. "Katie, senin adına gerçekten çok mutlu oldum."

Katie hâlâ Zach'in öpücüğünde kaybolmuştu, kız kardeşine el salladı.

Brenna ikizine sırttı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Süslemek için bir başka elbise daha."

Francesca göbeğini sıvazladı. "Bu hassas halimle değil."

SONNNNNN

NERISSA